

အပ္ပမာဒ စာစဉ်

မြေနှိပ်

ပုံစံပြောင်းလဲ ချမ်းသာ

2005 GRAPHIC DESIGN KYAW HUNG HUNG

အပူမာဒေါ အမတ် ပဒံ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မပေမလျော့ခြင်းသည်
သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်၏အကြောင်းဖြစ်သည်။

BURMESE
CLASSIC

အမှတ် (၁၈၉)၊ ရွှေဝါထွန်း (၂) လမ်း၊ (၃၃) ရပ်ကွက်
ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း - ၅၈၄၇၃၈

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

မြတ်စွာဘုရားကို အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အားကိုးရာဟူ၍
ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်မြတ်အပေါင်းကို
အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ

**သဗ္ဗုဒ္ဓါအားလုံးတို့တွင် တရားသဗ္ဗုဒ္ဓါသည်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏**

မခံစားရခြင်း၏ ချမ်းသာ

ပထမအကြိမ် ၊ အုပ်စု (၁၀၀၀) ၊ ၂၀၀၆-ခုနှစ် ၊ စက်တင်ဘာလ

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၇၂၀၆၀၀
- အဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၆၇၁၀၆၀၀
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ပန်းချီ ကိုကျော်မင်းမောင်
- စီစဉ်ဖြန့်ချိသူ - ဒေါ်သီဟိမိုး
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးမြသန်းစံ (မြ - ၀၃၈၈၂)
အပ္ပမာဒစာစဉ်
အမှတ် (၁၈၉)၊ ရွှေဝါထွန်း (၂) လမ်း၊
(၃၃) ရပ်ကွက်၊
ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၅၈၄၄၃၈
- အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ရွှေနိုင်ငံပုံနှိပ်တိုက်
ဦးမောင်မောင်လှ၊ (မြ-၀၅၄၄၅)
အမှတ်-၉၀(၆)၊ ကမ္ဘာ့အေးဆူရားလမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။
- တန်ဖိုး - (၇၀၀) ကျပ်

မြသန်းစံ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသမျှ

- ၁။ မေတ္တာဓမ္မ၊ သာသနာ့အလင်းရောင်တို့၏ အေးမြသော ဆွဲငင်အား
- ၂။ မမေ့မလျော့သောသတိဖြင့် နေထိုင်ခြင်း
- ၃။ ငြိမ်းချမ်းသောစိတ်ဖြင့် မငြိမ်းချမ်းသောအာရုံများကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း
- ၄။ နက်ရှိုင်းသောတော၏ရင်ခွင်၌ ပျော်စေ့ခြင်း
- ၅။ လာခြင်းကောင်းသောစည်သည်
- ၆။ ဘုရားရှင်၏အစိပျယ်ကို ဝံ့စားကြည်ညိုခြင်း
- ၇။ မင်္ဂလာရှိသောနေ့တစ်နေ့ မွေးဖွားခြင်း
- ၈။ ချစ်တတ်တဲ့လူတွေနေရင် လောကကြီးကလှနေမယ်
- ၉။ ခန္ဓာအိမ်ကို အရင်းပြု၍ သဘာဝဓမ္မအားလေ့လာခြင်း
- ၁၀။ မေတ္တာ ဓမ္မ၊ သာသနာ့အလင်းရောင်မှသည် မင်္ဂလာရှိသောနေ့များဆီသို့
- ၁၁။ မှောင်ပိုက်ခြင်းရဲ့အစိပျယ် အလင်းတန်းတွေ့ရင်သိလိမ့်မယ်
- ၁၂။ ဦးနှိပ်ရိုကျိုး မာန်ကိုချိုးကာ
- ၁၃။ ဥပေက္ခာအဝန်းအဝိုင်း

- ၁၄။ ငြိမ်းအေးမှုတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းအပ်သော စိတ်နှလုံးအိမ်
- ၁၅။ မမေ့သူတို့၊ ဝလေ့တူ၍ အတွေ့တူတို့၊ အတူတွေ့
- ၁၆။ သီချင်းထဲက ဝပွ၊ ဝပွထဲက အလင်း၊
အလင်းထဲက မေတ္တာ
- ၁၇။ ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း၊
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးချမ်းချမ်း
- ၁၈။ ဥပါဒါန်၏ အာရုံ
- ၁၉။ မြတ်ရှင်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မအဓမ္မ သစ္စာလေးပါး မွေးဖွားရာ
ဝသုန္ဒြေနှင့် အတိတ်ပန်းချီကားပေါ်က သင်္ခါရဆေးစက်များ

ယခု

၂၀။ မခံစားရခြင်း၏ ချမ်းသာ

မြသန်းခံ

မခံစားရခြင်း၏ချမ်းသာ

(အပ္ပမာဒစကားဦးများ)

အပ္ပမာဒဓမ္မရသစာပေတိုက်
 အမှတ် (၁၇၉) ရွှေဝါတွန်း (၂) လမ်း၊ (၃၃) ရပ်ကွက်
 ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း) ရန်ကင်း
 ဖုန်း - ၅၇၄၇၃၇

စာရေးသူ၏ နိဒါန်းစကား

သည်စာအုပ်က အပ္ပမာဒဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ် ရေးခဲ့တဲ့ အယ်ဒီတာချုပ်ရဲ့ စကားဦးတွေကို စုစည်းထားတာပါ။

တစ်လတစ်ပုဒ်ရေးခဲ့တုန်းက စာအုပ်ထုတ်ဖြစ်ဖို့အထိ စိတ်မကူးခဲ့မိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရိပ်သာတွေဝင်တဲ့အခါ ယောဂီ တွေနဲ့ တွေ့ရတိုင်း အပ္ပမာဒစကားဦးတွေစုပြီး ထုတ်ပေးပါလို့ ပြောကြတာများတော့ စိစဉ်ဖြစ်သွားတာပါ။

လူကုန်ယတိုင် အိမ်ကိုရောက်လာပြီး စာရေးလာဆွေး နွေးတဲ့ သူတွေ၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့ စာနဲ့ဆက်သွယ်မေးမြန်းပြီး တရားဆွေးနွေးတဲ့သူတွေကလည်း အပ္ပမာဒစကားဦးတွေ စု စည်းထုတ်ပေးပါလို့တောင်းဆိုကြပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ နဂိုက ခေါင်းစဉ်မရှိတဲ့ စာစုတွေကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး စုစည်းထုတ်ဝေ လိုက်ရတာပါ။

တကယ်တော့ အပ္ပမာဒစကားဦး တစ်ခုရေးဖြစ်ဖို့ အတော်ကို မလွယ်ခဲ့တာပါ။ တာဝန်ဝတ္တရားအရ မဂ္ဂဇင်းတ

အုပ်ကို အစအဆုံးစိစဉ်ပြီးပေးမယ့် စကားဦးရေးဖြစ်ဖို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို မနည်းတွန်းအားပေးခဲ့ရပါတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရေးလို့ရတာတွေ မဟုတ်တော့ လက်တွေ့အားထုတ်တုံးက အသိအမြင်ရယ်၊ နောက်ခံစာအကိုးအကားရယ် ပေါင်းစပ်ပြီး ရေးဖြစ်ခဲ့တာတွေပါ။

တစ်နည်းအားဖြင့် ရင်ထဲကအသံတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ပရမတ်တရားတွေကို ပညတ်ပြန်တင်ရာမှာ မကျွမ်းကျင်မှု၊ အဘိဓမ္မာမနိုင်နင်းမှု၊ စာသင်သားဘဝကို မဖြတ်သန်းခဲ့ရမှု တို့ကြောင့် လိုအပ်ချက်တွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်။ အယူ အကောက်အတွက် ထောင့်တောင့်တောင့်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ် နိုင်ပါတယ်။ သည့်အတွက် မေတ္တာရှေ့ထားပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ် ပေးဖို့ ကြိုတင်တောင်းပန်ပါရစေ။

လိုတာကို ဖြည့်ပေးပါ။ မလိုတာကိုလည်း ပယ်နုတ် ပေးပါလို့ စာဖတ်သူများကို ကြိုတင်အပ်နှံထားပါရစေ။ သည့် ထက်ပိုပြီး အဆင့်မြင့်တရားတော်တွေကို မင်းရဲ့ညဏ်တစ်ထွာ တစ်မိုက်နဲ့ မမှီမကမ်း မရေးချင်စမ်းပါနဲ့လို့ အပြစ်တင်လာခဲ့ ရင်လည်း သာသနာတော်အတွက် ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ ဖေတနာ

နဲ့ ဝန်ထမ်းခဲ့မိတဲ့အတွက် ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ပါ
မယ် ....။

စာဖတ်သူများ ဘေးကင်းရန်ကွာ ကျန်းမာချမ်းသာ
စွာဖြင့် အေးငြိမ်းရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ လျှင်မြန်စွာ မျက်
မှောက်ပြုနိုင်စေရန် ဆုတောင်း မေတ္တာပို့သလိုက်ရပါတယ်
.....။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်နှင့် တွေ့ဆုံရကျိုးနပ်
ကြပါစေ ....။

မေတ္တာဖြင့်
မြသန်းစံ
၁-၉-၂၀၀၆

မာတိကာ

၁။ အပ္ပမာဒတရားနှင့် ကုသိုလ် အကုသိုလ်အမှုကိစ္စများ	၁
၂။ လှည့်စားလိမ့်ညာ တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ	၉
၃။ တရား-တရား ဘယ်လိုဂွဟွား	၁၇
၄။ နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန်	၂၃
၅။ မဂ္ဂင်ဂုဏ်ပါး ဟန်ချက်ညီ၊ ပွဲပြီးစေပို့.....	၃၁
၆။ သဘာဝမြင်လိုလျှင် စိတ်ကိုပြင်	၃၉
၇။ အထဲစိတ်၊ အစွဲစိတ် အားပြိုင်ပွဲ	၄၇
၈။ ပညတ်၊ ပရမတ်၊ သတိကပ်	၅၅
၉။ ဘာတစ်ခုမျှ ကြာကြာမနေနိုင်	၆၃
၁၀။ လက်ကျန်အချိန်လေးတွေ အကျိုးရှိစေပို့...	၇၁
၁၁။ ဒုက္ခသစ္စာတောင်ထိပ်ပေါ်က သံသရာမြင်ကွင်း	၇၉
၁၂။ အပ္ပမာဒ ပင်လယ်ပြင်	၈၄
၁၃။ သတိတရား အောင်လံတော်	၉၅
၁၄။ အဆိုးထဲက အကောင်း	၁၀၁

- ၁၅။ ဆရာမများစို့.....
- ၁၆။ အာရုံနဲ့စိတ် အဆင်ပြေလေမှ
- ၁၇။ ဆရာကလည်း တစ်ခုတည်း၊
နည်းလမ်းကလည်း တစ်ခုတည်း
- ၁၈။ တွင်း-ပြင်း၊ ကင်းစင်-နိဗ္ဗာန်ခွင်
- ၁၉။ အချိန်ပြည့် အလုပ်ပေးတရား
- ၂၀။ လွတ်လွတ် စွန့်လွှတ်ရအံ့.....
- ၂၁။ လိုနေတဲ့ "အလည်" ကလေး
- ၂၂။ ယံစားခြင်း၏ ချမ်းသာ
- ၂၃။ လွတ်မြောက်သူတို့၏ စရိုက်အချို့
- ၂၄။ သို့သော် - ညွတ်ကားမညွတ်...

- ၁၈၃
- ၁၁၃
- ၁၁၉
- ၁၂၇
- ၁၃၅
- ၁၄၁
- ၁၄၇
- ၁၅၅
- ၁၆၅
- ၁၇၅

အပ္ပမာဒတရားနှင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အပ္ပမာဒပျား

ဉာဏ်တော်သာလျှင် ရှေ့သွားရှိတဲ့ ဘုရားရှင်တို့ရဲ့ နှုတ်မြွက်စကားမှန်သမျှဟာ လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေပါတယ်။ အကျယ်ချဲ့ဖွင့်ဆိုလို့ မကုန်နိုင်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေနဲ့လည်း ပြည့်လျှမ်းနေပါတယ်။

ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ မိန့်မှာခဲ့တဲ့ အဆုံးအမကတော့ 'အပ္ပမာဒ' တရားပါပဲ။ "သင်္ခါရတရားအားလုံးဟာ ပျက်စီးတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆတဲ့ သတိတရားနဲ့ နေရပ်ကြ" လို့ ဗရိ-နိဗ္ဗာန်ပြုလုဆဲ အချိန်ကလေးမှာတောင်မှ မှတ်မှတ်ချာ မှာသွား

ခဲ့တာပါ။

'အပ္ပမာဒ' အဆုံးအမကို ဦးထိပ်ပန်ဆင် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီး ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အပြင်အဆင် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထုတ်လာခဲ့တာ ငါးနှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။

၂၀၀၀-ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလက စခဲ့တဲ့ အပ္ပမာဒဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်းကို 'ပညတ်သွားရာ' အတိုင်း 'ဓာတ်သက်ရှု' ဖြစ်နိုင်ဖို့ အတော်ကြီးကြီးစားခဲ့ရတာပါ။ ခရီးဆိုတာမျိုးဟာ အဖုအထစ် အခက်အခဲကြုံစမြဲပါ။ အိမ်အရိပ်အောက်မှာ ထိုင်နေသူထက်စာရင် ခရီးနှင့်နေသူအဖို့ရာ "အခက်အခဲ" ဆိုတဲ့ 'ဖဿ' အထိအတွေ့တို့ရဲ့ ပွေဖက်ကြိုဆိုမှုကို ပိုပြီးခံရတတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင်မှ သက်တော်ထင်ရှား လေးဆယ့်ငါးဝါကာလမှာ အမျိုးမျိုးသော လောကဓံတရားတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရသေးတာပဲ။ ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တရှင်ကြီးတောင်မှ အခက်အခဲဆိုတဲ့ ဖဿတွေ တပွေတပိုက်ကြီး ကြုံခဲ့ရသေးတာ ကိုယ်က ဘာမှီလိုလဲ။ ကြုံရမြဲ ဓမ္မတာလောကရဲ့

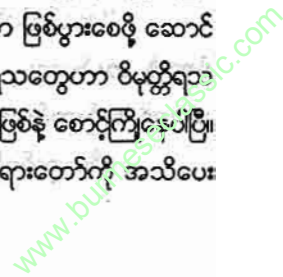
သဘာဝပါပဲလို့ နှလုံးသွင်းရပါတယ်။ အရေး ကြီးတာက ခရီးနှင့်သူ့အဖို့ ခရီးတွင်ဖို့က အဓိကပဲပေါ့။

အပ္ပမာဒဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း ငါးနှစ်တာခရီးမှာ ဖတ်ရှုခဲ့ရတဲ့ စာမူတွေက တစ်ဆင့်၊ မဂ္ဂဇင်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ ကျမ်းကိုးကျမ်းဂန် အထောက်အထားတွေကို ရှာဖွေလေ့လာခဲ့ခြင်းကတစ်ဆင့် ဘုရားရှင်နဲ့ တပည့်သား သံဃာတော် အရှင်မြတ်တွေရဲ့ အဖိုးတန်အဆုံးအမတွေကို တပွေတပိုက်ကြီးရလိုက်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးဟာဖြင့် စိစဉ်ဖန်တီးသူအဖို့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မကုန်နိုင်အောင်ပါပဲ။

နှစ်ကြာလာတော့ စိတ်နှလုံးအိမ်မှာ တဖျတ်ဖျတ် ထင်ခဲ့တဲ့ ဓမ္မရသ ပုံရိပ်တွေဟာ ဒုနဲ့ဒေးဖြစ်လို့ အတော်ကို စုမိဆောင်းမိဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။

ဖြစ်ပြီးသားကုသိုလ်တွေကို ထပ်မံဖြစ်ပွားဖို့နဲ့ မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေကို စိတ်သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပွားစေဖို့ ဆောင်ရွက်ရင်းနဲ့ပဲ တရားရဲ့အနှစ်သာရ ဓမ္မရသတွေဟာ ဝိမုတ္တိရသာ ဖြစ်ဖို့အတွက် အထောက်အပံ့ကောင်းအဖြစ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေပါပြီ။

သည်လအဖို့တော့ သည်တရားတော်ကို အသိပေး

တင်ပြလိုက်မှပဲ နောက်လအဖို့တော့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ဘယ်တရားကိုဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲ။ စာမူရှင်တွေ မရေးဖြစ်ကြသေးတဲ့ ဘယ်တရားတော်ကိုဖြင့် ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ရေးသားတင်ပြမှပဲ စတဲ့အတွေးတွေဟာ သူများကို ရစေချင်၊ သိစေချင်တဲ့ စေတနာကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ပိုလို့ သိမြင် ရှုမှတ်ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့အကျိုးတွေကို ပေါ်ထွန်းစေခဲ့ ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ပေးဖို့ကြရင်း၊ ပေးဖို့လုပ်ရင်း၊ ပေးဖို့ အားထုတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်အတွက် ရမုန်းမသိ ရနေပါရေးလား ဆိုတာ ကြာလေသိလာလေပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဂန္ထပလိဗောကို စိတ်နှလုံးအိမ်ထဲ ဝင် ရောက်လွှမ်းမိုး ချယ်လှယ်ခွင့် မရလေအောင် ပြုပြီးသမျှကို ဥပေက္ခာ နှလုံးသွင်းပစ်ရပါတယ်။

“ကုသိုလ်ကိုတော့ လုပ်မယ်။ ကုသိုလ်ရဲ့အကျိုးကို ခံစားဖို့ ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်ရ” ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံမဏိ စည်းကမ်းတွေ ချရပါတယ်။

သို့မဟုတ်ရင် စိတ်သန္တာန်ထဲက ချောင်ကြို ချောင်

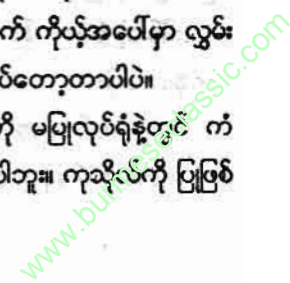
ကြား တစ်နေရာမှာ ကပ်သပ်ကုပ်တွယ်နေ သေးတဲ့ တဏှာက ခေါင်းထောင်ထလာလွန်းလို့ပါ။

ကုသိုလ်လုပ်ရင် ကုသိုလ်လုပ်နေတယ်လို့ပဲ ပစ္စုပ္ပန် တည့်တည့် နှလုံးသွင်း ရှုမှတ်ဆင်ခြင်ဖို့အတွက် အပ္ပမာဒသတိ တရားကို စိတ်သန္တာန်အနီးမှာ အမြဲထားရပါတယ်။

သို့မဟုတ်ရင် ငါ ကောင်းတာတွေလုပ်နေတာပဲဆိုပြီး တဏှာက ငါနဲ့ ကုသိုလ်ကို ဝင်ပြီးရောယှက် ‘ဂဟေဆက်’ တတ်လွန်းလို့ပါ။ ဒါကြောင့် “ကုသိုလ်မှန်သမျှ ဆောင်ရွက်ရုံသာ ဆောင်ရွက်ရာ၏။ ငါ ကုသိုလ်တွေ အများကြီးလုပ်ပြီးပြီ။ ဒါ ကြောင့်မို့ ဘယ်သို့ဘယ်ညာ ဘယ်လိုအကျိုးတွေကို ခံစားရ တော့မည်ဟု မမျှော်လင့်ရ” လို့ ကြိုတင်နှလုံးသွင်းထားမှ တဏှာ အတွက်ရာ နေရာမရ၊ အရာမဝင်ဖြစ်တော့မှာပါ။

တဏှာဟာ ကိုယ်က နေရာပေးရင်ပေးသလောက်၊ ကိုယ်က အရာသွင်းရင်သွင်းသလောက် ကိုယ့်အပေါ်မှာ လွှမ်း မိုး ချယ်လှယ် လူ့တွင်ကျယ် ဝင်လုပ်တော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ အကုသိုလ်ကို မပြုလုပ်ရုံနဲ့တွင် ကံ နယ်ပယ်က မလွတ်မြောက်နိုင်သေးပါဘူး။ ကုသိုလ်ကို ပြုဖြစ်

နေတဲ့ အချိန်မှာလည်း အပ္ပမာဒသတိတရား ရှေ့ထားပြီး ပြုဆဲ
ကံကို ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်အထိ ရောက်အောင် နှလုံးသွင်း
တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ကုသိုလ်ဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အထောက်အပံ့
ကောင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ကံရဲ့ အရှိန်အဝါသတ္တိနဲ့
အကျိုးပေးတွေကို သက္ကာယဒိဋ္ဌိအစွဲနဲ့ ခံစားနေချင်သေးရင်
ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ဝင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။

ငြိစရာတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုရှိနေရင် အငြိအတွယ် ကင်း
လွတ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ သတ္တိထူးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေဦးမှာပဲ
ဆိုတာ ကြီးစွာသောသတိတရား ရှိဖို့ပါပဲ။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်နူတ်က ထုတ်ဖော်
ကျူးရင့်ခဲ့တဲ့ ဥဒါန်း စကားတစ်ပုဒ်ဟာဖြင့် မှတ်သားစရာပါ။
မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေးရဲ့
လှူဒါန်းတဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံး နေတော်မူ
တုန်းကပေါ့။

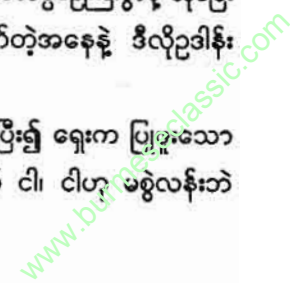
တစ်နေ့မှာ ရဟန်းတစ်ပါးဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်
မနီးမဝေး တစ်နေရာမှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး တရားရှုမှတ်နေ

ပါတယ်။အဲဒီရဟန်းဟာ ရှေးအတိတ်က ပြုခဲ့တဲ့ကံတွေ မကောင်း
ခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒုက္ခဆင်းရဲ ဝေဒနာတွေဟာ ရဟန်းရဲ့ သန္တာန်
မှာ အထင်အရှား ပေါ်လွင်လွှမ်းမိုးနေပါတယ်။

ဒုက္ခဝေဒနာဆိုတာ ဘယ်သူမျှ မခံချင်တာမျိုးပါ။
ဒါပေမယ့် မခံသတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေကို ရဟန်းမယျာ သည်းခံပြီး
ရှုမှတ်နေပါတယ်။ အဲဒီရဟန်းဟာ အမှတ်ရမှု 'သတိ' နဲ့
ဆင်ခြင်ဉာဏ် 'သမ္မဇဉ်' တွေ အားကောင်းနေတာကြောင့် ဒုက္ခ
ဝေဒနာတွေ ခံနေရမှန်း မသိရလောက်အောင် မပင်မပန်းထိုင်
နေတော်မူပါတယ်။ခန္ဓာကိုယ်မှာ နာနေပေမယ့် စိတ်မှာ မနာတဲ့
ရဟန်းပါပဲ။ဒါကိုဘုရားရှင်က ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်တွေနဲ့ ထွင်းဖောက်
သိမြင်နေပါတယ်။

အဲဒီလို သိမြင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘုရားရှင်ဟာ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခ ဝေဒနာတွေကို သည်းခံပြီး သတိသမ္မဇဉ်ကြီးစွာနဲ့ ထိုင်ပြီး
ရှုမှတ်နေတဲ့ ရဟန်းကို ချီးမြှောက်တဲ့အနေနဲ့ ဒီလိုဥဒါန်း
ကျူးရင့်တော်မူပါတယ် -

“ကံ အလုံးစုံကို စွန့်ပယ်ပြီး၍ ရှေးက ပြုစူးသော
ဈာန စသော မြူကို ခါထုတ်လျက် ငါ၊ ငါဟု မစွဲလန်းဘဲ

(နိဗ္ဗာန်၌) တည်သော တာဒိဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား မိမိကို လုပ်ကျွေးပြုစုရန်အတွက် လူအပေါင်းကို ပြောဆိုခြင်းမှာ အလိုမရှိ”

ဘုရားရှင်ရဲ့ ဥဒါန်းစကားတော်ဟာဖြင့် လေးနက် တဲ့အပိပွယ်တွေ ပြည့်စုံနေပါတယ်။

သည်ဥဒါန်းစကားကို အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ရှုဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းနိုင်ရင်ဖြင့် မိမိအားထုတ်ဆဲ ဝိပဿနာတရား အတွက် နှလုံးသွင်းအမှန်၊ ဉာဏ်အမှန်များ ဖြစ်လာဖို့ ကြီးစွာ သော အထောက်အပံ့ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေမိပါတော့တယ်။

၂၉-၉-၀၄

လူညီစားလိမ့်ညာ စာကျား၊ အဝိဇ္ဇာ

ဘဝသံသရာမှာ ကုသိုလ်နဲ့အကုသိုလ် ဘယ်အမှုကို အများဆုံး ပြုခဲ့သလဲလို့မေးရင် အကုသိုလ်အမှုကိုသာ အများဆုံးပြုခဲ့ပါတယ်လို့ ဖြေရမှာပါပဲ။ ဒါဖြင့် သည်ဘဝမှာ ရောလို့ ထပ်ဆင့်မေးပြန်ရင်လည်း အကုသိုလ်အမှုဘက်က အနိုင်ရဦးမှာပါပဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အချိန်တိုင်းမှာ မောဟဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာပေါ်မှာ စိတ်ကို အထိုင်ချခိုင်းထားတာကိုး။

အမှားကို အမှန်လို့ထင်၊ အမှန်ကို လုံးဝမသိတဲ့ 'မောဟ'ဟာ 'ပမာဒ'ဆိုတဲ့ မေ့လျော့ခြင်း ရေစီးကြောင်းပေါ်မှာ အသိမဲ့မျောပါ နေတော့တာ။

သစ္စာတရားကို မသိခြင်းဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာကို ထွေးပိုက် ထားသရွေ့ အကုသိုလ်အမှုကို အလွယ်တကူ ကျူးလွန်နေတယ် လို့ ဆိုရတော့မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်သန္တာန်ထဲက မောဟ သို့မဟုတ် အဝိဇ္ဇာဓာတ်ခံဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကုသိုလ် အမှုကို အချိန်တိုင်းမှာ ကျူးလွန်နေမိပါပေါ့လားလို့ မသိအောင် ဖုံးဖိ ပေးထားပါတယ်။

မူရင်းဓာတ်ခံ မောဟကို ခြေစုံနင်းရင်းနဲ့ ပုထုဇဉ် တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်လိုလက်ရရှိခိုက်မှာ ကုသိုလ် အမှုတွေ ဆောင်ရွက်ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သစ္စာလေးပါးကို ခွဲခွဲခြားခြား နားလည် မထားတော့ နိရောဓသစ္စာဘက်ဆီ စိတ်ညွတ် ဦးလှည့်ဖို့နေ နေသာသာ ကိုယ်ရထားတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခသစ္စာတရားကို ပြန်ဆုတောင်းကြပါတော့တယ်။

“နတ်ဖြစ်ပါစေ၊ လူဖြစ်ပါစေ၊ နောင်ဘဝ သည်ထက် ကောင်းစားပါစေ၊ နောင်ဘဝသည်ထက် ချမ်းသာပါစေ” စသဖြင့် ပေါ့။ ဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ သမုဒယသစ္စာအပေါ်မှာ ဆီ တွယ်အားကြီးတဲ့ တဏှာကြောင့်ပါပဲ။

တစ်ဖက်မှာလည်း ဘုရားရှင် ညွှန်ပြခဲ့တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာကို ထဲထဲဝင်ဝင် မသိသေးတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။

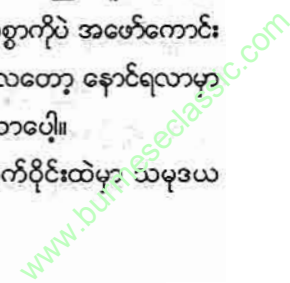
မဂ္ဂသစ္စာကို နားလည်ဖို့ရာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကျင့်မြတ် ကို ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

သစ္စာလေးပါးကို ထုံးလိုခြေ ရေလိုနှောက်၊ ထိုးဖောက် မွေနှောက်ချောက်ချား သတိထားကြည့်လေမှ သစ္စာဆိုတဲ့ အမှန်တရားအပေါ်မှာ သိမြင်ဉာဏ်ရှင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

သည်တော့မှ ကိုယ်ဟာ သမုဒယသစ္စာကြောင့် ဖြစ် လာခဲ့တာ။ သမုဒယသစ္စာကိုပဲ အာရုံပြုခဲ့တော့ ရလာတာက ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဟော-ရလာတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာနေရာမှာ ဘုရားရှင် မိန့်မှာခဲ့တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာကို အစားထိုးကုစားဖို့ရာ အ ကြားအမြင်မရှိ၊ သတိအသိ မဝင်မိလေတော့ ဒုက္ခသစ္စာချုပ် ငြိမ်းမယ့် နိရောဓသစ္စာဘက်ဆီကို ဦးမတည်မိဘူးပေါ့။

နဂို ဒုံရင်းဖြစ်တဲ့ သမုဒယသစ္စာကိုပဲ အဖော်ကောင်း ကြီးထင်ပြီး လှမ်းကိုင်ဖမ်းဆွဲထားပြန်လေတော့ နောင်ရလာမှာ စာလည်း ဒုက္ခသစ္စာပဲ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းထဲမှာ သမုဒယ

ပြီးဒုက္ခ၊ ဒုက္ခပြီးသမုဒယနဲ့ သစ္စာတရားနှစ်ပါးနဲ့ပဲ လည်ချင်တိုင်းလည်နေတော့တာ။

ဘီစီ-၅၈၈ ခုနှစ်၊ အရှေ့မဇ္ဈိမ ဒေသမှာ ဘုရားရှင်ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာတော့မှပဲ တရားဦးဒေသနာ ဓမ္မစကြာရဲ့ အနှစ်ချုပ်အာနိသင်ဖြစ်တဲ့ သစ္စာလေးပါးကို သိခွင့်ရတော့တာ။

သည်တော့မှ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတဲ့ အကျင့်တရားတို့နိရောဓသစ္စာဆိုတဲ့ မျက်မှောက်ပြုအပ်ရာ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းခြင်းတရားတို့ကို သံသရာထဲမှာ လည်ချင်တိုင်းလည်နေကြတဲ့ သတ္တဝါတွေ သိခွင့်ရတော့တာ။

ဒါတောင်မှ သတ္တဝါအနန္တနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် အရေအတွက် နည်းလွန်းလှပါတယ်လေ။

ဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ ကျွတ်တမ်းဝင်သွားတဲ့ ၂၄-အသင်္ချေ ဗိုလ်ခြေတစ်သိန်းဆိုတာ စကြဝဠာအနန္တမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါအနန္တထက်စာရင် ဘာမျှမပြောပလောက်ပါဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားရှင်က ယူဇနာနှစ်သိန်းလေးသောင်းရှိတဲ့ မဟာပထဝီမြေထုကြီးနဲ့ လက်သည်းခွံပေါ်က မြေမှုန့်ကလေးတွေရဲ့ အရေအတွက်နဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီး အရှင်အာနန္ဒာထံ

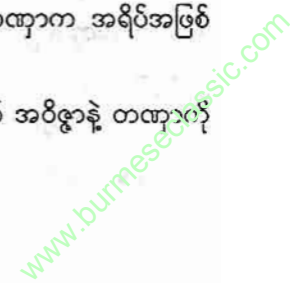
ပြောခဲ့တာပေါ့။

“ငါဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်လိုလားကြသူတွေဟာ ဟောဒီလက်သည်းခွံပေါ်က မြေမှုန့်ကလေးလောက်ပဲ နှိုပါတယ် ညီတော်အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား၏ တရားတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်မှု မရှိသူတွေကတော့ ယူဇနာနှစ်သိန်းလေးသောင်းထုရှိတဲ့ ဟောဒီ မဟာပထဝီ မြေကြီးပေါ်က မြေမှုန့်တွေလောက်များပြားလှပါတယ်” တဲ့။

သည်တော့ကာ မောဟဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာရဲ့ ဆွဲအားဟာ ဘယ်လောက် အားကောင်းထားသလဲဆိုတာ တွက်ဆကြည့်လို့ရပါတယ်။

သံသရာအစ-မောဟအဝိဇ္ဇာကလို့တောင် ဘုရားရှင်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာနဲ့ ထောက်ပြခဲ့ရတာ။ မောဟအဝိဇ္ဇာနဲ့ စထားလေတော့ သင်္ခါရဆိုတဲ့ ကာယ၊ဝစီ၊ မနောတွေနဲ့ ချီတက်မိတဲ့အခါ လိုချင်မှု တဏှာက အရိပ်အဖြစ် တောက်လျှောက်ပါလာတော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင့် မူလနှစ်ဖြာအဖြစ် အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာကို သတ်မှတ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။

လိုချင်မှုဆိုတဲ့ တဏှာဟာ သာမန်လူတွေမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗျာဒိတ်ရပြီးတဲ့ ဘုရားအလောင်းတော်ရဲ့ စိတ်သန္တာန်ကိုလည်း စိုးမိုးအနိုင်ယူနိုင်ခဲ့တာပါ။

သည်နေရာမှာ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ရဲ့ တစ်ခုသောဘဝကို သာဓကပြချင်မိပါရဲ့။

ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ တစ်ခုသောဘဝမှာ စမ္မာမြစ်အနီးမှာ ဆင်းရဲသားတစ်ဦးအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က 'စမ္မေယျ'ဆိုတဲ့ နဂါးမင်းကို အမြဲတမ်း တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီအခါ စမ္မေယျနဂါးမင်းရဲ့ စည်းစိမ်ခံစားရပုံတွေကို တွေ့မြင် အားကျလေတော့ နဂါးမင်းဖြစ်ဖို့အတွက် ဒါနသီလ ကုသိုလ်တွေကို ပြုတော့တာပါပဲ။ နဂါးမင်းဖြစ်ရင်တော့ ဆင်းရဲသားဘဝက လွတ်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပေါ့။

ဒါနဲ့ နဂါးမင်းဖြစ်ဖို့ အာရုံညွတ်ဆုတောင်းပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုခဲ့လေတော့ သေတဲ့အခါ နဂါးမင်းဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်ကျမှ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့နဲ့ မသတိစရာ အဋ္ဌဘောခန္ဓာကြီးကို ရလေတော့ နဂါးမင်းဘဝကို ရွံရှာစက်ဆူ

သွားတော့တယ်။ အဲဒီတော့မှ လူကနေ နဂါးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို နောင်တရမိလေရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကာလက လွန်ခဲ့ပြီလေ။

ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံဖို့ ကြံစည်မိတာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ သုမနာဆိုတဲ့ နဂါးမလေးက နတ်အသွင်ဖန်ဆင်းပြီး အဖော်များကို နှိုးဆော်ပြီးကခုန်ပြတဲ့အခါ နဂါးမင်းဘဝရောက်နေတဲ့ ဘုရားအလောင်းလည်း မေ့လျော့ပြီး ပျော်ပါးခဲ့တော့တယ်။

ဒါဟာ “တဏှာဆိုတာ ရောက်ရာဘဝ၊ ရောက်ရာ အာရုံမှာ နှစ်သက်ပျော်မွေ့လေ့ရှိတယ်” ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

ဒီသဘောကို သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ ဘုရားရှင်ဟာ ကိုယ့် အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်လှန်ပြောပြပြီး ဝေနေယျတွေကို သံဝေဂရစေဖို့နဲ့ တဏှာရဲ့သတ္တိကို မြင်နိုင်အောင် ဆုံးမခဲ့တဲ့ တရားတစ်ပုဒ်ပါပဲ။

ဒီတော့ကာ တဏှာနဲ့ အဝိဇ္ဇာ မပေါင်းမိရလေအောင် အဝိဇ္ဇာနေရာမှာ ဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ သတိတရား အသိဉာဏ်ကို အားထိုးဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးလှပါတယ်။

ဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်မြတ်တရားဟာ သတ္တဝါ တိုင်းအတွက် မရှိမဖြစ် ရှိသင့်တဲ့တရား၊ မလုပ်မဖြစ် လုပ်သင့် တဲ့တရား၊ အားမထုတ်လို့မဖြစ် အားထုတ်သင့်တဲ့ တရားပါလား လို့ အလေးအနက် နှလုံးသွင်းတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

အဝိဇ္ဇာဓာတ်ခံရှိရင် တဏှာ လောဘဆိုတာ လာပေါင်း ဖို့ အလွယ်လေး။

စိတ်သန္တာန်မှာ ဝိဇ္ဇာအသိဉာဏ်ဦးထားရင်တော့ တဏှာလောဘ ဝင်မလာနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါကို သတိရှိဖို့ အပ္ပမာဒတရားကို လက်ကိုင်ထားနိုင်ဖို့အတွက် အတွေးတစ်စ ကို ရေးပြလိုက်ရတာပါ။

၆-၁၁-၀၄

တရား-တရား ဘယ်လိုရှုဖူး

မျက်မှောက်ခေတ်ဟာ တရားရှာ၊ တရားအားထုတ် သူတို့အတွက် ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ နှစ်ဖြာသောဌာနတွေနဲ့ ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝနေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နေထိုင်ရတဲ့ တရားရှာ တရား အားထုတ်နေသူတို့အဖို့ ရွှေပုံကြီးပေါ် ထိုင်နေရသလိုပါပဲ။

ဓမ္မကထိက အကျော်အမော်တွေဆီက နာကြားရတဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်တွေ၊ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ အသီးသီးဆီက သင်ယူခွင့်ရတဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အကျင့်မြတ်တွေဟာဖြင့် နာကြားလို့ မကုန်၊ သင်ယူလေ့ကျင့်လို့ မကုန်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

မိဒိယာလို့ခေါ်တဲ့ လူထုဆက်သွယ်ရေး ယန္တရားကြီး အတွင်းမှာ ခေတ်နှင့်အညီ တီထွင်ဖန်တီးပြုလုပ်ပိုက်တဲ့

www.burmeseclassic.com

ကက်ဆက်တိပ်ခွေ၊ စီဒီ၊ ဗွီစီဒီ၊ ဒီဗွီဒီတွေဟာလည်း တရားရှာ၊ တရားအားထုတ်သူတွေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အထောက်အပံ့ပြုပေးနိုင်တာကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။

တစ်နေရာက တစ်နေရာကို သွားတဲ့အခါ အရင်လို ကက်ဆက်တိပ်ခွေ(တရားခွေ)တွေကို တနင့်တဖိုကြီး သယ်စရာ မလိုတော့ဘဲ တရားခွေ(၁၀)ခွေကနေပြီး အခွေ(၁၀၀)အထိ ဆုံတဲ့ MP-3 စီဒီတစ်ချပ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး သယ်သွားရုံနဲ့ နေရာသစ်မှာ တရားခွေတွေကို တစ်ဝကြီးနာကြားနိုင်ခွင့် ရှိလာပါပြီ။

တရားပွဲ ကျင်းပနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က မအားလပ်လို့ သွားမနာနိုင်ခဲ့ရင်ဖြင့် ဗွီစီဒီတစ်ချပ်ဝယ်ပြီး နာလိုက်ရုံနဲ့ ရုပ်ရောအသံပါ ကြားရလို့ တရားဟော ဓမ္မကထိကကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်ရာရောက် လာဟောနေသလို ကြည်ညို နာကြားခွင့်ရနေပါပြီ။

သည်လိုနည်းပညာတွေ တိုးတက်လာတာဟာ တရားကို တန်ဖိုးထား လေးစားသူတွေအဖို့တော့ ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့ ဖြစ်ပေမယ့် တရားနဲ့ပတ်သက်လာရင် သဒ္ဓါတရား

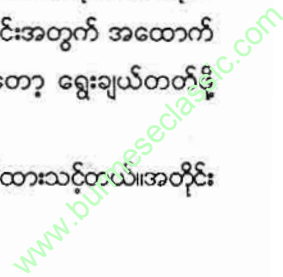
အားနည်းသူတွေအဖို့တော့ ခေတ်ကပေးတဲ့ နည်းပညာ တိုးတက်မှုအထောက်အပံ့တွေနဲ့ သူစိမ်းပြင်ပြင်လိုပါပဲ။

တရားပဲ ဘယ်အချိန်နာရာရတာပဲ။ အိမ်မှာ ကက်ဆက်တွေ ရှိနေတာပဲ။ ဗွီစီဒီအချပ်ဝယ်ထားတာပဲ။ အားမှပဲ နာနိုင်မှာပေါ့ဆိုပြီး အချိန်ဆွဲလိုက်ကြတာ၊ ကက်ဆက်ခွေတွေလည်း ဖုန်တက်၊ ဗွီစီဒီအချပ်တောင် ဗွီစီဒီစက်ထဲ မရောက်လိုက်ရတဲ့ သူတွေကိုလည်း တွေ့နေရပါသေးတယ်။

နည်းပညာရဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့အတူ ဝိမုတ္တိယုဂ ခေတ်မှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ တရားဟောဓမ္မကထိက၊ တရားပြ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယတွေရဲ့ တရားတော်တွေကိုဖြင့် ရှိ-ရှိသမျှ မှတ်တမ်းတင် လေ့လာလိုက်စား နာကြားနေမယ်ဆိုရင်ဖြင့် များ-များလွန်းလို့ အချိန်အားတောင် ရှိမယ်မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီလို များ-များလွန်းတဲ့အထဲက ကိုယ်အားထုတ်ကျင့်ကြရာ ဝိပဿနာဉာဏ်လမ်းကြောင်းအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်စေမယ့် အကြောင်းအရာကိုတော့ ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပါမယ်။

အခြေခံအပိုင်းမှာ ဘာတွေသိထားသင့်တယ်။အတိုင်း

အတာတစ်ရပ်အထိ အားထုတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဘာတွေထပ်သိ
ဖို့လိုမယ် စသည်ဖြင့် ခွဲခြားနိုင်တဲ့ ဝေဖန်ဆန်းစစ်နိုင်တဲ့ အရည်
အချင်းတစ်ရပ်ကိုလည်း ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကျင့်ထားဖို့လိုပေ
ဦးမယ်။

သို့မဟုတ်ရင် အသစ်ပေါ်သမျှ နောက်က တောက်
လျှောက်လိုက်နေရရင် လိုက်လို့လည်း မကုန်နိုင်ပေဘူး။ ကြား
နာလို့လည်း မကုန်နိုင်ပေဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကိုယ့်ဘဝထဲက အချိန်တွေဟာ သူများပြော
တာ ထိုင်နားထောင်ရင်းနဲ့ပဲ ကိုယ့်အတွက် အလုပ်လုပ်ချိန်
တောင် ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။

သည်လိုပြောလိုက်လို့ တရားနာခြင်းကို ပစ်ပယ်တယ်လို့
မယူဆစေ ချင်ပါဘူး။ တရားနာခြင်းဟာ ဝိပဿနာဉာဏ် အ
ထောက်အပံ့အတွက် မလုပ်လို့မဖြစ် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့် အလုပ်ပါ။

သို့သော် ငါးသိုင်းများ ဟင်းဟိုဆိုသလို အကြားအ
မြင် ဗဟုသုတတွေနဲ့တွင် မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်လို့ သုတမယဉာဏ်
စိန္တာမယဉာဏ်တွေနဲ့ပဲ ရပ်တန့်အချိန်ကုန်သွားမှာ စိုးလို့ပါ။

ကိုယ်လေ့လာသိရှိထားသလောက် သုတမယဉာဏ်

စိန္တာမယဉာဏ်အရှိန်နဲ့ ဘာပန်းမယူဉာဏ်သိက္ခာ အချိန်မီ
တက်လှမ်းသွားနိုင်ဖို့က အဓိကလိုအပ်ချက်ပါပဲ။

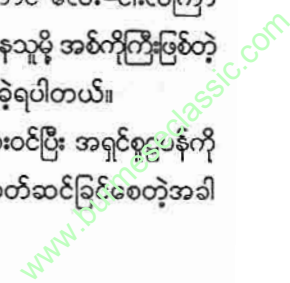
အလုပ်စခန်းထဲ ရောက်သွားရင်ဖြင့် ခန္ဓာထဲက ဓမ္မ
ကထိကက ကိုယ့်ကို အနီးကပ် တရားဟောပြုပါလိမ့်မယ်။

ခန္ဓာထဲက ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယကလည်း ကိုယ့်ကို ရုပ်
သဘော၊ နာမ်သဘောနဲ့ သစ္စာတရားတွေကို လက်တွေ့ပြသ
ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီအခါ နဂိုကရှိထားတဲ့ သုတမယဉာဏ်နဲ့ စိန္တာ
မယဉာဏ်တွေဟာ အလုပ်ခွင်ထဲက ဘာဝနာမယဉာဏ်ရဲ့ စွမ်း
အားကြောင့် ပိုမိုလင်းလက်တောက်ပလာတာကိုတောင် တွေ့ရ
ပါလိမ့်ဦးမယ်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်က အရှင်စူဠပန်ဟာ လေးလုံး
တစ်ပါဒ တရားတစ်ပုဒ်ကလေးကိုတောင် လေး-ငါးလကြာ
ကျက်မှတ်လို့မရအောင် ဉာဏ်ထုံထိုင်းနေသူမို့ အစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့
အရှင်မဟာပန်ရဲ့ နှင်ထုတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘုရားရှင်က ကြားဝင်ပြီး အရှင်စူဠပန်ကို
“ရဇောဟရဏံ” ဂါထာလေးနဲ့ ရှုမှတ်ဆင်ခြင်စေတဲ့အခါ

ကိုယ်ပွားတစ်ထောင် ပွားနိုင်တဲ့ အဘိညာဉ်ရ ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခုကောင်းကိုပဲ တစ်ခါတည်းစိုက်ပြီး မပြတ်ရှုပွား နေရင် တရားဟာ မတက်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ ဆိုရင်လည်း ခေတ်ပညာအခြေခံ အားနည်းခဲ့ပေမယ့် တစ်နေရာတည်းမှာ တစ်ခုကောင်းကို စူးစိုက်ရှုမှတ်ရုံနဲ့ ('ဒါပဲသိ၊ ဒါပဲကျင့်' ခဲ့တဲ့ အတွက်) တစ်လ၊ တစ်မင်္ဂလီ လေးလအတွင်းမှာ လေးမင်္ဂ ဆိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ စာပေထဲမှာ အထင်အရှား တွေ့ရမှာပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခွင့်ထူးကြီးနဲ့ ကြုံရ တုန်းအခိုက်မှာ တရားရှု၊ တရားအားထုတ်သူတွေအဖို့ 'တရား ရှုတတ်ဖို့နဲ့ တရားအားထုတ်တတ်ဖို့' ဟာလည်း ကိုယ့်ဘက်က ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုပါလား ဆိုတာကိုလည်း သတိတရား ရှိထားရစ်စေဖို့ စေတနာကောင်းနဲ့ အကြံပြု လိုက်ရတာပါ .....။

နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန်

သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အကျိုးကြီးမားပုံကတော့ ပြော ပြလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။

သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အလေ့အကျင့်ကို စိတ်နှလုံး အိမ်ထဲမှာ အမြဲထုံမွမ်းထားသူတစ်ဦးဟာ လောကီကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာမှာဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာဘက်ကို ဦးညွှတ်အာရုံ ပြုတော့မယ်လို့ ရည်ရွယ်လိုက်တဲ့အခါမှာဖြစ်စေ၊ ကြီးစွာသော အကျိုးကို ခံစားရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ထဲက အလေ့အကျင့်ဟာ စိတ် ကို ကောင်းမှုအကျိုးလိုရာဘက်ဆီ ဦးလှည့်ပေးနိုင်တဲ့ 'တည့် ဖော်'သဖွယ် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

ကောင်းမှုအကျိုးတို့ရဲ့ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန် ဘက်ဆီသို့ ဦးလှည့် မျက်မှောက်ပြုသွားနိုင်တာကလည်း သတိ ပဋ္ဌာန် အလေ့အကျင့် ထုံမွမ်းထားတဲ့ စိတ်ကပဲ စွမ်းဆောင် သွားနိုင်တာပါ။

အမြင့်ဆုံး ကောင်းမှုတရားကို စိတ်က အာရုံပြုနေ တဲ့ အချိန်မှာ စိတ်ကိုဆောင်ထားတဲ့ 'လူ'ကြီးက ဘာမျှမသိရှာ ပါဘူး။ သူက ရုပ်တရားအခြေခံဓာတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်း ထားတဲ့ ဥတုဇရုပ်ကလာပ်ကြီးပေကိုး။

အဲဒီလိုအချိန်မှာလည်း စိတ်နဲ့ယှဉ်တွဲ၊ စိတ်ထဲဝင် ထွက်နဲ့ အမျိုးမျိုး လွှမ်းမိုးချယ်လှယ်နေတဲ့ စေတသိက်တွေ ဟာလည်း လက်မှိုင်ချ မှိုင်တွေရနေချိန်ပေါ့။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိတ်ဟာ စေတသိက်တွေ ထဲက သတိဆိုတဲ့ စေတသိက်တစ်ခုတည်းကိုပဲ ခေါင်းခေါက် ပြီး ရွေးခေါ်သွားလို့ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သတိဆိုတဲ့ စေတသိက်ဟာလည်း ခင်း လမ်းဖြောင့်ဖို့အတွက် မသုံးမဖြစ် သုံးခဲ့ရတဲ့ ယာဉ်ရထားဖြစ်လို့ ခရီးဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ယာဉ်ရထားကြီးဟာလည်း လမ်းပေါ်မှာ

မှိုင်ရှင်မဲ့ဘဝနဲ့ ကျန်ခဲ့ရမှာပါပဲ။

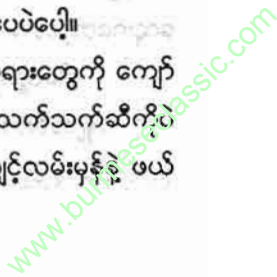
ကြည့်ပါလေ။ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ ရုပ်တရားတွေ ခဲ့ ချုပ်ကိုင်မှုနဲ့ ကင်းဝေးနေချိန်၊ ပတ်သက်လွှမ်းမိုးတတ်တဲ့ စေတသိက်တွေရဲ့ ချယ်လှယ်မှုနဲ့ ကင်းဝေးနေချိန်မှာ စိတ် ဘာ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်လိုက်မလဲ။

အဲဒီအချိန်လေး အခိုက်အတန့်မှာမှ စိတ်ဟာ ခေါင်း ဆောင်နေရာကို ရောက်သွားရတာပါ။

စိတ်ရဲ့ သဘာဝသက်သက်ကိုက လန်းဆန်းကြည် သင် ငြိမ်သက် အေးမြနေပြီးသားပါ။

ဒါပေမယ့် သင်္ခတနယ်ပယ်ရဲ့ ကွန်ယက်တွေဖြစ်တဲ့ စေတသိက်နဲ့ ရုပ်တွေကိုလည်း အထိုက်အလျောက် အမှီပြု ဆံ့တည် နေရလေတော့ စေတသိက်ရဲ့ သတ္တိ ရုပ်ရဲ့သတ္တိတွေ ဘာ စိတ်ထဲမှာ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို ကိန်းဝပ်နေရာယူပိ ညက်သား ဖြစ်နေတာကတော့ သဘာဝပေပဲပေါ့။

ဒီလို သဘာဝထဲက သဘာဝတရားတွေကို ကျော် မွန် ဆန်တက်ပြီးတော့ စိတ်ရဲ့ သဘာဝသက်သက်ဆီကိုပဲ ရောက်ရောက်အောင် သတိပဋ္ဌာန်အကျင့်လမ်းမှန်နဲ့ ဖယ်

ရှားတိုးဝင်ခဲ့ရတာပါ။

သည်တော့ကာ စိတ်အတွင်းဆီကို ခရီးပြင်းနှင့်တဲ့ အခိုက် ခရီးမပေါက်အောင်၊ ခရီးဖင့်အောင် လုပ်နေကြတာ ကတော့ ယှဉ်ဖော်ယှဉ်ဖက်ဖြစ်တဲ့ စေတသိက်နဲ့ ရုပ်တွေပါပဲ။

ရုပ်တရားဟာ ရူပက္ခန္ဓာကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဒုက္ခဝေဒနာနဲ့ ဖောက်ပြန်ပြလိုပြ၊ သုခဝေဒနာနဲ့ မက်လုံးပေးလိုပေး သုခလည်းမဟုတ်၊ ဒုက္ခလည်းမဟုတ်တဲ့ ဥပေက္ခာဝေဒနာနဲ့ ဝေဒနာ မရှိတော့သလို ဖုံးဖိလိုဖုံးဖိနဲ့ စေတသိက်ဘက်က ဝေဒနာက္ခန္ဓာနဲ့ အဖော်ညှိပြီး တိုက်ပွဲဆင်တော့တာ။

သည်အခါ ရုပ်နဲ့စေတသိက်တို့ရဲ့ ဘယ်ညာ နှစ်ဖက် ညှပ်တိုက်ခိုက်မှု အပေါ်မှာ အာရုံပြုနေရတဲ့ စိတ်ဟာ မအံ့မသာဖြစ်လိုက်၊ မသက်မသာ ဖြစ်လိုက်၊ ငြိမ့်ညောင်း သာယာ သလိုဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ပျောက်သွားလိုက်နဲ့ အာရုံအမျိုးမျိုးနဲ့ လုံး ထွေးရတော့တာ။

ဒါတွေကို အထိုက်အလျောက် သည်းခံလို့၊ ရှုမှတ် မှုကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ခရီးဆက်ထွက်လာပြန်တော့လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ စေတသိက် ကိုယ်စားလှယ်တွေက လမ်း

ခရီးတစ်လျှောက် အမျိုးစုံခြုံခိုပြီး တိုက်ကွက်ဖော်နေတော့တာ ပါပဲ။

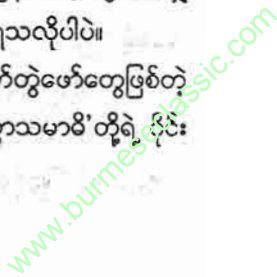
'စိတ်'ခမျာ သူ့ရဲ့မူရင်း သဘာဝဆီကိုရောက်ဖို့ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့အိမ်သူပြန်ဖို့ကိုစွဲကိုတောင်မှ လွယ်လင့် တကူ ပြန်ခွင့်မရရှာပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဘုရားရှင် ညွှန်ပြတော်မူခဲ့တဲ့ သတိပဋ္ဌာန် အကျင့်မြတ်ကို ရှေ့တန်းတင် ခရီးနှင်လာခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်ဟာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များစွာနဲ့ကိုပဲ ခရီးတွင်လာခဲ့ပါရဲ့။

ပွန်းပဲ့ရှုန ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့သမျှကို သမ္မာဒိဋ္ဌိက ကောင်းစွာရှုမြင်ပေး သလို သမ္မာသက်ပွကလည်း ကောင်းစွာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပေးပါတယ်။

ဒီလို ပညာမဂ္ဂင်နှစ်ပါးက ရှုမြင်မှု မှန်မှန်ကန်ကန်၊ ဩစည်မှု မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ အားပေးပြန်တော့ နွမ်းသမျှ ခြေပျောက်လို့ စမ်းမြေရေ သောက်လိုက်ရသလိုပါပဲ။

ဒါ့အပြင် အလုပ်ခွင်ထဲက လက်တွဲဖော်တွေဖြစ်တဲ့ 'သမ္မာဝါယမ'တို့၊ 'သမ္မာသတိ'တို့၊ 'သမ္မာသမာဓိ'တို့ရဲ့ ဖြိုင်း တုဖေးမမှုတွေကလည်း တအားပါပဲ။

မှန်မှန်ကြိုးစား၊ မှန်မှန် အမှတ်ရအောက်မေ့၊ မှန်မှန် တည်ကြည် စူးစိုက်ခဲ့သမျှတွေဟာ သမာဓိမဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ အားအင် တစ်ခု ဖြစ်တည်လို့လာလေရဲ့။

သည့်နေ့က ပညာမဂ္ဂင်နဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင်တို့ ပူးပေါင်း မိကြတဲ့အခါ အင်အားသစ်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ပိုမိုခွန်အားရှိလာ ခဲ့တော့တယ်။

အလုပ်ခွင် ခရီးအစမှာ “ခရီးဆောင်စား” အဖြစ် ခေတ္တငှားရမ်းအသုံးပြုခဲ့တဲ့ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါး ပါဝင်အားဖြည့် လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပြည့်စုံသွားတဲ့ စိတ်ဟာ စေတသိက်နဲ့ ရုပ်တို့ရဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ အကြပ်အတည်း ဝိုင်းပတ် ပိတ်ဆို့မှုတွေ ကြားထဲက လုံးဝလွတ်မြောက် သွားတော့တယ်။

ဪ-အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ ရင့်ကျက် တည်ကြည် စူးနစ်အေးချမ်းနေတဲ့ ‘စိတ်’ကလေးကို အမည်ပြောင်း ဝေါဟာရ အနေနဲ့ ‘ဉာဏ်’လို့တောင် ခေါ်နေကြပါပေကောလား။

သည့်လိုနဲ့ အသွင်ပြောင်းလာခဲ့တဲ့ ‘ဉာဏ်’ဟာ စိတ် စေတသိက်၊ ရုပ်တို့မှ လွတ်မြောက်ရာ အသင်္ခတဓာတ်ကို မျက်မှောက် ပြုခွင့်ရသွားလေတော့တယ်။

သည့်တော့မှ ရှုတ်ထွေး မွမ်းကျပ်ဖွယ်ရာ ‘သင်္ခတ’ နယ်ပယ်ကြီး ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ ဘုရား ရှင်ဖော်ထုတ် ညွှန်ပြခဲ့တဲ့ ‘အသင်္ခတ’ နယ်ပယ်၊ ‘အသင်္ခတ’ ဓာတ်ကြီး ရှိနေပါလားဆိုတာ ကောင်းစွာသိမြင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒါဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ‘အပ္ပမာဒ’တရားအပေါ် ယုံယုံ ကြည်ကြည် လေးလေးစားစား လေ့လာပွားများ၊ ကျင့်ကြံ အားထုတ်သူတို့ မလွဲမသွေရနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားတစ်ခုပါပဲ။

သည့်တော့ကာ ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း ရဲ့ကျေးဇူး၊ ဘုရားရှင် ဟောဖော်ညွှန်ပြခဲ့တဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရား ရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာဖြင့် ဆပ်လို့မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေပါတော့ တယ်။

သည့်လို ကျေးဇူးတရားကိုဖြင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ သား တော်အစစ် ဖြစ်သွားသူတွေရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲမှာ ဘယ် သောအခါမှ မေ့လို့မရအောင် စွဲထင်သိမြင်နေလိမ့် မယ်ဆိုတာ ...။

www.burmeseclassic.com

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊ ဟန်ချက်ညီ၊ ဝံ့ဖြိုးစေဖို့ ...

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမှာဖြင့် သမာဓိမဂ္ဂင်ဟာ အလွန်တရာ အရေးပါ၊ အရာလည်းကျယ်တဲ့ အုပ်စုတစ်ခုပါပဲ။

အုပ်စုလို့ ပြောလိုက်ရတာက သမာဓိမဂ္ဂင်ဖြစ်ဖို့ရာ သမ္မာဝါယမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိတွေ ပေါင်းစုပါဝင် နေလို့ပါပဲ။

မှန်ကန်စွာ အားထုတ်မှု၊ မှန်ကန်စွာ အမှတ်ရ အောက်မေ့မှု၊ မှန်ကန်စွာ စူးစိုက်တည်ကြည်မှုတွေ မရှိဘဲနဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ အုပ်စုဟာ ဝံ့ဖြိုးကြီးထွား ရှင်သန်ဖို့ရာ မလွယ်လှပါဘူး။

တစ်နည်းအားဖြင့် သမာဓိမဂ္ဂင်အုပ်စုကို အလုပ်
သမားအုပ်စုလို့လည်း ခေါ်နိုင်ပါရဲ့။ တကယ့်လက်တွေ့မှာ
လည်း သည်အုပ်စုဝင်တွေက အလုပ်လုပ်ရဆုံးပဲလေ။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ အံ့ချော်မသွား
ဖို့နဲ့ လုပ်ခွင်စည်းကမ်း ညီညွတ်မျှတဖို့အတွက် ပညာမဂ္ဂင်
အုပ်စုက အနီးကပ်ထိန်းကြပ်ပေးရပါတယ်။

ပညာမဂ္ဂင်မှာလည်း သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပတို့
ပါလေတော့ သူ့ကိုလည်း အုပ်စုအနေနဲ့ သတ်မှတ်လို့ရပြန်
ပါရော။

မှန်ကန်စွာ သိမြင်မှုနဲ့ မှန်ကန်စွာ တွေးတော ကြံဆမှု
တို့ဟာလည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေတဲ့ အလုပ်သမားတွေအတွက်
မရှိမဖြစ်တဲ့ လိုအပ်ချက်တစ်ခုပါပဲ။

သည်လိုအပ်ချက်ကို လုပ်ငန်းခွင်မဝင်မီ ဦးစွာ ဖြည့်
ဆည်းမထားရင်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရာမှာ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ
ဖြစ်တော့မှာပါပဲ။ တစ်ခါ အလုပ်လုပ်ရင်းက အလွဲလွဲအချော်
ချော် ဖြစ်လာပြန်ရင်လည်း ပညာမဂ္ဂင်အုပ်စုဝင်တွေက ဖြစ်
တည်မတ်ပေးရပါတယ်။

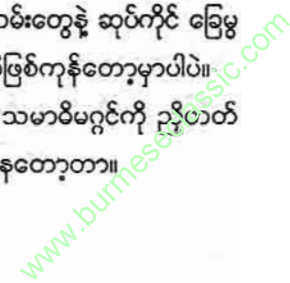
သည်လို သမာဓိမဂ္ဂင်နဲ့ ပညာမဂ္ဂင်အုပ်စုဝင်တွေ
ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး၊ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်
ကြလို့ ကိုင်းကျွန်းမီး၊ ကျွန်းကိုင်းမီး ဆက်ဆံရေး အနေအထား
မရှိကြရင်ဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်မှာ အံ့မဝင် ခွင်မကျဖြစ်ရတတ်
ပါတယ်။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ အံ့ချော်နေရင် ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်
သလဲလို့မေးရင် ကာယကံရှင်ကို ထိခိုက်မှာပဲလို့ ပြောရမှာပါပဲ။

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ထံမှာ ကိန်း
အောင်းနေတဲ့ ဓမ္မတရားတွေကို တရားသောအား၊ တရားသော
နည်းလမ်းနဲ့ ဆွဲထုတ်တာပါပဲ။

သည်အဓိပ္ပါယ်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နားမလည်ရင်
ဖြင့် တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ဓမ္မတရားတွေကို မတရားတဲ့အား၊ မတရား
တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ ဆွဲထုတ်မိတော့ ဓမ္မတရားတွေဟာလည်း
မတရားတဲ့အား၊ မတရားတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ဆုပ်ကိုင် ခြေမူ
မှုကြောင့် ပွန်းပဲ့ကြွေကျလို့ တစ်စစဖြစ်ကုန်တော့မှာပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ ပညာမဂ္ဂင်နဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင်ကို ညှိပတ်
ဖို့ဟာ အလွန်အလွန်ကို အရေးပါနေတော့တာ။

မြတ်ရှင်ဗုဒ္ဓက ဓမ္မစကြာဒေသနာရဲ့အဖွင့်မှာ အတ္တ
ကိလမထနဲ့ ကာမသုခလ္လိနုယောဂဆိုတဲ့ အစွန်းတရားနှစ်ပါးကို
စတင်ရှောင်ရှားခိုင်းပြီးတော့ မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌာဆိုတဲ့ အလယ်
အလတ်လမ်းကျင့်စဉ်ကို ဟောပြောရာမှာ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့
ပညာမဂ္ဂင်ကို စဟောခဲ့တာပါ။ သမာဓိမဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ အလုပ်သမား
အုပ်စုကို တတိယပိုင်းမှာ ဟောခဲ့တာပါ။

သည်နေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဟောမိန့်မှာကြား
ချက်တွေဟာ ဘယ်လောက်အထိ စနစ်ကျသလဲ၊ အစီအစဉ်
ကျသလဲဆိုတာကို တွေ့ရမယ့် အချက်တစ်ခုက သီလမဂ္ဂင်ကို
ပညာမဂ္ဂင်နဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင်ရဲ့ အလယ်မှာ ချပြထားခြင်းပါပဲ။
ဒါကိုက မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌာသဘော ဖြစ်နေပြန်ပါသေးတယ်။

မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုမှု၊ မှန်ကန်စွာ လုပ်ဆောင်မှု၊
မှန်ကန်စွာ အသက်မွေးမှုတို့ဟာ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်မယ့် ပညာ
မဂ္ဂင်အုပ်စုအနေနဲ့ရော၊ နောက်လိုက်လုပ်မယ့် သမာဓိမဂ္ဂင်
အုပ်စုအနေနဲ့ရော ဆောင်ကို ဆောင်ထားရမယ့် အကျင့်ပိုင်း
ဆိုင်ရာအဖြစ် ဦးညွှတ်ခေါင်းဆိုင်ရမယ့် အုပ်စုပါပဲ။

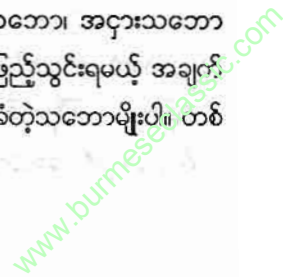
သီလမပါရင်ဖြင့် သမာဓိနဲ့ ပညာဆိုတဲ့ သိက္ခာတွေ

လည်း ဆိတ်သုဉ်းတော့မှာပါပဲ။ သိက္ခာသုံးပါးအနေနဲ့ ပြန်စီတဲ့
အခါမှာတော့ သီလဟာ အခြေခံအုတ်မြစ်အဖြစ် ရှေ့ဆုံးမှာ
နေပြီး သမာဓိနဲ့ပညာဟာ သီလဆိုတဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်အပေါ်
မှာ ဆောက်လုပ်ရမယ့် ကိုယ်ထည်နဲ့ အထွတ်တင်ရမယ့် ဘုံနန်း
ပြာသာဒ်တွေပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့လေ၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့
သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကိုဖြင့် ကြည့်ညိုလိုက်ရတာ ပြော
ကိုပြောလို့ မကုန်နိုင်အောင်ပါပဲ။

တရားအားထုတ်တော့မယ်လို့ သဒ္ဓါတရားတစ်ခု
မိမိစိတ်သန္တာန်မှာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုရင်ဖြင့် အခြေခံဖြစ်တဲ့ ငါးပါး
သီလကို စတင်စောင့်စည်းရပါတယ်။ ရိပ်သာတွေ၊ တရား
ခေန်းတွေ ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ရှစ်ပါးသီလကို စောင့်ထိန်း
ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ယာယီသဘော၊ အငှားသဘော
ရယ်ပါ။ အလုပ်လျှောက်လွှာပေါ်မှာ ဖြည့်သွင်းရမယ့် အချက်၊
အလက် အထောက်အထား တောင်းခံတဲ့သဘောမျိုးပါ။ တစ်
နည်းအားဖြင့် အငှားသီလပါပဲ။

တကယ့်ကိုယ်ပိုင် ငါးပါးသီလအဖြစ် လုံခြုံသွားတာ ကတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့် ဖွံ့ဖြိုးပြီးသကာလ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေရလို့ အရိယာအနွယ်ဝင်အဖြစ် တက် လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီဆိုမှ ဖြစ်နိုင်တာပါ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ အငှားသီလကိုပဲ ယာယီစောင့်ထိန်း ခေါင်းစိုက် ဦးညွတ်ပြီးသကာလ၊ ပညာမဂ္ဂင်နဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင် နှစ်အုပ်စု တက်ညီလက်ညီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ ဆောင်ရွက်ရ တာပါ။

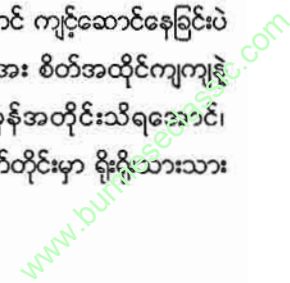
သည်လိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွေကို ဟန်ချက်ညီညီ အချိုး စားကျကျ ပြုစုပျိုးထောင်တတ်လေမှ တရားအသိဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမှာပါ။ တရားအားထုတ်တဲ့ ပတ် ဝန်းကျင်မှာ ကြားနေရတဲ့ သမာဓိထူထောင်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ဟာ စဉ်းစားဖို့ကောင်းလှပါတယ်။

တရားအားထုတ်ဖို့ သဒ္ဓါတရားရှိလာတဲ့ ယောဂီတွေ ဟာ သည်စကားကို ကြားလိုက်တာနဲ့ သမာဓိဆိုတာကြီးကို သီးခြားရယူမှုကြီးတစ်မျိုးနဲ့ ရယူပိုင်ဆိုင်မှ တရားတိုးတက်မယ် ဆိုတဲ့ အစွဲကို အနည်းနဲ့အများဆိုသလို အတွေးပေါက်သွားကြ

တော့တာ။

သည်တော့ကာ ဘုရားရှင်မိန့်မှာခဲ့တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေကို ညီညွတ်မျှတဖို့ထက် သမာဓိဆိုတဲ့ သီးခြား စွမ်းအားကြီးတစ်ခုကို ရဖို့အတွက် စိတ်ကို အတင်းဖိနှိပ်ပြီး မရ-ရအောင်ဆိုတဲ့ ဇောင်းပေးအမိန့်ကြီးနဲ့ ခိုင်းလိုက်ကြတာ အချိန်တွေကုန် လူတွေမောပန်းပြီး လက်လန်နောက်ဆုတ် သွားကြတာတွေကို တွေ့နေရပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သမာဓိထူထောင်ဖို့ဆိုတဲ့ စကား အစား သမာဓိမဂ္ဂင် ဖွံ့ဖြိုးဖို့အတွက် သမ္မာဝါယမ၊သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိတွေ အားကောင်းလာအောင်လုပ်မယ်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပတို့ရဲ့ စောင့်ကြပ်ထိန်းပေးမှုဆိုတဲ့ ပညာမဂ္ဂင် ပါလာအောင်လည်း လုပ်မယ်။ သည်အလုပ်တွေကို လုပ်နေ တာဟာ သီလမဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ အငှားသဘော၊ ယာယီသဘောကနေ ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် ထာဝရရှင်သန်နေအောင် ကျင့်ဆောင်နေခြင်းပဲ ဆိုတဲ့ သဘောထားနဲ့၊ ခေါင်းအေးအေး စိတ်အထိုင်ကျကျနဲ့ တိုယ့်ခန္ဓာမှာ ဖြစ်နေတာကို အမှန်အတိုင်းသိရအောင်၊ အချိန်တိုင်း၊ နေရာတိုင်း၊ ဣရိယာပုတ်တိုင်းမှာ မိုးရိုးသားသား

ကြိုးစား စွမ်းဆောင်နေပါမယ်ဆိုတဲ့ စကားစုကို အစားထိုးပြီး
နှလုံးသွင်း အားထုတ်ကြည့်ကြရင် မကောင်းပေဘူးလားလို့
စဉ်းစားနေမိပါတော့တယ်။

၂၁-၁၂-၀၄

သဘာဝမြင်စိုလျှင် စိတ်စိုမြင်

ရုပ်သဘာဝ၊ နာမ်သဘာဝ ဓမ္မတရားတွေဟာ
“လာလှည့်ပါ၊ ကြည့်လှည့်ပါ” လို့ အမြဲတမ်း ဖိတ်ခေါ်နေကြ
တာချည်းပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မကြည့်ဖြစ်ကြတဲ့ လူတွေက များလွန်းလှ
ပါတယ်။

ကြည့်ဖြစ်တဲ့ လူတွေကတော့ လက်သည်းခွံပေါ်က
မြေမှုန့်ပမာဏလောက်ပါပဲ။ သည်နေရာမှာ ‘ကြည့်သောသူ
သည် မြင်၏’ ဆိုတဲ့စကားက အဓိပ္ပါယ်အပြည့်နဲ့ အသက်ဝင်
နေတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

ကြည့်ဖြစ်တဲ့ လူတွေအနေနဲ့ ဘာတွေမြင်ခွင့် ရသလဲ လို့ မေးရင် မရှိတာတွေကိုပဲ တွေ့နေရတယ်လို့ ဖြေရမှာပါပဲ။ ဘာတွေမရှိတာလဲလို့ ထပ်ဆင့်မေးခွန်းထုတ်ရင် ရုပ်သဘာဝ၊ နာမ်သဘာဝတွေဟာ အကြည့်မခံဘူး။ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ ခမျာ မရှိရှာတော့ဘူးလို့ ထပ်ဆင့်ဖြေရမှာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို မရှိတာကို သိဖို့ဆိုတာကလည်း တော်ရုံစိတ်ပါ ဝင်စားမှုနဲ့တော့ မတွေ့နိုင်ပေဘူး။ တန်ခိုးပုံကြည် မှုနဲ့လည်း မမြင်နိုင်ပေဘူး။ သင့်ရုံကြိုးစားမှုလောက်နဲ့လည်း မသိနိုင်ပေဘူး။

ယုံကြည်မှုအရင်းတည်တဲ့ ကြိုးစားမှု၊ အမှတ်ရ အောက်မေ့မှု၊ စေ့စပ်စူးစိုက်မှု၊ ခွဲခြားဝေဖန်ဆန်းစစ်နိုင်မှုတို့ စုပေါင်းညီညွတ်မှ မြင်နိုင်တာမျိုးပါ။ တွေ့နိုင်တာမျိုးပါ။ သိနိုင် တာမျိုးပါ။

မျက်မြင် ခြင်္သေ့နောက်မှာ ကိန်းနေတဲ့ ရုပ် သဘာဝ၊ နာမ်သဘာဝတွေကို စိတ်ရှည်သည်းခံ ဖွဲ့သန်သန်နဲ့ ထိုးဖောက်မွှေနှောက် ကြည့်ရှုတာမျိုးပါ။ မျက်မြင် အထည်ခြပ် ဆိုတာမျိုးက မတင့်မတယ် ရှိရှာဖွယ်အဖြစ် နှလုံးသွင်းရတာ

မျိုးပါ။ သို့မဟုတ်ရင် မျက်မြင်အထည်ခြပ်ကလည်း တင့်တင့် တယ်တယ်နဲ့ နှစ်သက်သာယာဖွယ် အမြဲရှိနေသလို လှည့်စား တတ်ပါတယ်။

မျက်မြင်အထည်ခြပ်ဟာ ရှေ့ထွက်ကာကင်းနဲ့ တူပါ တယ်။

သူက ရှေ့ကနေ ပိတ်ဆို့ကာဆီးပြီး စစ်ကစားလိုက် တာနဲ့ တကယ့်ပင်မစခန်း ဖြစ်တဲ့ ရုပ်သဘာဝ၊ နာမ်သဘာဝကို လေ့လာဖို့အတွက် တွန့်ဆုတ် ရပ်တန့်သွားရတော့တာ။

ဒါကြောင့် ကာကင်းဖြစ်တဲ့ မျက်မြင် အထည်ခြပ်ပေါ် မှာ စွဲလမ်းနေတဲ့ စိတ်သဘာဝကို ကာယဂတာသတိ (၃၂ ကောဋ္ဌာသ ကမ္မဋ္ဌာန်း)နဲ့ အရင်ဖြိုရပါတယ်။

ဒါဆိုရင် ပင်မစခန်းကို ချဉ်းကပ်ဖို့ရာ လမ်းကြောင်း ပွင့်သွားပြီပေါ့။ သို့မဟုတ်ရင် မနေ့က မှန်ထဲမှာတွေ့ရတာက လည်း သည်မျက်နှာ၊ သည်နေ့ မှန်ထဲမှာ မြင်ရတာလည်း သည်ခန္ဓာ၊ သည်မျက်နှာ၊ မနက်ဖြန် မှန်ထဲမှာတွေ့ရဦးမှာ ကလည်း သည်မျက်နှာ၊ သည်ခန္ဓာပဲ။ ဘာမျှပြောင်းလဲသွားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေမှာ။

www.burmeseclassic.com

တကယ်ပြောင်းလဲနေတာက အတွင်းထဲမှာပါ။ အချိန်နဲ့အမျှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ စီရင်နေရတာပါ။ အပြင်ခြပ်ထည်ကြီးကတော့ အချိန်တော်တော်ကြာမှ ပါးရေတွန့်တာတို့ ဆံပင်ဖြူတာတို့ဆိုတော့ မသိသာသလို့ ဖြစ်နေတာကိုး။

ဒါတောင်မှ အပြင်ရုပ်ထည်ကြီးရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို ခေတ်မီဓာတုပစ္စည်းတွေ အကူအညီနဲ့ ဖုံးဖိကာထားလိုက်ပြန်တော့ နဂိုအတိုင်းပါပဲလေလို့ ထင်နေမိပြန်တော့တယ်။ တဏှာရဲ့ သတ္တိဟာ အဲသည်လောက်ထိ အတွင်းအပြင် မွှေနှောက်ထိုးဖောက် လှည့်စားနိုင်တဲ့ စွမ်းအားကြီးမားလှပါပေတယ်။

ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဖြင့်ရင် အတွင်းပိုင်းကိုပဲ မြင်သာအောင် ရှုမှတ်ပွားများမယ်ဆိုပြန်တော့လည်း ရုပ်သဘာဝ နှာမ်သဘာဝကို ချက်ချင်းကြီး မြင်ဖို့ရာ ခွင့်မသာပြန်ဘူး။

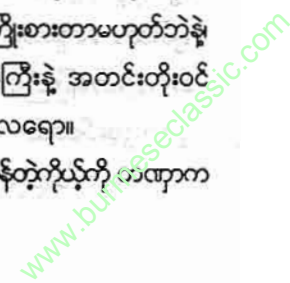
အချိန်ပေးရတယ်။ နေရာရှာရတယ်။ အထိုက်အလျောက် စွန့်လွှတ်ရတယ်။ ဇွဲရှိရတယ်။ ဝီရိယထားရတယ်။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ပေပေတေတေနိုင်ရတယ်။ သည်းစိတ်ကို ရှေ့တန်းတင်ရတယ်။ သို့မဟုတ်ရင် ပေါ်ကြော့နေပေါ်ကြော့စား စိတ်မျိုးနဲ့ကတော့ အပေါ်ယံပဲ တွေ့ရမှာ။ သာမန်

ကာလျှံကာလောက်နဲ့တွင် လှည့်ပြန်သွားမိမှာ။

ကိလေသာဆိုတာမျိုးက သူ့အရှိန်နဲ့သူ 'မောဟ' ရေစီးကြောင်းမှာ မျောနေတတ်တာက သဘာဝပဲ။ ဒါကို 'သတိ' ဆိုတဲ့ ရေစီးကြောင်းပေါ် ပြောင်းတင်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ရင်လည်း နိုင်အောင်မှတ်ရင်မှတ်၊ မမှတ်ရင်တော့ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ ကိလေသာက ကိုယ့်ကို ပြန်ကိုက်ပါလေရော။ အဲဒီအခါမျိုး တျာရင် နဂိုထက်ကို နှစ်ဆနာတတ်ပါတယ်။ ဟိုမရောက် သည်မရောက်နဲ့ ဖော်ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေလိုက်တာ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာလည်း အံ့မဝင် ခွင်မကျ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။

ဒါဟာလည်း ရုပ်၊ နာမ် သဘာဝအတွင်းသားထဲကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လေ့လာတော့မယ့် ဉာဏ်ကို တဏှာက ဘက်ပြန်တွန်းကန်တဲ့ တိုက်ကွက်တစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ့်က ရုပ်၊ နာမ် သဘာဝကို ရှိရှိလေးသိခွင့်ရအောင် ကြိုးစားတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ တဏှာပေါ်မှာ ဖင်ခုထိုင်ထားတဲ့ စိတ်ကြီးနဲ့ အတင်းတိုးဝင်လေတော့ တရားကို မတရားရှာမိပါလေရော။

သည်တော့ သဘောထား မမှန်တဲ့ကိုယ့်ကို တဏှာက

ဆုံးမခွင့်ရသွားတော့တာပေါ့။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုယ့်ပုဆိုးစ ကိုယ်ပြန်နင်းပြီး လဲကျတာတို့၊ ကိုယ့်ထဘီစ ကိုယ်ပြန်နင်းပြီး လဲကျတာတို့နဲ့ ယောဂီလူထွက်ကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါတော့တယ်။

စိတ်စောနေတော့လည်း သိပ်မောကုန်ကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် အမှားဆိုတာမျိုးက ကြုံမှသိနိုင်သလို ပြင်လိုက်တာနဲ့လည်း အမှန်လမ်းပေါ် ခြေတစ်လှမ်းစပြီး ချနိုင်ပါပြီ။

သည်တော့ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိုးရိုးသားသား ရှုမြင်တတ်ဖို့ သိပ်ကိုလိုအပ်ပါတယ်။ သဘာဝတရားက ရိုးတယ် စိတ်က ဆန်းတယ်။ တယ်တော့မှ သဟဇာတဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သဘာဝတရားဘက်ကတော့ ပြင်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့။ သူက အတ္တနယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်က အနတ္တတရား။ မည်သူမည်ဝါရဲ့ ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးမှုကိုမျှ မခံတဲ့တရား။ သူမှာ ဘက်လိုက်မှုမရှိဘူး။ ဆင်းချမ်းသာ မရွေးဘူး။ ဘုရင်ရယ်၊ သူဆင်းရဲရယ် မခွဲခြားဘူး။ အားလုံးဟာပြေးညီပဲ။ တရားဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ့်ကို တရားမျှတလွန်းပါတယ်။

အဲသည်တော့ ပြင်ရမှာက ကိုယ့်ဘက်က။ ကိုယ့်

စိတ်ကို ပြင်ရမှာ။ အဆန်းကြိုက်တဲ့စိတ်ကို ရိုးအောင် ပြုပြင်ယူရမှာ။ လိုချင်နေတဲ့စိတ်ကို မလိုချင်တော့အောင် သိမ်းသွင်းယူရမှာ။ အရာရာအပေါ် လွှမ်းမိုးချင်နေတဲ့ စိတ်ကို လွှမ်းမိုးခွင့်မရတော့လောက်အောင် ထိန်းသိမ်းရမှာ။ ငါဆိုတာ တကယ်တော့ မရှိပါလားဆိုတာ ရုပ်သဘာဝ၊ နာမ်သဘာဝတွေရဲ့ အပြော၊ အပြောတွေကတစ်ဆင့် သင်ယူရမှာ။

သည်တော့မှ စိတ်က ရိုးသားလာမယ်။ သိမ်မွေ့လာမယ်။ နာခံလာမယ်။ ထင်ရာစိုင်းဘဝက လွတ်မြောက်လာမယ်။ အစိုင်းထည် ဘဝကနေ အယဉ်ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီအခါဆိုရင် သဘာဝတရားနဲ့ တည့်သွားပြီပေါ့။

ညီမျှခြင်းရဲ့ ဟိုဘက်မှာ အနတ္တရှိရင် ညီမျှခြင်းရဲ့ သည်ဘက်မှာလည်း အနတ္တတရားကို လက်ခံတဲ့ စိတ်ရဲ့ သဘာဝရှိဖို့ လိုတာပေါ့။

အဲဒီအခါမှာလေ သဗ္ဗေသခါရာ အနိစ္စာ (အလုံးစုံသော ပြုပြင်စီရင်အပ်သော တရားတွေဟာ မမြဲပါလား)၊ သဗ္ဗေသခါရာ ဒုက္ခာ (အလုံးစုံသော ပြုပြင်စီရင်အပ်သော တရားတွေဟာ ဒုက္ခတွေချည်းပါလား) ဆိုတာကို လိုက်လို့က်

လဲ့လဲ့ ကြုံဆိုနေမိပါလိမ့်မယ်။

သည်နောက်မှာတော့ သဗ္ဗေဓမ္မာ အနတ္တာဆိုတဲ့ (အလုံးစုံသော တရားဓမ္မတွေဟာ အစိုးမရပါလား) ဆိုတာကို ဉာဏ်ထဲမှာ နင့်နင့်နဲနဲ သက်ဝင်သိမြင် ယုံကြည်ပြီးသကာလ သဗ္ဗညုတဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတော်အစုံ ဂုဏ်တော်အနန္တကို ကြည်ညိုတမ်းတလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

အထဲစိတ်၊ အခွဲစိတ် အားဖြိုင်ပွဲ

၅-၁-၀၅

ခံစားသူမရှိတူး၊ ခံစားနေတဲ့ ဝေဒနာကွနွာရဲ့သဘော ဝိရိနေတယ်လို့ သိမြင်နေတဲ့အချိန်ဟာ ဘဝရဲ့ အချိန်တွေထဲ မှာ အဖိုးတန်ဆုံး အချိန်တစ်ချိန်ပဲပေါ့။

သည်လို အဖိုးတန်ဆုံး အချိန်ကလေးတစ်ခုကို ရောက်ဖို့ရာအတွက် အလဟဿဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်မြောက် မြားစွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။ စားရေး၊ နေရေး၊ ဝတ်ရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွေနဲ့ ချွေးတလုံးလုံး ဖြစ်နေကြပေမယ့် တိုယ်မျှော်မှန်းထားတဲ့ အနာဂတ်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအတွက် အပွေး အပြုံးပြုံး ဖြစ်နေခဲ့တဲ့အချိန်တွေ ဘယ်လောက်တောင့် များခဲ့

ပြီလဲ။

ချွေးရော၊ အတွေးရော၊ တလုံးလုံးရော၊ တပြုံးပြုံးရောနဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ မောရမှန်း မသိ ပန်းရမှန်းမသိ ကူးခပ်နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ များလှပါဘိတောင်း။

ကံသတ္တိက ပြဋ္ဌာန်းပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း ဘဝတစ်သက်တာ ကိုယ်နေထိုင်ခွင့်ရလိုက်တဲ့ အချိန်ကာလ (နှစ်-ဘယ်လောက်ပေါ့လေ)ထဲက ကိုယ်ရဲ့နေထိုင်ခွင့်တွေကို တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ တစ်လပြီးတစ်လ၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ရုပ်သိမ်းလိုက်ရတာကိုပဲ အသက် ဘယ်လောက်ရှိခဲ့ပြီ၊ ဘယ်နှနှစ်မြောက်မွေးနေ့ စသဖြင့် သတ်မှတ်နေကြတဲ့ ပညတ်နယ်ပယ်ကြီးဟာဖြင့် ကိုယ့်ကို လှည့်စားလို့ မဆုံးနိုင်အောင်ပါလားလို့ ဘယ်သူတွေများ အလန့်တကြား သတိထားမိပါလိမ့်မလဲ။

အကယ်၍ သတိထားမိခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း သတိထားရာကနေ သတိတရား မြဲခိုင်စေဖို့အတွက် သတိပဋ္ဌာန်တရားကို နည်းမှန်လမ်းမှန်နဲ့ စနစ်တကျ အားထုတ်ဖြစ်ဖို့ မလွဲမသွေ လိုအပ်လာပြီလေ။

သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်မှုက ပေးလိုက်တဲ့ အသိအမြင်တွေဟာ သံသရာတစ်လျှောက် စွဲလာခဲ့တဲ့အစွဲ ယခုဘဝလည်း ဆက်လက် စွဲကိုင်ထားခဲ့ဖြစ်တဲ့ အစွဲတွေကို ခဝါချပေးတော့တာပါပဲ။

ဆိုရရင် သတိပဋ္ဌာန်တရားခွင်ထဲမှာ 'အစွဲစိတ်' နဲ့ 'အထဲစိတ်' တို့ နှစ်ဖက်အပြန်အလှန် လွန်ဆွဲ တိုက်ပွဲဝင်နေရတော့တာပဲပေါ့။

သတိပဋ္ဌာန်တရားက 'အထဲစိတ်' ဆိုတဲ့ အာရုံပေါ်မှာ သိတတ် ညွတ်တတ်တဲ့ အခြေခံအားဖြင့် ရိုးသားလှတဲ့ စိတ်ကိုသတိ ဆိုတဲ့ ကုသိုလ်စေတသိက် အကူအညီနဲ့ သဘာဝအနတ္တကို သိခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးတာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကိလေသာဆိုတဲ့ လောင်တတ် ပူတတ်တဲ့ သဘာဝတွေ ဦးစီးတဲ့၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အကုသိုလ်စေတသိက်တွေ ဦးစီးတဲ့ 'အစွဲစိတ်'ဟာ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာပြီလေ။ 'အစွဲစိတ်'ဟာ သဘာဝတရားထဲမှာ မပါတဲ့ 'အတ္တ' ကိုပဲ သိချင်နေတာ။

'အစွဲစိတ်' နဲ့ 'အထဲစိတ်' တိုက်ပွဲမှာ ကြားဟက ခံရ

တာက တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီပဲပေါ့။

ယောဂီကြီးဟာ 'အစွဲစိတ်' နဲ့ စာချုပ်သက်တမ်းကြာခဲ့လေတော့ 'အထဲစိတ်' ဘက်ကို ကူးပြောင်းဖို့ စိုင်းပြင်းနေတဲ့ ကာလမှာ 'အစွဲစိတ်' ရဲ့ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်မှု၊ နှောင့်ယှက်မှုတွေနဲ့ မလွဲမသွေ ကြုံရတော့တာပါပဲ။

'အစွဲစိတ်' ဟာ ပူလောင်မှန်း၊ ကောင်းကျိုးမပေးမှန်း သိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မလွန်ဆန်နိုင်သလို ဖြစ်နေရပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးက ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ကွာဆိုပြီး ပေပေတေတေ၊ ကြုံကြုံခံစိတ်နဲ့ 'အထဲစိတ်' ရာခိုင်နှုန်းများလားအောင် အချိန်များများပေးပြီး ကျင့်ကြံလိုက်ဖို့က အဓိကပါပဲ။

သို့မဟုတ်ရင် စပ်ကူးမပ်ကူးကာလမှာ 'အစွဲ စိတ်' ခဲ့ထိုးနှက်ချက်ကို ယောဂီကြီးခမျာ လူးလို့မို့နေအောင် ခံနေရမှာ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်က အလေ့အကျင့် အရှိန်အဟုန်ကို မြှင့်တင်လို့ 'အထဲစိတ်' ရဲ့ ရိုးသားတဲ့ သဘာဝနဲ့ အနတ္တတရား သိမြင်နိုင်မှု စွမ်းအားတွေကို လမ်းမမှားသွားရအောင် ယောဂီကြီးက ထိန်းသိမ်း ဆောင်ရွက်ပေးနေရင် အဲဒီလုပ်အားနဲ့

အကျိုးကျေးဇူးကို ယောဂီကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ မလွဲမသွေ ခံစားခွင့် ရလာမှာပါ။

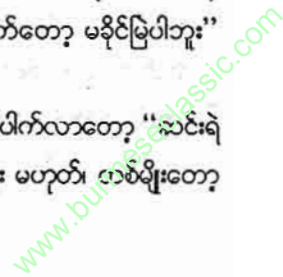
အစွဲစိတ်ကပြောတယ်။ "ငါနာလိုက်တာကွာ။ ဆင်းရဲလိုက်တာကွာ" လို့။

အထဲစိတ်က ပြန်ချေပတယ်။ "ငါနာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဝေဒနာကွန္တာ ပေါ်နေတာပါ။ ဒုက္ခဝေဒနာ ထင်ရှားနေတာပါ။ ခံစားနေတဲ့ သဘာဝတစ်ခု သိသာနေတာပါ" လို့။

တစ်နေရာအရောက်မှာ အစွဲစိတ်က ပြောပြန်ပါတယ်။ "ငါသိပ်ချမ်းသာတာပဲကွာ။ ဒီချမ်းသာမှုလေး မပျောက်သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ" လို့။

အထဲစိတ်က ပြန်ရှင်းပြတယ်။ "ငါချမ်းသာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေဒနာကွန္တာ ပေါ်နေတာပါပဲ။ သုခဝေဒနာ ထင်ရှားနေတာပါ။ ခံစားနေတဲ့ သဘာဝတစ်ခု သိသာနေတာပါ။ သူလည်း ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တတ်တော့ မခိုင်မြဲပါဘူး" လို့။

နောက်တစ်ခါ ခရီးအတော်ပေါက်လာတော့ "ဆင်းရဲတာလည်း မဟုတ်၊ ချမ်းသာတာလည်း မဟုတ်၊ တစ်ချိုးတော့

တစ်မျိုးပဲ။ ဒါဟာ ငါလွတ်မြောက်နေတဲ့ သဘောလား။ ငါဟာ လွတ်မြောက်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်ပြီလား။’

အထဲစိတ်က ပြန်ရှင်းပြတယ်။ “မင်းဟာလေ... ဘယ်လို အခြေအနေ၊ ဘယ်လိုအနေအထား ရောက်ရောက်၊ ရယူဖို့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကိုပဲ ပုံသေတွက်ချက်ထားနေပါလား။ လွတ်မြောက်တဲ့သဘောဟာ လွတ်မြောက်တဲ့ သဘောသက်သက်ပဲ။ မင်း ပိုင်ဆိုင်ရယူလို့ မရပါဘူး။ ပိုင်ဆိုင်ရယူခွင့် ရှိနေသေးတယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီလွတ်မြောက်မှုဟာ စစ်မှန်တဲ့ လွတ်မြောက်မှု မဟုတ်ဘူး။

တကယ်တော့ အားထုတ်ခဲ့တဲ့ အရှိန်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ သမာဓိစွမ်းအားဟာ အာရုံတစ်ခုတည်းပေါ်မှာ အကြာကြီး နေနိုင်လာတော့ ချမ်းသာတာလည်းမဟုတ်၊ ဆင်းရဲတာလည်း မဟုတ်တဲ့ ခံစားမှုသဘာဝတစ်ခုကို သိမြင်အာရုံပြု ခွင့်ရလာတာပါ။ အဲဒီလို အချိန်မှာ အာရုံဘက်ကို မညွတ်တော့ဘဲ၊ အာရုံဘက်ဆီကို ညွတ်နေတဲ့ အာရုံကို သိမြင်နေတဲ့ ‘စိတ်’ ဘက်ကို ပြန်ကြည့်ကြည့်ပါ။ သိနေတဲ့ သဘာဝတစ်ခု ကျန်နေပါဦးမယ်... အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ သိမြင်၊ အာရုံညွတ်နေတဲ့ စိတ်သဘာဝ

ထဲက ဖြစ်နေပျက်နေတဲ့ သဘာဝအတွင်းသားကို မြင်အောင် ကြည့် ကြည့်ပါ။ သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ငါသိမြင်နေပြီ၊ ငါသိခွင့်ရနေပြီဆိုတဲ့ နှလုံးသွင်းအမှားကြီး ဝင်လာရင် ဉာဏ်ဟာ ရှေ့ကို တစ်ဟုန်ထိုး တက်ရမယ့်အစား ဘာရိတ်ဆောင့်နင်းသလို ဖြစ်ပြီး ရပ်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါဆိုတဲ့ အတ္တနဲ့၊ ငါမရှိတဲ့ အနတ္တ သဘာဝတို့ရဲ့ စည်းရုံးခြားမျဉ်းကြောင်းနား ရောက်တဲ့အခိုက် ပိုပြီးသတိထားဖို့ လိုတော့တာပါပဲ။

ဝီရိယနဲ့ သတိတို့ရဲ့ ပူးပေါင်းမှုကြောင့် သမာဓိအရှိန် ရလာတဲ့အခိုက် အာရုံတွေ သိမ်မွေ့လာတဲ့အခါ သတိကို ရှေ့တန်းပြန်တင် ဦးဆောင်ခွင့်ပေးဖို့ မမေ့လိုက်ပါနဲ့ဦး။ သို့မဟုတ် ရင် သမာဓိရဲ့ သတ္တိကို ငါစွဲနဲ့ သွားခံစားလိုက်မိတာနဲ့ ရှေ့ခရီးအတွက် အဟန့်အတားတွေ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။ ဒါဆိုရင် သတိကို ရှေ့တန်းတင်ပြီးသကာလ ခရီးဆက်ခွဲရင် ယှဉ်ဖော် ယှဉ်ဖက်ဖြစ်တဲ့ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိတွေလည်း လိုက်ပါလာဦးမှာ။ အဲဒီမှာ သိမ်မွေ့တဲ့ အာရုံကို ရှုမြင်နေတဲ့စိတ်ကိုပဲ သမာဓိနဲ့ ဇူးဇူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ...

ဖြစ်နေပျက်နေတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး ဖြစ်စဉ်တွေ ရှိသလို၊
မဖြစ်မပျက်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါး မပါတဲ့သဘာဝတစ်ခု ရှိပါလား
ဆိုတာ၊ အမှတ်သတ် ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ ဉာဏ်က ပြဋ္ဌာန်းပေး
ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီအခြေအနေနဲ့ အချိန်တစ်ခုကတော့ ဘဝ
သံသရာတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်လိုမျှ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရအောင်
အဖိုးအနုဋ္ဌ ထိုက်တန်လှတဲ့ အဖိုးတန်ဆုံး အချိန်ပဲပေါ့။

၁၁-၃-၀၉

ပညတ်၊ ပရမတ်၊ သတိကပ်

စိတ်တွေ ဘာကြောင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာရသလဲ
ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဇာစ်မြစ်လိုက်ကြည့်ရင် 'ပညတ်'တွေ
များလာလို့ပဲဆိုတဲ့ အဖြေကို တွေ့ရမှာပါ။

ဟုတ်ပါရဲ့။ 'ပညတ်'တွေဟာ စိတ်ထဲကို အလုံးအရင်း
နဲ့ ဝင်ရောက်လာပြီး စိတ်ထဲမှာ 'ပညတ်'တွေနဲ့ပဲ မြှတ်သိပ်
ကျပ်ညပ်နေရင် စိတ်ဟာ တော်တော်ကို လေးလံသွားတော့တာ
ပါပဲ။

သည့်တော့ကာ 'ပညတ်'တွေ စိုးမိုးမင်းမူနေတဲ့
စိတ်ရဲ့နယ်ပယ်ထဲကို 'ပရမတ်' တရားဟာ ဝင်ပြီး နေရာယူဖို့
အခွင့်မသာတော့ဘူးပေါ့။

www.burmeseclassic.com

'ပညတ်'အပေါ် အကျွမ်းကျင်ဆုံး၊ ရှုမြင်သုံးသပ်
သိမြင်နိုင်မှု အနိုင်နင်းဆုံးကတော့ မြတ်ရှင်ဗုဒ္ဓပါပဲ။

ပုထုဇဉ်တွေဟာ ပညတ်ကို ပညတ်မှန်း မသိကြလို့
အမှိုက်သရိုက်တွေကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး သံသရာခရီးကို ပူလောင်
ဆင်းရဲကြီးစွာနဲ့ မရပ်မနားနိုင် ဖြတ်သန်းနေကြတာကို ဘုရား
ရှင်က သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးနဲ့ သိမြင်တော်မူပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ပညတ်တွေကို သုံးတော့သုံးကြပါ။ မစွဲကြ
ပါနဲ့လို့ မဟာကရုဏာဉာဏ်တော်ကြီးနဲ့ မှာကြားဆုံးမတော်
မူခဲ့ပါတယ်။

အဖေ၊ အမေ၊ ဆရာသမား၊ ဇနီး၊ သားမယား ဆို
တာကို ပညတ် တရားအနေနဲ့ နှုတ်ကတော့ ခွဲခြားပြောဆို
အသုံးပြုရမှာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာကတော့ ရုပ်နာမ်သဘာဝ
ပရမတ်တရားအနေနဲ့ သိမြင်နှလုံးသွင်းထားရမှာပါ။ တစ်ခု
တော့ရှိပါတယ်။ရင်ထဲမှာ နှလုံးသွင်းရမှာကို နှုတ်ဖျားမှာ သွား
ပြောမိပြီး၊ နှုတ်ဖျားမှာ ပြောရမှာကိုတော့ ရင်ထဲကို နှလုံးသွင်း
အဖြစ် ပို့ပေးလိုက်ရင်တော့ ပညတ်နဲ့ပရမတ်ကို နေရာမှားပြီး

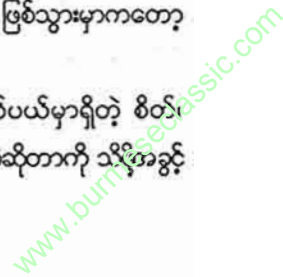
အသုံးပြုလိုက်တဲ့အတွက် လောကီရဲ့နယ်ပယ်မှာ ရှုပ်ထွေးပြီး
ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပါပဲ။ အပါယ်လေး ဘုံ
သွားဖို့ရာအတွက်လည်း လက်မှတ်ကြိုဝယ်သလို ဖြစ်သွား
နိုင်ပါတယ်။

ဒါကိုလည်း ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းအောင် အလေ့အကျင့်
တစ်ခုအနေနဲ့ အမြဲတမ်း ထုံမွမ်းထားဖို့လည်း လိုပြန်တာပါပဲ။

ပညတ်နဲ့တူတဲ့ အမှိုက်သရိုက်တွေ စိတ်ရေပြင်ပေါ်
မှာ ရှင်းသွားနိုင်ဖို့အတွက် မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်က
တော့ မြတ်ဗုဒ္ဓမိန့်မှာခဲ့တဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို အားထုတ်ခြင်း
ပါပဲ။

သည်လို သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အကူအညီကိုရယူပြီး
ပညတ်တွေကို မနှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့ရင် စိတ်ရေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး
ဒီကံသရိုက်၊ မှော်၊ အမှိုက်တွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး ကြာရင် ရေမှန်း
အောင် မသိနိုင်တော့ဘဲ အမှိုက်ပြင်ကြီးလို ဖြစ်သွားမှာကတော့
သေချာလှပါတယ်။

အဲဒီအခါ 'သင်္ခတ'ပရမတ်နယ်ပယ်မှာရှိတဲ့ စိတ်
အေးတေသိက်၊ ရုပ်တရားတွေဟာ ဘာတွေလဲဆိုတာကို သိဖို့အခွင့်

မသာတော့ဘူးပေါ့။

သည်လိုဆိုရင် 'အသင်္ခတ' ပရမတ်နယ်ပယ်မှာရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကတော့ ဝေလာဝေးပေါ့။

'ပညတ်' အမှိုက်တွေ ရှင်းသွားလေမှ စိတ်ရဲ့ သဘာဝ စေတသိက်ရဲ့ သဘာဝ၊ ရုပ်ရဲ့ သဘာဝတွေကို သတိပဋ္ဌာန် တရား အကူအညီနဲ့ ထိုးထိုးထွင်းထွင်း သိမြင်နိုင်မှာပါ။

ယှဉ်ဖော်ယှဉ်ဖက်တရားတွေရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံတွေ၊ အတူတကွနေထိုင်ကြတဲ့ တရားတွေရဲ့ အပြန်အလှန် ထောက်ကူ ဖေးမပုံတွေ၊ တစ်ဦးက တစ်ဦးကို ရိုခြင်းနဲ့ ကူညီသလို တစ်ဦးရဲ့ မရှိခြင်းကလည်း အခြားတစ်ဦးအတွက် အကျိုးဖြစ်ပုံတွေစတဲ့ သင်္ခတပရမတ်နယ်သားတွေရဲ့ သဘာဝတရားတွေဟာ စိတ် ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါတယ်။

သည်အခြေအနေနဲ့ သဘာဝတရားတွေကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ သိမြင်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ အားလုံးသော ဓမ္မတွေဟာ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တတ်ကြတာချည်းပါပဲလားဆိုတာ ကောက်ချက် ချနိုင်လာပါလိမ့်မယ်။

သည်တော့မှ မဖြစ်၊ မပျက်ရာ ဓမ္မတစ်ခုရှိရဦးမယ်

ဆိုတာကို ခိုင်မိလာပြီး အဲဒီမြင်နေတဲ့ သဘာဝတရား တစ်ခုကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ရှာဖွေလိုစိတ်တွေ ထက်သန်လာပါလိမ့်မယ်။

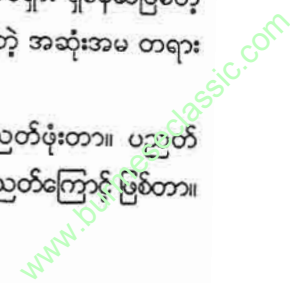
အဲဒီအချိန်မှာတော့ နောက်ဆုံး ပရမတ်တရားဖြစ်တဲ့ နယ်ခြားပယ်ခြား အသင်္ခတပရမတ်ကို အမှန်တကယ် သိမြင် လိုစိတ်တွေ ပြင်းပြလာပါလိမ့်မယ်။

သည်အချိန်မှာ အဖြစ်တရား နဲ့ အပျက်တရားတွေရဲ့ ခုက္ခသစ္စာကို ခံစားရတာ ပြီးငွေ့လာခဲ့ပြီမို့ အဲဒီတရားတွေရဲ့ တွတ်မြောက်ရာ 'တရား' တစ်ခုကို သိမြင်ဖို့ ရည်သန်လာခဲ့ပါပြီ။

အဲဒီတရားကိုတော့ ခံစားဖို့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတရား ကလည်း ခံစားလို့ မရနိုင်ဘူး။ ခံစားဖို့ အခွင့်အရေးကိုလည်း အဲဒီတရားက ပေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ယှဉ်တွဲ နား ဆည်လာပါလိမ့်မယ်။

သည်နေရာမှာ သက်တော်ထင်ရှား ရှိနေဆဲဖြစ်တဲ့ အနတ္တ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ထိမိလှတဲ့ အဆုံးအမ တရား ဆစ်ပုဒ်ကို သတိရလိုက်မိပါတယ်။

"အဝိဇ္ဇာဖုံးတယ်ဆိုတာ၊ ပညတ်ဖုံးတာ။ ပညတ် ဖုံးပညတ်မှန်းမသိတာ။ အဝိဇ္ဇာဆိုတာပညတ်ကြောင့် ဖြစ်တာ။

ဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာမဖြစ်အောင်၊ ပညတ်မရောက်အောင် သတိပြု
နေရင် အဝိဇ္ဇာမဖြစ်ဘူး။

လူတောထဲနေပေမယ့် ပညတ်မရောက်အောင် သတိ
ပြုနေရင် တောရဆောက်တည်တာနဲ့ အတူတူပဲ။

ပညတ်မ ရောက်အောင် ဘယ်လိုသတိပြုနေရမလဲ
ဆိုရင် နာမသန္တာန် မရောက်ရန် အမှန်သတိပြုနေရမယ်။
ရောက်မယ်ကြံရင် 'သတိ' သာပြုလိုက်။ အဝိဇ္ဇာမဖြစ်တော့ဘဲ
ဉာဏ်ဖြစ်သွားလို့ ဉာဏ်ဥဒပါဒိဖြစ်တာပေါ့။

ဉာဏ်ဥဒပါဒိ ဖြစ်တာများလာရင် မဂ်ဉာဏ်ကြီးဟာ
မလွဲတော့ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားက ပညတ်ကိုသိလို့ ဥေယျံ
တရားသိပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကို ရတာပါ။

စာဖတ်သူများ သတိတရားဖြင့် ပညတ်ဖယ်ရှား
ပရမတ် တရား ပွားများသိမြင်နိုင်ပါစေရန် ဆုပန်ချွေလျက်
.....။

ဘာစိတ်ပဲပေါ်ပေါ် ကြာကြာမနေနိုင်ကြ

ဘာစိတ်ပဲပေါ်ပေါ် ပေါ်တုံ့စိတ်မှန်သမျှ ကြာကြာ
နေလေ့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီအသိအမြင်တစ်ခုဖြစ်ဖို့နဲ့ ဒီ
အသိအမြင်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ဖို့ရာကတော့ လွယ်လှ
တာ မဟုတ်ပါဘူး။

တရားစာအုပ်တွေဖတ်၊ တရားတိပ်ခွေတွေ နာနေ
အိတ်မှာတော့ ဒီအသိအမြင်ကို 'သိလိုက်သလိုလို' တော့ရှိသား။
သို့ပေမယ့် သိပ်မကြာပါဘူး။ အဲဒီ 'သိလိုက်သလိုလို' ကြီးလည်း
ချက်ပြယ်ပြီးသကာလ၊ နဂိုမူလ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေတဲ့ 'ငါနဲ့
ငါ့စိတ်' ဆိုတာကြီးဘက်ကို ဦးလှည့်သွားတတ်တာ။

www.burmeseclassic.com

ဆိုလိုတာက ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်က ပေးလိုက်တဲ့ ဓမ္မအသိအမြင်ဟာ စိတ်ထဲမှာ စွဲမကျန်ရစ်ဘဲ၊ နဂိုရှိရင်းစွဲ အစွဲစိတ်ကြီးနဲ့ပဲ ပြန်ပြီး သိနေကြတာများလှပါတယ်။

အဲဒီတော့ အစွဲစိတ်ကြီးက ဘာကို ပြဋ္ဌာန်းပေးလိုက် သလဲဆိုရင် ငါ့စိတ်ကြီးဟာ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ တည်တည်တံ့တံ့နဲ့ ဟိုတုန်းကလည်း ဒီစိတ်၊ အခုလည်း ဒီစိတ်၊ နောင်လည်း ဒီ စိတ်ပဲလို့ သိမြင်နေတော့တာ။

အာရုံကို လက်ခံစုံစမ်း၊ တုံ့ပြန်၊ ဆုံးဖြတ်တဲ့ နေရာ မှာ စိတ်လောက်လျင်မြန်တဲ့အရာ မရှိလေတော့ မျက်စိလည် မယ်ဆိုရင်လည်း လည်စရာပဲပေါ့။ စိတ်ရဲ့ ဖြစ်ပျက်နှုန်းဟာ ရုပ်ရုံဖြစ်ပျက်နှုန်းထက်(၁၇)ဆကျော် မြန်နေတာဖို့လို့လည်း ရိပ်မိနိုင်ဖို့က အခက်သားလား။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရား နည်းလမ်း မှန်အတိုင်း စနစ်တကျ အားထုတ်တာတောင်မှ ရုပ်တရားရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကို အချိန်အတော်ကြာမှ ရိပ်မိနိုင်တာ။

နာမ်တရားဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့ဖောက်ပြန်မှုကိုတော့ ရုပ်ကို အခြေခံယူပြီးမှ (ရုပ်ကမှတစ်ဆင့်) သိခွင့်ရနိုင်မှာဆိုတော့

နောက်ထပ် အချိန်ပို ပြီးယူရပါဦးမယ်။

တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောက်တစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ရဲ့ဖောက်ပြန်မှုနဲ့အတူ ရုပ်ရဲ့ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံတွေကို ကျေညက် အောင် လေ့လာသိမြင်ရသလို အဲဒီ အသိတရားအပေါ် အခြေ ခံပြီး နာမ်ရဲ့ဖောက်ပြန်မှုနဲ့အတူ နာမ်တရားရဲ့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ တွေကိုလည်း ကျေညက်အောင် အသေးစိတ် ထပ်မံလေ့လာ ရပါတယ်။

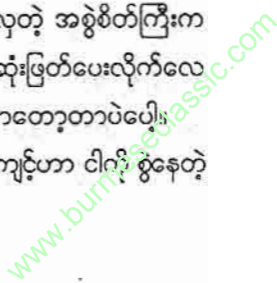
အဲဒီလို အောက်သက်ကျောအောင် လေ့လာခဲ့မှလည်း ဝိပဿနာဉာဏ်တွေဟာ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်လာမှာပါ။

ရုပ်နဲ့နာမ်ဟာ သဘာဝတရားပါ။ ရုပ်၊ နာမ် နှစ်ပါးလို့ ပြောပြော၊ ခန္ဓာငါးပါးလို့ပဲသုံးသုံး အတူတူပါပဲ။

တကယ်တော့ သဘာဝတရားထဲမှာ ခန္ဓာငါးပါး သို့ မဟုတ် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ဖြစ်စဉ် ပျက်စဉ်ကြီးပဲ ရှိတာပါ။

ဒါကို အင်မတန်မှ လျင်မြန်လှတဲ့ အစွဲစိတ်ကြီးက ခန္ဓာငါးပါးကို ငါလို့ထင်မြင်၊ လက်ခံ၊ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်လေ တော့ 'ငါ'ကို စွဲတဲ့ 'ငါစွဲ' ကြီး ဖြစ်လာတော့တာပဲပေါ့။

သတိပဋ္ဌာန်တရား အလေ့အကျင့်ဟာ ငါကို စွဲနေတဲ့

ငါ့စွဲကြီးကို ခွာခိုင်းလိုက်တာပါ။ သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ် မှုနယ်ပယ်က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စွမ်းအားသစ်တစ်ခုဟာ မှန်ကန် စွာသိမြင်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားကို ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။

အဲဒီတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်မှုဟာ အ ကြောင်းတရား၊ မှန်ကန်စွာသိမြင်ခြင်းဟာ အကျိုးတရားပဲပေါ့။

မှန်ကန်စွာ သိမြင်တယ်ဆိုတာက ဘာကိုသိမြင်တာ လဲလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ရုပ်ကို ရုပ်လို့ သိတာ၊ နာမ်ကို နာမ် လို့ သိသွားတာပါ။

ဒီအသိအမြင်ဟာ ရိုးရိုးကလေး သိမြင်ခြင်းပါပဲ။ သဘာဝတရားကို တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ခွင့် ရလိုက်ခြင်းပါပဲ။

နဂိုတုန်းက ငါ့ရုပ်၊ ငါ့နာမ်လို့ သိမြင်ခဲ့တာ။ မှန်ကန် စွာ သိမြင်တော့မှ ငါ့ရုပ်၊ ငါ့နာမ်အစား ငါမပါတဲ့ ရုပ်၊ နာမ် သဘာဝကို တွေ့မြင်သွားတာပါ။

ကိုယ်မပိုင်တော့တဲ့ပစ္စည်းလို့ သဘောထား သက်ဝင် လေမှ ရုပ်တရားရဲ့ မတည်မြဲပုံ၊ ဖောက်ပြန်ပုံ၊ အနှစ်သာရ မရှိပုံတွေဟာ ပိုပြီးထင်သာ မြင်သာရှိလာပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ ဓမ္မသဘာဝတစ်ခုဖြစ်တဲ့ နာမ်တရားဟာ

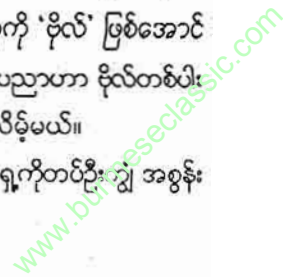
လည်း မတည်မြဲဘူး။ ဖောက်ပြန်တယ်။ အနှစ်သာရ မရှိလိုက် လေခြင်းလို့ ကောက်ချက်ချတတ်လာပါတယ်။

သည်တော့မှ သူ့ဘာသာသူ မရပ်မနား ဖောက် လှဲဖောက်ပြန်ဖြစ်နေတဲ့ သဘာဝဖြစ်စဉ်ကြီးထဲကို 'ငါ' တစ်လုံး တိုင်ပြီး ဝင်ဝင်စွက်ဖက်နေတတ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော် ချက်လားမိပါလိမ့်မယ်။

ကိလေသာ (၁၀) ပါးထဲမှာပါတဲ့ မကောင်းမှု၌ ရှက် ခြင်းမကောင်းမှု၌ ကြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဟာ အဲဒီအချိန် တုမှ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လွင်လာပါတယ်။ သို့မဟုတ်ရင် အဲဒီ အဓိပ္ပါယ်တွေဟာ ၎င်းလျှိုးနေတတ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်သန္တာန်မှာ အသက်မဝင်သလိုကြီး ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာအပေါ်မှာ ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါ နဲ့အတူ တရားအားထုတ်ဖြစ်လာတဲ့အခါ လက်သုံးကိရိယာ တွေနဲ့တူတဲ့ ဝိရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိတွေကို 'ဗိုလ်' ဖြစ်အောင် အထိ ထူထောင်တည်မတ်ဖေးလိုက်ရင် ပညာဟာ ဗိုလ်တစ်ပါး အနေနဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လာပေါင်းပါလိမ့်မယ်။

ဗိုလ်ငါးပါးစုံလို့ ဘယ်ဗိုလ်မျှ ရှေ့ကိုတပ်ဦး ဘွဲ့ အစွန်း

မထွက်တော့ဘူးဆိုရင် (အဲဒီလို အစွန်းမထွက်ဖို့ရာ အတွက် လည်း သတိက အမြဲတမ်း ထိန်းညှိပေးနေရပါတယ်) အားပြည့် တဲ့အချိန်မှာ ပန်းဝင်ပါလိမ့်မယ်။

ပန်းဝင်မလော့ဖို့ရာနဲ့ ဘယ်တော့ပန်းဝင်ပါ့မလဲလို့ မျှော်မနေဖို့၊ ပန်းဝင်ဖို့အတွက် အတွေးအတောတွေထဲ ငေးမျော မနေဖို့ကိုလည်း ယောဂီဘက်က ထပ်ပြီး သတိထားရဦးမှာပဲ။

ယောဂီရဲ့တာဝန်က ကိုယ်ဝင်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ ဝင်မပါ သည်ဖြစ်စေ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေဟာ ဘယ်တော့မှ တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့ နေလေ့မရှိဘူး ဆိုတာကို ရိပ်မိနေဖို့ပါပဲ။

သည်တော့ကာ ဂူမှတ်အားကို မြှင့်တင်ပြီး မရပ်မနား တရစပ်နဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက် ဆက်တိုက်သိမြင်နေရင် ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန် လွန်းလှတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လို နည်းနဲ့မျှ ငြိတွယ်လိုစိတ်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စကား အသုံးအနှုန်းအရဆိုရင် 'မုန်းဉာဏ်' ရင့်သန်လာတော့တာပဲ ပေါ့။ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေအပေါ်မှာ မတွယ်တာ၊ မချစ် ခင်၊ အပြစ်မြင်၊ မနှစ်သက်တော့ရင် ရုပ်၊ နာမ်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခ

သစ္စာကြီးရဲ့ အနှိပ်စက်ခံဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ နီးလာပြီ ပေါ့လေ။

'ပုဂ္ဂိုလ်'ဘက်က ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ပေးနေရင် 'ဓမ္မ' ဘက်ကလည်း ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေ ပါဘူး။ သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ဆိုတာ ရှိကတ်စမြဲမို့ ဓမ္မဟာ သူ့အလှည့်ကျတဲ့ အချိန်မှာ မနွဲ့စတမ်း အရောက်လာပါလိမ့် မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်စွဲမြဲစေချင်ပါတယ်။

အထက်က ဆိုခဲ့သမျှ အားလုံးဟာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ဓမ္မ ထမ်းအပေါ် ယုံကြည်စွဲမြဲ ဇွဲသန်သန်နဲ့ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြတဲ့ ရှေး ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းတွေက တစ်ဆင့် ကောက်နုတ်ဖော်ပြ ဓမ္မဒါနပြုလိုက်ရတဲ့ အသိအမြင်များ ဖြစ် ကြောင်းပါခင်ဗျာ။ . . .

www.burmeseclassic.com

လက်ကျန်အချိန်လေးတွေ အကျိုးပို့ဖေစို့ ...

အသက်အရွယ် အတော်ကြီးမြင့်မှ တရားနယ်ပယ်
ထဲကို ရောက်လာကြသူတွေအတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံးက 'အချိန်'
ပါပဲ။

တရားအားထုတ်ဖို့ ကောင်းပြီဆိုတဲ့ 'အသိ' ကိုတော့
အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရလာခဲ့ကြမှာပေါ့လေ။

မသေခင်မှာ ဒီ'အသိ'လေး အချိန်မီရလိုက်တာကိုပဲ
ကျေးဇူးတင်စရာပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီ'အသိ' ဖြစ်ပေါ်ဖို့အတွက် ပံ့ပိုး
တူညီလိုက်တဲ့ နောက်ခံအကြောင်း အမျိုးမျိုးကိုလည်း ထင်ဆင့်

ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ။

ကောင်းပြီ။ ဒီ 'အသိ' ကနေ 'အသိဉာဏ်' ဖြစ်လာဖို့ 'ဆရာ' လိုလာပြီ။ 'အချိန်' လိုလာပြီ။ 'နေရာ' လိုလာပြီ။ တရားအပေါ် ယုံကြည်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သဒ္ဓါတရားကတော့ လို သည်ထက်ကို ပိုလိုလာပြီပေါ့။ သဒ္ဓါကောင်းရင် ဝိရိယလည်း ကောင်းလာမှာပါပဲ။ သတိလည်း ပိုပြီးထားတတ်လာမှာပဲ။ သဒ္ဓါ၊ ဝိရိယ၊ သတိအားကောင်းလာရင် သမာဓိကလည်း မနေသာ ပါဘူး။ အာရုံတစ်ခု အပေါ် စူးစိုက်ပေးမယ့်အလုပ်ကို သမာဓိက လုပ်ပေးမှာပါပဲ။

ဗိုလ်လေးဗိုလ်ကတော့ အားကောင်းလာပါပြီ။

ကူခြေလေးခုလည်း ခိုင်ခံ့လာပါပြီ။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးဗိုလ်ဖြစ်တဲ့ 'ပညာဗိုလ်'၊ နောက် ဆုံးကူခြေ ဖြစ်တဲ့ 'ပညိခြေ' က ချက်ချင်းမဝင်သာဘူး။ သူက ယောဂီရဲ့အဇ္ဈတ္တအလိုကို လှမ်းအကဲခတ်နေတယ်။

ယောဂီရဲ့ရင်ထဲမှာ အောင်းနေတဲ့ တဏှာက ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ ခေါင်းထောင်လာဦးမလဲဆိုတာ သူသိချင်နေတယ်။

ယောဂီဟာ အကောင်းသံသရာကို မျှော်အားကြီး

နေဆဲဆိုရင် ပညာဗိုလ်နဲ့ ပညိခြေစေတသိက်တို့တာ ဧည့်သည် အတ်ဆောင်လောက်ပဲ ဖြစ်သွားတော့တာ။ တစ်ခန်းစ၊ နှစ်ခန်း စလောက်ပဲ ဝင်ပါတော့တာ။

သံသရာကို မမှန်းတတ်သေးတဲ့ယောဂီကို ဒုက္ခ သစ္စာကြိုက် လူ့မိုက်ကြီးအဖြစ်နဲ့ပဲ အဝေးကြည့်ကြည့် နေချင် တော့တာ။

ယောဂီရဲ့အသိတွေဟာ တိုးတော့ တိုးတက်လာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်မဖြစ်သေးပါလား။ သစ္စာမဆိုက်သေးသရွေ့ နောက်က ဉာဏ်မလိုက်လာနိုင်သေးပါလား ဆိုတာ 'ပညာ' အုပ်စုက ရိပ်မိနေကြလေရဲ့။

သူတို့က သူတို့မြင်ခွင့်၊ မျက်မှောက်ပြုခွင့်ရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန် ကို ယောဂီကို ပြသပေးမလို့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ဆိုင်း နေကြတာ။

ဒါပေမယ့် ယောဂီဟာ တရားသာ အားထုတ်တယ်။ တဏှာကိုတော့ လက်သပ်မွှေးထားတုန်း။ ဒိဋ္ဌိကိုလည်း မစွန့် ဖယ်ရဲပြန်ဘူး။ မာနကိုလည်း သိမ်းပိုက်ထားလိုက်ချင်သေး ဆိုတော့ ပညာအုပ်စုခမျာ ယောဂီကို နိဗ္ဗာန်ရဲ့ သတ္တိကို

ပြသပေးဖို့ အခွင့်မသာတော့ဘူးပေါ့။

“ယောဂီ-ခင်ဗျားမှာ ကံမဲ့၊ ဉာဏ်မဲ့ဖြစ်နေပြီ၊ ရော့ရဲ့ နောက်မှာ ဗျာမိနဲ့ မရဏတွေ လာတော့မယ်နော်၊ အချိန်မရှိ တော့ဘူး။ လက်ကျန် အချိန်တွေကို တန်ဖိုးရှိရှိအသုံးချဖို့ လို လာပြီနော်” လို့ ပညာအုပ်စုက ဘယ်လိုပဲ သတိပေးပေး ယောဂီ ခမျာ နားမဝင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဘယ်နားဝင်နိုင်ပါ့မလဲ။ တစ်ဘဝလုံးမှာ ကံသတ္တိ အရ ကျရာနေရာ၊ ကျင်လည်ရာပတ်ဝန်းကျင်မှာလုပ်ခဲ့၊ ဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှ ကိစ္စအဝဝမှာ အောင်မြင်တာတွေရှိခဲ့သလို မအောင်မြင်ခဲ့တာတွေလည်း စိတ်ထဲမှာ အကြွေးကျန်သလို ဖြစ်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် အဲဒီမအောင်မြင်ခဲ့တာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အရှုံးမှတ်တမ်းတွေကို သင်ပုန်းချေပြီး၊ တစ်ဖန်ပြန်လည် အောင်မြင်ဖို့ရာ လုပ်ဆောင်နေချင်သေးတာကိုး။

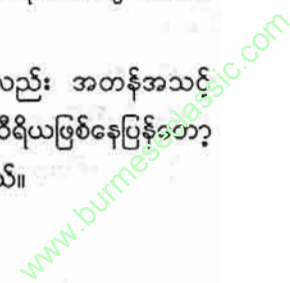
ဒီတော့ကာ ယောဂီဟာ ‘သွားတော့လေ... နေပါဦး’ ကြီးကို ဖြစ်လို့၊ ရှေ့ပဲ ဆက်သွားရတော့မလို့လို့၊ ရပ်ပဲ ရပ်နေ ရတော့မလို့လို့နဲ့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဖြစ်နေရပြီလေ။

ဒါကြောင့်မို့ တဏှာရဲ့ မာယာထောင်ချောက်ဟာ အင်မတန် နက်ရှိုင်းလှတယ်ဆိုတာ သိထားဖို့လိုပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ယောဂီဟာ ဒိဋ္ဌိကိုအသိနဲ့ အရင်မဖြုတ် ထားမိလေတော့ တဏှာရဲ့လှည့်ကွက်ထဲကို ဝင်မှန်းမသိ ဝင် သွား နေမိပြီပေါ့။ ငါ တရားရရမယ်။ ငါ ချမ်းသာရမယ်။ သူများ ဟကာ မတွေ့သေးတဲ့တရားကို ငါတွေ့ရမယ်နဲ့ ကြိုးဝါးလာ ဆိုက်တဲ့ ယောဂီဟာ တွေ့ချင်းတွေ့တော့ တဏှာနဲ့ပက်ပင်းကြီး တို့ တိုးတော့တာ။ တိုးမှာပေါ့လေ။ ‘ငါ’ ဆိုတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီး တို့ ရှေ့တန်းတင်ပြီး ထွက်လာခဲ့မိတာကိုး။

နောက်ဆုံးတော့ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ကြိုးစားတည် ဆောက်လာခဲ့တဲ့ သီလ၊ သမာဓိတွေဟာ ပညာဉာဏ်ကို ဦး မတည်တော့ဘဲ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဘက်ကိုပဲ ပြန်ပြီး ခေါင်း လှည့်ဦးတည်သွားရင်း ငါကောင်းစားရေးစိတ်တွေ ဝင်လာ တော့တာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဝီရိယတွေလည်း အတန်အသင့် ကောင်းနေပါသေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဝီရိယဖြစ်နေပြန်တာ အရှိန်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျလာတယ်။

သတိတွေလည်း အတော်အတန် အားကောင်းနေပါ
သေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့သတိဖြစ်နေလေတော့ တန်ဖိုးက တ
ဖြည်းဖြည်းကျလာတယ်။

အာရုံတစ်ခုအပေါ်မှာ စူးစိုက်နိုင်တဲ့ သမာဓိကတော့
အသင့်အတင့် ဖွံ့ဖြိုးနေပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့သမာဓိဖြစ်နေ
ပြန်တော့ ဈာန်တို့၊ တန်ခိုးတို့၊ အစွမ်းအစတို့ရဲ့ ဆွဲဆောင်
စည်းရုံးတဲ့နောက်ကို ပါသွားလေရဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေကကြာ၊ အသက်က ပိုကြီးလာနဲ့
ရေကန်ထဲက ရေလို ရေသေကြီး ဖြစ်နေတော့တယ်။

အချိန်က နည်းရတဲ့ကြားထဲ တဏှာအလိုလိုက်၊
တဏှာအကြိုက်တွေ လိုက်လုပ်နေရတာနဲ့ တရားရှေ့မှောက်
တရားပျောက်သူ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရပြီပေါ့။

အားကိုးတကြီးနဲ့ ဆရာသမားဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်
ပြန်တော့လည်း ကိုယ့်ဆရာသမားဟာ ကိုယ့်ကို သစ္စာစကား
ပြောဖို့ နေနေသာသာ၊ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်လို့၊ ပလီဗောဇ
တစ်ပုံတစ်ပင်ကြားထဲမှာ ဆရာသမားတွေ ခများလည်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကို လွတ်အောင် မနည်းရုန်းထွက် နေရတာကိုလည်း

ရင်သပ်ရှုမော တွေ့နေရလေရဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ နည်းနာ နိဿယရပြီဆိုရင် “အတ္တာဟိ
အတ္တနော နာထော” ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အားကိုးဖို့
အလိုအပ်ဆုံးပါပဲ။

သစ္စာစကားသက်သက် ပြောတတ်တဲ့ ဆရာသမား
တို့ ရှာဖွေပြီး ချဉ်းကပ်တတ်ဖို့လည်း လိုပါတယ်။

ဒါမှ မဟုတ် ရင်လည်း သစ္စာစကား များများပါတဲ့
(များများဟောတတ်တဲ့) တိပ်ခွေတွေ နားထောင်ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

ဒိဋ္ဌိကို အသိနဲ့ အရင်ဖြုတ်၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို မြင်
အောင်ကြည့်၊ ခန္ဓာငါးပါး ထင်ရှားအောင် ကြည့်၊ ပြီးရင် ရုပ်
နာမ်ခန္ဓာတွေရဲ့ မတည်မြဲပုံ၊ ဆင်းရဲပုံ၊ အစိုးမရပုံဆိုတဲ့ အနိစ္စ၊
ဒုက္ခ၊ အနတ္တလက္ခဏာတွေကို ရှုမှတ်တဲ့အခါ ရှုမှတ်၊ ဆင်ခြင်တဲ့
အခါ ဆင်ခြင်၊ ပြီးရင် သစ္စာဆိုက်တဲ့အထိကြည့်၊ လာခဲ့တာ
သမုဒယသစ္စာ၊ ရနေတာ ဒုက္ခသစ္စာ၊ ကျင့်နေတာ မဂ္ဂသစ္စာ၊
ရလာမှာက နိရောဓသစ္စာ။

အောက်သစ္စာသုံးပါး နောကျေ ရေလည်ပြီဆိုရင်
အထက်မှာ ကျန်နေတဲ့ နိရောဓသစ္စာမှာ ဉာဏ်ခေါင်းပိုက်မှာ

မလွဲပါပဲ။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ၊ ဘယ်ပုံစံနဲ့ ဆိုတာကို ဘယ်သူမျှ ကြိုပြောလို့ မရပေဘူး။ လုပ်နေဖြစ်ဖို့က ကိုယ့် တာဝန်၊ ပန်းဝင်မှာက မေ့တာဝန်၊ ကိုယ်နဲ့ဘာမျှ မဆိုင်ပေဘူး။ ကိုယ်ဝင်ပါလို့လည်း မရပေဘူး။

ဒုက္ခသစ္စာတောင်ထိပ်ပေါ်က ခံသရာမြင်ကွင်း

ဒါကြောင့်မို့ ဘဝနဲ့ ခန္ဓာနဲ့ ရင်းပြီးဝယ်ထားရတဲ့ ဘဝရဲ့ လက်ကျန်အချိန်လေးဟာ တန်ဖိုးကြီးလွန်းလို့ သစ္စာ ဆိုက်အောင်အထိ သိမြင်သွားဖို့ကလွဲလို့ အခြားဘာမျှ အရေး မကြီးပါဘူးဆိုတာ တရားအားမထုတ်မီ ကြိုတင်နှလုံးသွင်း ထားစေချင်ပါတယ်။

ဒါမှသာ အသိမှာ ဉာဏ်ပေါင်းလို့ အသိဉာဏ် ဖြစ်လာ နိုင်မယ်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံ၊ အသိအမြင်၊ အဆုံးအမများစွာ ထဲက အနှစ်ချုပ်ပြီး စစ်ထုတ်ပြောပြလိုက်ရတာပါ။

၈-၆-၀၆

ဒုက္ခသစ္စာဆိုတဲ့ တောင်ထိပ်ပေါ်ကနေ ကြည့် လိုက်ရင်တော့ ဘယ်လောက်စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ မြင်ကွင်း ဖြစ်စေ ညှိုးချုံးသွေ့ခြောက်နေတော့တာပါပဲ။

တစ်လောကလုံးထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလို့ပဲ ဖြစ်နေမိပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် အထီးကျန်သလားဆိုတော့လည်း အထီး မကျန်ပြန်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အနားမှာ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတဲ့ အကျင့်တရားက အဖော်အဖြစ်ရှိနေတယ်လေ။

သည်မဂ္ဂသစ္စာဟာ တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ရောက်ဖို့ အတွက် တောင်တက်လှေကားအနေနဲ့လည်း အကူအညီပေး

www.burmeseclassic.com

ခွဲတာပါပဲ။ အခုလည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားပေမယ့် အထီးမကျန်ဖို့အတွက် သည်မဂ္ဂသစ္စာကပဲ ဆက်ပြီး အကူအညီ ပေးနေတာပါပဲ။

တကယ်တော့ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ မဂ္ဂသစ္စာအကျင့် တရားက ပံ့ပိုးကူညီ သိမြင်ခွင့်ပေးလိုက်တဲ့ နောက်ဆက်တွဲ တစ်ခုပါပဲ။ နောက်တစ်နည်းပြောရရင် မဂ္ဂသစ္စာက တည်ဆောက်ပေးလိုက်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်တစ်မျိုးပါပဲ။

မဂ္ဂသစ္စာရဲ့ ကူညီပံ့ပိုးမှုမရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို 'ဒုက္ခသစ္စာကြီး' ပါလားလို့ သိမြင်နိုင်ဖို့က အခက်သားလား။ ကိုယ်ကိုယ်ကို 'ဒုက္ခသစ္စာ' မှန်း မသိလေတော့ 'သမုဒယသစ္စာကြီး' နဲ့ ပေါင်းပြီးရင်း ပေါင်းနေတော့တာပဲပေါ့။ သံသရာတစ်လျှောက် အပေါင်းအသင်းမှားခဲ့လေသမျှ ခန္ဓာရခြင်းရဲ့ ဒုက္ခကလည်း ဆုံးကို မဆုံးနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

မှောင်မှိုက်မည်းတဲ့ တိမ်ညိုတိမ်တိုက်တွေကြားထဲမှာ လျှပ်တစ်ပြက် လင်းလက်လိုက်တဲ့ အချိန်တစ်ခဏနဲ့ တူတဲ့ ဘုရားရှင်တစ်ပါးရဲ့ သာသနာနဲ့ ကြံ့ခိုင်ကလေးမှာ 'မဂ္ဂသစ္စာ' ဆိုတဲ့ ပညာရှိလူလိမ္မာကို မှီခိုဆည်းကပ်ခွင့် ရလိုက်တာဟာ

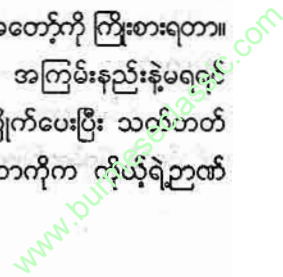
နည်းတဲ့အခွင့်အရေး မဟုတ်ပါဘူး။

သည်အလင်းရောင် အခိုက်အတန့်ကလေးထဲမှာ 'အသေဝနာစ ဗာလာနံ' နဲ့တူတဲ့ 'သမုဒယသစ္စာ' ကြီးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး၊ 'ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ' နဲ့တူတဲ့ မဂ္ဂသစ္စာကြီးကို မြန်မြန်သုတ်သုတ် ချဉ်းကပ်နိုင်မှ သက်သာရာရပေလိမ့်မယ်။

သမုဒယသစ္စာဟာ တဏှာဦးဆောင်တဲ့ ဗာလာနံ လူ့ခိုက်ကြီးပီပီ ကိုယ့်ကို နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနေဦးမှာပါပဲ။ ဘယ်အချိန်ထိ အနှောင့်အယှက်ပေးနေဦးမလဲဆိုတော့ 'နိရောဓသစ္စာ' မဆိုက်ခင် အချိန်အထိပေါ့။

နိရောဓသစ္စာကတော့ သူ့နှောင့်ယှက်လို့မရတဲ့ နယ်မြေဆိုတော့ သူ့ခမျာ လက်မှိုင်ချပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့လက်ကလွတ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း မလွယ်လှပါဘူး။ သူ့နယ်မြေက လွတ်မြောက်ဖို့ ဆိုတာကလည်း အတော်ကို ကြိုးစားရတာ။

သူက မာယာများတယ်။ အကြမ်းနည်းနဲ့မရရင် ချောမြူထွေးပိုက်တတ်တယ်။ အကြိုက်ပေးပြီး သတိပတ်တယ်။ အကြိုက်ပေး အသတ်ခံရတာကိုက ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ်

အားမပြည့်သေးတာ။ ဒုက္ခသစ္စာအပေါ်မှာ အမြင်မရှင်းသေးတာကို ဖော်ပြနေတာပါပဲ။

သူက ကျော်ကြားမှုတွေ ပေးလား-ပေးရဲ့။ အောင်မြင်မှုတွေ ပေးလား-ပေးရဲ့။ ပစ္စည်းဥစ္စာ လာဘ်လာဘတွေပေးလား-ပေးရဲ့။ အခြံအရံ ပရိသတ်တွေ၊ လိုလေသေးမရှိအောင် လုပ်ပေးမယ့်သူတွေ၊ စိတ်ကူးထဲအထိလိုက်ပြီး အကျိုးဆောင်ပေးမယ့်သူတွေ ဝိုင်းရံပေးရမလား-ပေးရဲ့။ အဲဒါတွေ အပေါ်မှာ သာယာတပ်မက်စေမယ့် အခြေအနေတွေကို ဆက်တိုက်ပေးနေတော့တာ။

ဒီတော့ကာ မဂ္ဂသစ္စာကို အဖော်ပြုလို့ တာစထွက်တုန်းက သမုဒယသစ္စာကို စစ်ကြေညာခဲ့သမျှတွေဟာ လမ်းခုလတ်မှာ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်ကုန်ခဲ့တာ။ ဒါကိုက သမုဒယသစ္စာရဲ့ တိုက်ကွက်ပဲပေါ့။ သူ့မှာက သူ့ကိုစွန့်ပစ်ပြီး မဂ္ဂသစ္စာကို အဖော်ပြုသွားသူကို တိုက်ကွက်ဖော်ချေမှုန်းဖို့ အတွက် တပ်မကြီး (၁၀) ခုတောင်ရှိတာ။

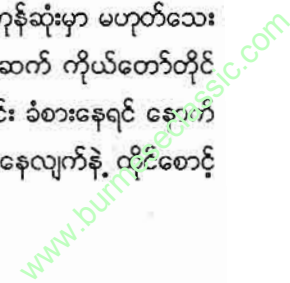
ဒီတော့ကာ သူ့လက်အောက်က အလွတ်ရုန်းလို့ အတိတ်ကနဲ့ ပါရမီအရှိန်အဟုန်စွမ်းအားကြောင့် ကံအားလျော်စွာ

နိရောဓသစ္စာကို တစ်ကြိမ်မျက်မှောက်ပြုခွင့် ရသွားသူပဲဆိုပါစို့။ ရတယ်။ နောက်ထပ်သုံးကြိမ် မျက်မှောက်ပြုခွင့်မရအောင် ဆက်နှောင့်ယှက်ဖို့ရာ သူ့တာဝန်။

တစ်ခါ ဒုက္ခသစ္စာ အမြင်သန်ဖို့ ကြိုးစားပြန်တော့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုခွင့်ရပြန်ပြီတဲ့။ ရတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်ကြိမ်ကျန်သေးတယ်။ လေးကြိမ်တိုင်တိုင် မျက်မှောက်မပြုနိုင်မချင်း သူ့တာဝန်က ပြီးဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဘုံဘဝလက်ကျန်တွေနဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ဦးမှာ။ ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်အထူးတွေကို ခံစားဖို့အတွက် တိုက်တွန်းဦးမှာ။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသာ ပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်အစုစုကို ခံစားနေဦးမယ်ဆိုရင် ဒီကနေ့ကနေ နောက်ထပ် လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတောင် ကုန်ဆုံးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ သည်လိုသာ ဘုရားရှင်အဆက်ဆက် ကိုယ်တော်တိုင် ပါရမီကုသိုလ်ပြုခဲ့သမျှတွေ မကျန်မချင်း ခံစားနေရင် နောက်ထပ်ဘုရားရှင်တွေ ပွင့်ဖို့ရာ ပါရမီပြည့်နေလျက်နဲ့ ဂိုင်စောင့်

နေရသလို ဖြစ်နေတော့မှာ။

ပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်ဆိုတာ ကံသတ္တိကို ခံစားခွင့် ရဖို့အတွက် မဟုတ်ပေဘူး။ ဝေနေယျသတ္တဝါတွေ အမြန် ဆုံးရှုံး အများဆုံးကျွတ်တမ်းဝင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မယ့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရဖို့သာ ဖြစ်တယ်။

သည်ဉာဏ်တော် ရပြီးတဲ့နောက် ကုသိုလ်အကျိုးပေး မှန်သမျှကို အဟောသိကံအဖြစ် ထားရစ်ခဲ့တော့တာ။ ကံသတ္တိ တွေ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့်မရတော့တဲ့ နိရောဓသစ္စာကို အပြီး မျက်မှောက်ပြုသွားတော့တာ။

ဒါကြောင့် မဂ္ဂသစ္စာကို အဖော်ပြုရင်းနဲ့ ပြုသမျှ ကုသလအဝဝဟာ မဂ္ဂသစ္စာ ရင့်ကျက်ဖို့နဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ အမြင် ရှင်းသည်ထက်ရှင်းဖို့ အထောက်အပံ့ အဖြစ်သာ ရည်ရွယ်နို့ နှလုံးသွင်းထားရမှာပါ။

သို့မဟုတ်ရင် ကုသိုလ်ရဲ့အကျိုးပေး 'ကောင်းကံ' ဘက်ကနေ သမုဒယသစ္စာက ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး ဝင်လာ တတ်ပါတယ်။ ကောင်းကံ အကျိုးပေးဆိုတာက တဏှာမကုန် သေးသူတိုင်း တရှိက်မက်မက် သုံးစွဲတတ်ကြစမြဲမို့ သည်အာ

နည်းချက်ကို သမုဒယသစ္စာကြီးက ရိပ်မိနေပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒုက္ခသစ္စာ တောင်ထိပ်ပေါ်ကနေ ကြည့် လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ပဲသာယာသာယာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ လှပလှပ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကြည်နူးစရာကောင်းကောင်း၊ မီး လောင်ပြင်ကြီးလို့၊ တစ်ပြင်ကြီးလို့၊ စစ်တလင်းကြီးလို့ စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်အဖြစ် ဒုက္ခသစ္စာ အမြင်ဘက်က လှမ်းကြည့်ဖြစ် အောင် ကြည့်လိုက်ပါ။ ကိုယ်က ကြိုမမြင်ထားလည်း ပြုပြင် ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သင်္ခါရတရားက အဲဒီမြင်ကွင်းမျိုးဖြစ်လာ အောင် လုပ်ကို လုပ်ဦးမှာပါ။

ဒါဟာ မဂ္ဂသစ္စာကို အဖော်ပြုရင်းနဲ့ ရလာတဲ့ အာဒိ နဝဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်၊ မုဉ္ဇိတုကမျတာဉာဏ်တွေ ထက်သန် သာတာပဲပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ သည်ဉာဏ်တွေ ထက် သန်လာရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲမှာ ခံစားပါ။ သိမ်းဆည်းထားပါ။ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိမြင်နေလိုက်ပါ။ နှုတ် ဘသွားပြီး ထုတ်ဖော် မပြောလိုက်ပါနဲ့။ သမုတိသစ္စာနယ်ပယ် ဆိုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်အမြင် ပညတ်တွေကိုသာ ရှေ့တန်းတင်တတ် ဘာမို့ ပြဿနာတက်တတ်လွန်းလို့ပါ။

www.burmeseclassic.com

အပ္ပမာဒ ပင်လယ်ပြင်

မကြာမတင်လေးမှာပဲ အပ္ပမာဒဓမ္မရသ မဂ္ဂဇင်းဟာ အတွဲအမှတ် တစ်ခုပြောင်းတော့မှာပါလားလို့ သတိထားဖြစ် သိက်မိပါတယ်။

အတွဲ(၆)ကနေပြီး အတွဲ(၇)ကို ပြောင်းတော့မှာဆို တော့ (၇)နှစ်ထဲကို ချင်းနင်းဝင်ရောက်တော့မှာပေါ့။ ဂဏန်း မိမိတ်တွေ ပြောင်းသွားတာဟာ ပညတ်အခေါ်အဝေါ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပရမတ်ဖြစ်တဲ့ အပ္ပမာဒ ဆရာကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ပေဘူး။

မမေ့မလျော့၊ မပေါ့မဆ အပ္ပမာဒသတိတရားဟာ နှစ်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)ကျော်တုန်းက ကုသိနာရုံ အင်ကြင်း

တောထဲမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားတော်အဖြစ် ပဲ့တင်ထပ်ကျန်ခဲ့တာ ယခုအချိန်အထိ ပျံ့လွင့်မြည်ဟိန်းနေဆဲ ပါပဲ။

အပ္ပမာဒတရားအပေါ် ရိုသေလေးမြတ် ဦးထိပ်ပန် ဆင်ကြသူတွေဟာ ယခုလည်း ချမ်းသာ၊ နောင်လည်း ချမ်းသာ နဲ့ ထာဝရချမ်းသာမှုတွေနဲ့ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခွင့်ရသွား ခဲ့ကြပါပြီ။

ယခုလက်ငင်းကြုံနေဆဲမှာမှ မချမ်းသာရင် နောင်မှာ ချမ်းသာဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပေဘူး။ နောင်မချမ်းသာမှ တော့ ထာဝရချမ်းသာမှု ဆိုတာလည်း အဝေးကြီးဝေးပြီပေါ့။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်သန္တာန်ထဲကို အစီအစဉ် အမျိုးမျိုး နဲ့ ဝင်လာသမျှအာရုံတွေဟာ စိတ်ကို ညစ်နွမ်းသွားအောင် ပူလောင်သွားအောင်၊ ဆင်းရဲသွားအောင် လုပ်တတ်ကြစမြဲပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားရှင်က စိတ်သန္တာန်မှာ သတိဆိုတဲ့ အပ္ပမာဒတရားကို ဆောင်ခိုင်းထားတာ။ ပြီးတော့ စိတ်နဲ့ ဆက်စပ် နေတဲ့ကွန်ရက်တွေကိုလည်း အသေးစိတ်ဟောမိန့်သွားခဲ့တာ။ ကွန်ရက်တွေထဲမှာရှိတဲ့ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်တွေကိုလည်း

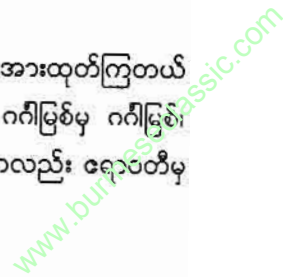
များကြီး ချပြသွားခဲ့တာ။

ဘဝသံသရာကြီးက ရှည်လျားလေတော့ သတ္တဝါ တွေဟာ ကျင်လည်ပုံ စရိုက်အမျိုးမျိုး၊ ကံသတ္တိ အမျိုးမျိုး၊ အားသန်မှုအမျိုးမျိုး၊ ဆက်စပ်မှု အမျိုးမျိုးနဲ့ဆိုတော့ တရား တော်တွေကိုလည်း ဝေနေယျအမျိုးအစားအလိုက် ခွဲ ခွဲပြီး ဟောမိန့်ခဲ့ရတာ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ တရားတော်တွေ များခဲ့ များခဲ့၊ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးဟာ အပ္ပမာဒ တရားထဲမှာ အကျိုးဝင်သွားကြတာချည်းပါပဲ။

မြစ်တွေဟာ နာမည်အမျိုးစုံနဲ့ ဘယ်တောင်ကုန်း၊ ဘယ်တောင်တန်း၊ ဘယ်လွင်ပြင်တွေကို ဖြတ်လာခဲ့ ဖြတ်လာခဲ့၊ ဝင်လယ်ထဲရောက်တဲ့အခါ အတူတူဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။ အရင် ဘုန်းက ရေဘယ်လောက်ချိုချို၊ ပင်လယ်ထဲကျတော့ ဆားငန် ရေတစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားသလိုမျိုးပေါ့။

ဒါပေမယ့် တရားရှာ၊ တရားအားထုတ်ကြတယ် ဆိုတဲ့ နယ်ပယ်ထဲမှာ အချို့ကလည်း ဂင်္ဂါမြစ်မှ ဂင်္ဂါမြစ်၊ အချို့ကလည်း ယန်စီမှ ယန်စီ၊ အချို့ကလည်း ရောပတီမှ

ရောဝတီ၊ အချို့ကလည်း ချင်းတွင်းမှ ချင်းတွင်း၊ အချို့ကလည်း သံလွင်မှသံလွင်၊ အချို့ကလည်း နိုင်းမှ နိုင်းနဲ့ အပြိုင်အရိုင်း လက်ခမောင်းခတ်နေလိုက်ကြတာ အပွမာဒ ပင်လယ်ကြီးက လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်မောနေလေရဲ့။

လွင်ပြင်ဟာ ပညတ်၊ စီးဆင်းမှုဟာ ပရမတ်။

တောင်ကုန်းဟာ ပညတ်၊ စီးဆင်းမှုဟာ ပရမတ်။

တောင်တန်းတွေဟာ ပညတ်၊ စီးဆင်းမှုက ပရမတ်ဆိုတာကို မေ့များမေ့နေကြသလားမသိ။

မြစ်တွေထဲမှာ အမြဲတွေ့နေရတဲ့ ရေတွေဟာ ဘယ်ရေမျှ ရပ်နေလေ့ မရှိပါဘူး။ မြင့်ရာက နိမ့်ရာကို စီးရင်းနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ထဲကို စီးဝင်နေကြတာ။ ဘယ်ရေကိုမျှ ငါဒေသက ရေငါ့တောင်ကုန်းပေါ်က ရေငါ့လွင်ပြင်ထဲက ရေလို့ ခေါ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုင်းဘုတ်တပ်တမ်း ငါလို့ ကြွေးကြော် ကြွေးကြော်၊ ဖြတ်သာသွားပြီး မနားတဲ့ ရေကတော့ ပင်လယ်ပြင်ထဲကို စီးဆင်းသွားစမြဲပဲပေါ့။

အပွမာဒနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆက်စပ်တွေးတော ပြော

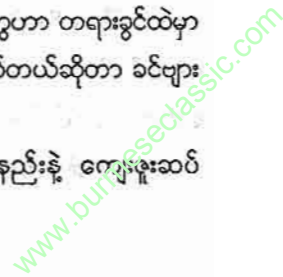
ရရင်တော့ ပြောမဆုံးပေါင် ဖြစ်တော့မှပဲ။ သည်နေရာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်နီးပါးလောက်တုန်းက ဆရာအရှင် ဆုံးမခဲ့ဖူးတဲ့ စကားလေးဟာ အာရုံထဲမှာ အမှတ်ထင်ထင်ပေါ်လာပါတယ်။

“အပွမာဒ မဂ္ဂဇင်းဟာ တရားရှာ တရားအားထုတ်သူအားလုံးအတွက် အင်မတန်အကျိုးများပါတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး တောထဲနေတဲ့ ကျွပ်အတွက်တောင် အထောက်အပံ့ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောရရင် အားလုံးအတွက်တော့ ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အတွက်တော့ ကောင်းဘူး။”

သူများတကာ အဆင်သင့်စားဖို့ ချက်ရ၊ ပြုတ်ရ၊ ကြော်ရ၊ လှော်ရနဲ့ အရသာရှိအောင်လုပ်ရင်း ဂန္ဓပလီဇောခဲ၌ နစ်မြုပ်သွားမှာစိုးလို့ ဆရာအရှင်က သတိပေးခဲ့တာပါပဲ။

“ကျွပ်တို့ စာပေဝါသနာရှင်တွေဟာ တရားခွင်ထဲမှာ ဆုံးမမှုကိုတာကို သူများထက်ပိုခံရတတ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ခြံ့မှတ်ထား။”

“ဘုရားရှင်ကို ကိုယ်စွမ်းတဲ့နည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်

တယ်လို့ရော မဆိုနိုင်ဘူးလား အရှင်ဘုရား”

“ဘုရား အလိုလားဆုံး ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းကတော့ အရဟတ္တဖိုလ်ကို အမြန်ဆုံးရအောင် လုပ်ဖို့ကလွဲလို့ အခြား မရှိဘူးဗျ”

ပြတ်သားလှတဲ့ ဆရာအရှင်ရဲ့ အဆုံးအမအောက်မှာ မေ့တဏှာတွေဟာ ပြားပြားဝပ်နေရတော့တာပါပဲ။ ဆရာအရှင် ဆုံးမတာ ဘုရားဟော အထောက်အထားနဲ့ မလွတ်ပါဘူး။

ဘုရားရှင် သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်း သုံးခဲ့စဉ်တုန်းကပေါ့။ ရဟန်းတော် အများစုဟာ ကိုယ်လက်နဲ့ ကျင့်နေ၊ အားထုတ်နေတဲ့တရား၊ ရရှိထားတဲ့ တရားထူးမျှနဲ့ နှစ်သက် ကျေနပ်နေကြပြီး ရှေ့ဆက်အားမထုတ်ဘဲ မေ့လျော့ ပေါ့ဆပြီး နေနေကြပါတယ်။

“ငါတို့က အကျင့်သီလပြည့်စုံတယ်။ ငါတို့က ဝုတံဆောင်ကြတယ်။ ငါတို့က စာပေပရိယတ် ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ကြတယ်။ ငါတို့က ဆီတိငြိမ်တဲ့ တောရကျောင်းမှာ နေကြတယ်။ ငါတို့က ဈာန်ရထားသူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ငါတို့က အတွက် အရဟတ္တဖိုလ်ဟာ မခဲယဉ်းတော့ပါဘူး။ အလိုရှိ

အချိန် ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ရဟန်းတွေ သည်လို စိတ်ကူးရှိနေတာကို ဘုရား ရှင်က သိမြင်တော်မူလို့ ဆုံးမခဲ့ရဖူးပါတယ်။

“ရဟန်းတို့၊ ရဟန်းမည်သည် သီလစင်ကြယ်ရုံ စသည်မျှနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်ချမ်းသာကို ရရုံမျှနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါတို့ရဲ့ ဘဝဆင်းရဲဟာ နည်းသွားပြီလို့ မဆိုသင့်ဘူး။ အမှန်မှာ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မရောက်ဘဲ၊ ငါချမ်းသာလှပေတယ် လို့ စိတ်တောင် မကူးသင့်သေးဘူး”

အပ္ပမာဒတရားဟာ သည်လောက်အထိ အရေးပါ လှတဲ့ တရားပါ။ လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အပ္ပမာဒ ဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်နိုင်ဖို့ ဝေယျာဝစ္စတာဝန် ယူရင်းက ပိုမိုသိမြင်လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ထာဝရချမ်းသာကို မရောက်ခင်မှာ နောင် ချမ်းသာဖို့အတွက်ကလည်း မရှိမဖြစ် လိုနေပါသေးတယ်။ နောင် ချမ်းသာဖို့ဆိုတာကလည်း ယခုလက်ငင်း ချမ်းသာဖို့ လိုနေ ပြန်ပါတယ်။ ယခုလက်ငင်း ချမ်းသာဖို့ကလည်း လက်ငင်းကြို နေရတဲ့ အာရုံတွေကို သတိဆိုတဲ့ အပ္ပမာဒတရားနဲ့ ရပ်ဆိုင်

www.burmeseclassic.com

တတ်မှပဲ ချမ်းသာမှု ရနိုင်မှာပါ။

သည်နေရာမှာ ဓမ္မတဏှာ ဖြစ်မသွားဖို့လည်း ပိုပြီး သတိထားရပြန်ပါသေးတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ ဆရာ အရှင်ရဲ့ ထပ်ဆင့်အဆုံးအမတို့ကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရင်းက အပ္ပမာဒဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း ဆိုတဲ့ လျှောက်တစ်စင်းနဲ့ ခရီးပြင်း နှင်လျက်ရှိနေရသေးတယ်ဆိုတာ ...။

သတိတရား အောင်လံတော်

ကြားဖူးနေကျ စကားတစ်ခွန်းဟာ ကြာလာတဲ့အခါ နိုးသွားသလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ထို့အတူ သိဖူးပြီးသား အသိ တစ်ခုဟာလည်း ကြာရင် ရိုးအီလာပြီး ထိုပျင်းပျင်းဖြစ်သွား တတ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်သိထားတဲ့ အသိအပေါ် မှာတောင် အနက်အဓိပ္ပါယ် မကောက်တတ်သလို ဖြစ်တတ်ပါ တယ်။

ဒီလို 'ဖြစ်တတ်'တဲ့ သဘာဝတွေဟာ စိတ်သန္တာန် မှာ အမြဲရှိမှီ ယှက်ဖွဲ့နေလေ့ရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိတ်ဟာ အဆန်းကြိုက်တဲ့ သဘာဝရှိပေတာကိုး။

ပြီးတော့လည်း အာရုံအသစ်ရဲ့နောက်ကို တကောက်
ကောက်လိုက်မိ တတ်တာကိုး။

စိတ်ရဲ့သဘာဝကိုက အာရုံအဟောင်းကို ပြန်လှည့်
ကြည့်ချင်စိတ် မရှိဘူး။ အာရုံအသစ်တွေရဲ့ လက်ယပ်ခေါ်မှု
နောက်ကိုသာ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့ လိုက်သွားနေချင်
တာ။ တကယ်ဆိုရင် အာရုံအဟောင်းနဲ့ အသစ်ရဲ့ ကြားမှာ
လျှို့ဝှက်တဲ့ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခု ရှိနေတယ်။

အာရုံအဟောင်း ချုပ်ငြိမ်းလို့ အာရုံအသစ် ပေါ်လာ
ရတာ။

အာရုံအသစ် ပေါ်လာဖို့အတွက်လည်း အာရုံ အဟောင်း
က ချုပ်ငြိမ်းပေးရတာ။ အာရုံအသစ်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။
မဆိုစလောက်ကလေး တည်မြဲသလိုရှိလိုက်တယ်။ ပြီးတော့
သူ့သဘောသတ္တိ သူ့ဆောင်ပြီး ချုပ်ငြိမ်းသွားလိုက်တယ်။ ဖြစ်
လာပုံ၊ ပျက်သွားပုံ၊ အစားထိုးလိုက်ပုံတွေဟာ သိပ်မြန်လွန်း
တော့ ရိပ်မိဖို့ မလွယ်လှဘူး။

မောဟဆိုတဲ့ မသိမှု အဝိဇ္ဇာဓာတ်ခံကလည်း ဖြစ်
ပျက်၊ အစားထိုး ရေစီးကြောင်းထဲမှာ အတူမျောပါနေလေတော့

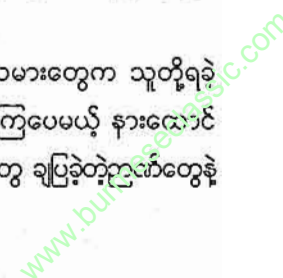
သူက တစ်ချက်ဝင်လှည့်လိုက်တာနဲ့ အဟောင်းချုပ်ငြိမ်း အ
သစ်ပေါ်၊ အသစ်ပေါ်ဖို့ အဟောင်းချုပ်ငြိမ်းရတဲ့ အကြောင်း
အကျိုးဆက်နွယ်မှု သဘာဝတရားတစ်ခုကို ရိပ်မိရာ ခက်ခဲလှ
တယ်။

သည်တော့ကာ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ အဟောင်းနဲ့ ဖြစ်လာ
တဲ့ အသစ်ရဲ့ ကြားက ကွက်လပ်ကို မြင်ဖို့ရာ အလှမ်းဝေးလှ
တယ်။ ဥပမာ၊ ဦး ဘင်ဆိုတဲ့ ဖြစ်-တည်-ပျက်တစ်ခုနဲ့ နောက်
ဥပမာ၊ ဦး ဘင်ဆိုတဲ့ ဖြစ်-တည်-ပျက် တစ်ခုကြားထဲမှာရှိတဲ့
ကွက်လပ်ကတော့ 'ဘင်စွန်း'ပဲပေါ့။

သည်နေရာမှာ ကျေးဇူးတော်ရှင် စွန်းလွန်းဆရာ
တော်ဘုရားကြီး ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ စကားလုံးက သိပ်ကိုတာသွား
ပါတယ်။

“နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုချင်ရင် ဘင်စွန်းကို မြင်
အောင်ကြည့်ပေါ့”တဲ့။

ပြောခဲ့၊ ဟောခဲ့တဲ့ ဆရာသမားတွေက သူတို့ရဲ့
တဲ့ ဉာဏ်ပေါ်မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ဟောခဲ့ကြပေမယ့် နားလောင်
နာယူတဲ့ တပည့်တွေက ဆရာသမားတွေ ချပြခဲ့တဲ့ဉာဏ်တွေနဲ့

ဝေးတဲ့အရပ်က နားထောင်နေရလေတော့ တော်တော်နဲ့ နားထဲကို မဝင်နိုင်ဘူးပေါ့။

နည်းနည်းရှေ့တိုးမိရင်တော့ မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်ပေါ့။ သည်ထက်ပိုပြီး ရှေ့ကိုတိုးလာရင်တော့ ပိုပြီး ကြားလာမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပီပီသသ ကြည်ကြည်မြမြကြားဖို့ ကတော့ ရှေ့ကို ထပ်ပြီးတိုးသည်ထက် တိုးရပေမပေါ့။

အသံသဲ့သဲ့ကြားရာကနေ အသံရှင်းရှင်းကြားခွင့်ရ ပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိဖို့ရာက လိုနေပြန် ရော။ ဒါကတော့ ဘဝသံသရာမှာ အထုံသန်၊ အာရုံပြု၊ ဆု တောင်း၊ တစိုက်မတ်မတ်ကျင့်ကြံခဲ့တဲ့ စရဏအရှိန်အဟုန်နဲ့ သတ္တိနဲ့ အချိုးညီမျှနေပြန်ရော။

ခုနကပြောခဲ့သလို ဝေးရာကနေ နီးလာဖို့အသံသဲ့သဲ့ ကနေ အသံရှင်းရှင်းကြားနိုင်ဖို့က သတိပဋ္ဌာန်တရားအပေါ်မှာ ကိုယ့်ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု အလုပ်တရားရဲ့ အရှိန်အဟုန်နဲ့သာ ချဉ်းကပ်နိုင်မှာပါ။ နီးနေပါပြီ။ အသံ ရှင်းရှင်းကြားနေပါပြီ။ အဓိပ္ပါယ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနိုင်ဖို့ကတော့ 'ပုဗ္ဗေစ ကတ ပုညတာ'က တကယ့်ကို အရေးပါလာပါပြီ။

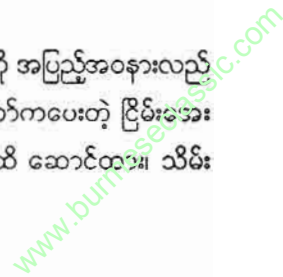
ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မင်္ဂလာ သုတ်ထဲမှာ ရှေးက ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ရှိခဲ့ခြင်းကို မင်္ဂလာတရားတစ်ပါးအဖြစ် တခုတ်တရ မိန့်မှာခဲ့တာပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ နီးလာပြီ။ အသံရှင်းရှင်းကြားရတာချင်း တူပေမယ့် 'ဘင်စွန်း'ကို မြင်နိုင်၊ မျက်မှောက်ပြုနိုင်တဲ့ အဓိပ္ပါယ် ရှင်းရှင်းသိဖို့ကျတော့ ရှေးကပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ် အားသာသူက အရင်ပန်းဝင်သွားစမြဲပါပဲ။

အာသေဝနပစ္စယောရဲ့ သတ္တိဟာ သည်နေရာမှာ အဖြေပေးပါပြီ။

အဖန်တလဲလဲခိုဝဲ ထုံမွမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြု တတ်သောတရားကို သံသရာထဲမှာ ခန္ဓာတွေ အဖန်တစ်ရာလဲ ခဲ့ပေမယ့် တစိုက်မတ်မတ် ယုံယုံကြည်ကြည်လုပ်ခဲ့တာကြောင့် ဟော .. အခုတော့ အားပြည့်ချိန်မှာ မျက်မှောက်လက်ငင်း အကျိုးပေးခဲ့ပါပြီ။

တရားတော်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အပြည့်အဝနားလည် သိမြင် ခံစားသွားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ တရားတော်ကပေးတဲ့ ငြိမ်းမအေး နှုကိုလည်း ပညာရှိစာရင်းဝင်သည်အထိ ဆောင်ထား။ သိမ်း

ထားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

အာရုံတွေရဲ့ လူးလာတုံ့ပြန် လှုပ်ရှားကစားနေတတ် တဲ့ သဘာဝကိုလည်း ကိုယ်နဲ့မဆိုင် ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့် နေရသလို ထိုင်ကြည့်တတ်လာပါပြီ။

သည်တော့မှ “သင်္ခါရတရားတွေဟာ ပျက်စီးတတ်တဲ့ သဘောရှိကုန်သည်။ မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆတဲ့ သတိတရားနဲ့ နေရစ်ကြ” ဆိုတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်ဆုံးအဆုံးအမဟာ ကြား ဖူးနေကျစကား၊ မြင်ဖူးနေကျစာ၊ သိပြီးသားစကားရပ် မဟုတ် တော့ဘဲ တကယ့်ကို နက်ရှိုင်းတဲ့ အမိပ္ပါယ်တွေနဲ့ လေးနက် ပြည့်စုံနေတဲ့ တရားတော်ပါလားလို့ ဉာဏ်နဲ့သိမြင်လာပြီး စိတ် ရှင်းရှင်း၊ ဉာဏ်လင်းလင်းနဲ့ ကိလေသာ မကုန်မချင်း ရပ်နား ခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးရင်း၊ တိုးရင်းက သတိ တရားရဲ့ အောင်လံတော်ကို ဆက်လက်လွှင့်ထူနေဖြစ်နေမယ် ဆိုတာ .....။

၂၉-၁၀-၀၉

အမျိုးထဲက အကောင်း

ခရစ်နှစ်အရ တစ်နှစ်ကူးပြန်ပြီ။

ကောဇာသက္ကရာဇ်အရမူ တန်ခူးလရောက်မှ တစ်နှစ် ကူးပေမည်။

ပညတ်နယ်ပယ်၌ပင်လျှင် တစ်နှစ်ကူးပြောင်းခြင်း အပေါ် သတ်မှတ်ပုံချင်း မတူညီကြ။ ဘယ်ဟာကို အမှန်ယူရ မလဲဟု မေးလာပါက နေရာဒေသ၊ လူမျိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာအပေါ်မူတည်၍ လူအများစု အသုံးပြုကြသည့် အပေါ် အမှန်ယူရမည်သာ။

သို့ဆိုလျှင် ထိုအမှန်သည် အခြားတစ်နေရာ၊ အခြား လူမျိုး၊ အခြားပတ်ဝန်းကျင်၊ အခြားထုံးတမ်းစဉ်လာတို့အရ

www.burmeseclassic.com

သတ်မှတ်ထားသည့် အခြားသော အမှန်တစ်ခုနှင့် ဆန့်ကျင်မှု ဖြစ်မနေဘူးလား။ စဉ်းစားစရာဖြစ်သည်။

ဘာသာစကားတွေက မတူ။ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံ ဆိုပုံတွေက မတူ။ အစားအသောက်တွေက မတူ။ ယုံကြည်မှု တွေက မတူ။ ကိုးကွယ်အားထားရာတွေကလည်း မတူကြ။ များသောအားဖြင့် မတူတာတွေချည်းပါပဲ။

ကမ္ဘာ့ရေမြေဒေသအသီးသီး၊ ထိုမှသည် စကြဝဠာ ခရီးအနှံ့ ခြေဆန့်ကြည့်သော် မတူတာတွေက များလှပါတိ တောင်။ ကံသတ္တိကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသော အကျိုးပေးနှင့် ဘုံဘဝတို့ကလည်း မတူကြပြန်။ အပါယ်လေးဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊ နတ် ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံ စသဖြင့် ဘုံတွေကလည်း သုံးဆယ့်တစ်ဘုံရှိ နေပြန်သည်။

ကျင်လည်ရာ ဘဝသံသရာခရီးအတွင်း ကံသတ္တိ အရာ၊ ရောက်ရာ နေရာအသီးသီးတွင် ရရှိခဲ့သော အကျိုးပေး တွေ မည်မျှပင်ကွဲပြားကွဲပြား၊ တူညီမှုတစ်ခုတည်းသာရှိကြောင်း မြတ်ရှင်ဗုဒ္ဓက ထုတ်ဖော်မြွက်ကြားခဲ့၏။

ကိုယ့်အနားကပ် နေလွန်း၍ မမြင်နိုင်လောက်အောင်

တိမ်မြုပ်ခြင်းမက တိမ်မြုပ်နေသော သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ တစ်ခုတည်းသော တူညီခြင်းကား-

“ဒုက္ခသစ္စာ”

ဒု-စက်ဆုပ်စရာ၊ ခ-အသုံးမကျတာ၊ သစ္စာ-အမှန် တရားဆိုသည်ကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် ထင်းထင်းမြင် ခဲ့လေပြီ။

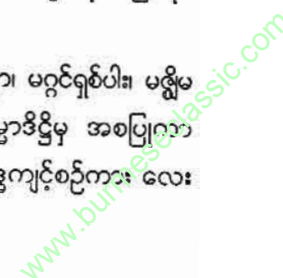
ဒုက္ခသစ္စာဆိုသောအကျိုး ဘာကြောင့်ရ။

သမုဒယသစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့်ရ။ ဘယ် တော့မှ ဒီသစ္စာနှစ်ပါး အကြောင်းအကျိုး သံသရာပြတ်ပျံမလဲ။ နိရောဓသစ္စာဆိုက်လေမှ...။

နိရောဓသစ္စာဆိုက်ဖို့ ဘာလုပ်ရမလဲ...။

မြတ်ဗုဒ္ဓက ကျင့်စဉ်တရားကို ပေးသနားခဲ့၏။ ကိုယ် ဘိုင်လည်း ထိုကျင့်စဉ်တရားဖြင့်ပင် နိရောဓသစ္စာကို အပြီးတိုင် ချော်မှောက်ပြုသွားခဲ့ပြီ။

ထိုကျင့်စဉ်တရားကား မဂ္ဂသစ္စာ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊ မဇ္ဈိမ မဇ္ဈိမဒါ အလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိမှ အစပြုကာ သမ္မာသမာဓိအဆုံး ရှစ်ဖြာမဂ္ဂင် မြတ်ဗုဒ္ဓကျင့်စဉ်ကား လေး

နက်၊ နက်ရှိုင်းလှပါဘိ။

ယုံသူတို့ ဘဝပုံအပ်ခဲ့၍လည်း တဏှာကို ဖြတ်ကာ
မြတ်သော အကျင့်၏ ခေါ်ဆောင်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ အရသာကို
ဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်သွားခဲ့ကြပြီ။

မယုံကြည်သူတွေ၊ မယုံကြသေးသူတွေကတော့ သံ
သရာမှာ ခန္ဓာတွေဖြင့် အဖန်တစ်ရာကျေကာ ဒုက္ခသစ္စာဖွေ
ပိုက်၍ ခရီးဆက်နေကြဆဲ။

ခုနစ်သက္ကရာဇ်တွေ ဘယ်လိုပင် ပြောင်းခဲ့ပြောင်းခဲ့
ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံး အဆုံးအမ 'အပ္ပမာဒ' တရားကို မဂ္ဂဇင်
အသွင်ဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်ရာ၌ အတွဲနံပါတ်တွေ
အမှတ်စဉ်နံပါတ်တွေ ဘယ်လိုပင် ပြောင်းခဲ့ ပြောင်းခဲ့၊ နှလုံး
သား၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာ၌ လေးလေးနက်နက်
အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားခဲ့ပြီးဖြစ်သော "ဒုက္ခသစ္စာ" ခန္ဓာ သံသရာ
ချုပ်ငြိမ်းရာဆီသို့ "မဂ္ဂသစ္စာ" ကို အဖော်ပြုကာ ဦးညွှတ်
ခရီးဆက်နေမိခြင်းကပင် "အဆိုးထဲက အကောင်း" ဖြစ်နေမိ
ကြောင်း ... ဟု။

ဆရာမဟာဗုဒ္ဓ ...

စိတ်နဲ့ ဉာဏ်နဲ့ သိလာတဲ့တရားတွေကို လက်က
ကားလုံးတွေနဲ့ စီပြီးချရေး၊ ပါးစပ်က အသံတွေနဲ့ ထုတ်ပြော
နေရတာတွေဟာ တကယ်သိထားတဲ့ တရားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို
သိလွင်ဖို့ရာ အတော်ခက်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်ကတော့ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်
တတ်တဲ့ သုဂတောဂုဏ်တော်လည်းရှိ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိကာရ၊
သက္ကဏ၊ နိဗ္ဗာန်၊ ပညတ်ဆိုတဲ့ ညေယျခံ ငါးအင်ကို သိမြင်
တော်မူနိုင်တဲ့ အနာဝရဏဉာဏ်တော်ကြီးလည်းရှိဆိုတော့
အဲဒီသမ္မတရားကို ပညတ်တင်ဟောပြောတော်မူခဲ့ရာမှာ အထူး
လှပကျင်နိုင်နင်းတော်မူလှပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဘုရားရှင်ကလွဲလို့ ကျန်သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ် အသွယ်
သွယ်တို့ဟာ ကိုယ့်ပါရမီစွမ်းအားအလိုက် ဘုရားရှင်ရဲ့ တရား
တော်တွေကို တစ်ဆင့် ပြန်ဟောကြတဲ့နေရာမှာ ဘုရားရှင်
လောက် ဘယ်သူမျှ မပြည့်စုံနိုင်ကြဘူးဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံရ
မှာပါပဲ။

စာပေထဲကပဲ သိသိ၊ ခန္ဓာကပဲ သိသိ၊ အရှိတရားတွေ
ကို ပညတ်တင်ပြောဆိုရာမှာ ဘုရားရှင်လောက်တော့ ဘယ်သူ
မျှပြည့်စုံနိုင်မှာ မဟုတ်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့လေ့ ။ အနိုင်မဲ့ဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ့်
အနိုင်မဲ့တဲ့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးပါလားဆိုတာ ကြာ
လေ ပိုပြီးကြည်ညိုသဒ္ဓါ တိုးရလေပါပဲ။

ဘုရားရှင် မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ဘုရားရှင် ထား
ရစ်တော်မူခဲ့တဲ့ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း (၈၄၀၀)ကျော်နဲ့ အ
ဓမ္မက္ခန္ဓာတွေကို မပျောက်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစော
ရှောက်လာခဲ့ကြတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့တပည့်သား သံဃာတော် အ
မြတ်တွေဟာ ခေတ်အဆက်ဆက်၊ ဝေနေယျပုဂ္ဂိုလ် အဆက်
ဆက်အတွက် တကယ့်ကို အားကိုးအားထားရာ ရတနာတွေပါ။

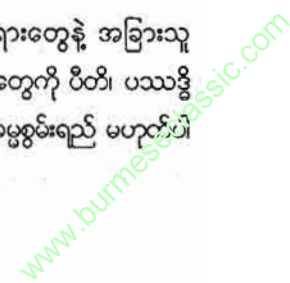
ဘုရားပေးခဲ့တဲ့ တရားရတနာ အရှေ့ကို ကျင့်ကြံအား
ထုတ်မှုနဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရင်း၊ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမ၊
တို့ကို ကိုယ်ကျင့်သလို ကျင့်လာကြဖို့ နှိုးဆော်တိုက်တွန်း
သော သာသနာတော်ကို ဦးဆောင်ထမ်းရွက်လာကြတဲ့ သံဃာ
တရားရဲ့ ကျေးဇူးတော်တွေကလည်း ဆပ်လို့မကုန်နိုင်အောင်

ဒါကြောင့်မို့ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးထဲမှာ သံဃာ ရတနာ
အနေနဲ့ရော၊ ဘုရားရဲ့ တရားတော်တွေကို ပြန်လည် ဟောကြား

ဆဲးတဲ့ ဆရာသမား အနေနဲ့ရော သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊
ညာဂုဏ်တွေကို ဖြည့်ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ရော၊ သုံးထပ်
ပန်း ပါဝင်လေတဲ့ ဆရာတော် မထေရ်မြတ်ကြီးတွေရဲ့ ကျေးဇူး

ဘုရားကို အောက်မေ့ကြည်ညိုရတာဖြင့် ပီတိပဿဒ္ဓိတွေ ဖြစ်
မိမိရဲ့ စင်ကြယ်မှု အကျင့်တရားတွေနဲ့ အခြားသူ

တစ်ပါး သို့မဟုတ် တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ
ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ဟာ နည်းတဲ့ ဓမ္မစွမ်းရည် မဟုတ်ပါ

မိမိရဲ့ ဓမ္မစွမ်းရည်ကြောင့် မိမိရဲ့ တပည့်သားသမီးတွေဟာ ပီတိ ပဿဒ္ဓိ ဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုမှဖြင့် မိမိသင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတဲ့ ပီတိ ပဿဒ္ဓိကို ဝိပဿနာလက္ခဏာတင်ပြီး ရှုမှတ်လိုက်ရင်ဖြင့် ဝိပဿနာဉာဏ်အဆင့်ဆင့်ဟာ တစ်မှဟုတ်ချင်း ထိုးတက်သွားမှာ အမှန်ပါပဲ။

ပါရမီရင့်နေတဲ့ တပည့်သားသမီးတွေဆိုရင် အဲဒီအရှိန်နဲ့တွင် တစ်ခါတည်း မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ဆိုက်ရောက်သွားနိုင်တဲ့အထိ အကျိုးများသွားနိုင်ပါတယ်။

မိမိနဲ့တကွ သာသနာတော်ကြီး စည်ပင်ဖွံ့ထွားမှုပစ္စည်းလေးပါးနဲ့ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေတဲ့ တပည့်ဒကာတွေကို မိမိရဲ့ ဝိသုဒ္ဓိအဆင့်ဆင့်နဲ့ ပြန်လည်ချီးမြှင့်တာဟာ အလေ့ကန် အသင့်မြတ်ဆုံးပါပဲ။ နည်းလမ်းလည်း အကျဆုံးပါပဲ။

တပည့်သားသမီးတွေ အနေနဲ့လည်း ဝတ်ရုံမဝတ်ဘဲနဲ့ကို သာသနာအနွယ်ပင် ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော်အစစ် သမီးတော်အစစ်တွေ ဖြစ်လာတဲ့အထိ ဘဝဇရာ၊ အသိဉာဏ်တိုးတက် ပွင့်လန်းလာစေမှာ အမှန်ပါပဲ။

သို့မှသာ ဆရာ-ဒကာ၊ ဒကာ-ဆရာ ယှဉ်တွဲနေတဲ့ လောကကြီးဟာ အလှတရားတွေနဲ့ ဝေဆာသွားတော့မှာပေါ့။ ဘုရားရှင် အနေနဲ့လည်း သာသနာတော်ကြီးကို မျက်နှာလွှဲထားရစ်ခဲ့ရကျိုးလည်း နပ်တော့မှာပေါ့။

သည်လိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဓမ္မကို သင်ကြားပြသ အဆုံးအမပေးရမယ့် နေရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ရှေ့တန်းတင် ဦးစားပေးလွန်းလာရင် မခက်ပေဘူးလား။

တပည့်ဒကာတွေခမျာ နဂိုကမှ ကာမဂုဏ်နယ်ပယ် လောကီလူမှုစီးပွားတွေကြားထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်အမြင်တွေထူထပ်ပြီး ဘုရားနေရတဲ့ကြားထဲ ဆရာလုပ်သူက ပုဂ္ဂိုလ်အမြင်ကို ထပ်ဆင့်ပေးသနားလိုက်ရင်ဖြင့် ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်လို့ နင့်ခနဲနေအောင် ခံကြရတော့မှာပါ။

ဒါကြောင့်မို့ သံသရာမှာ ဆရာအမှားကို ကိုးကွယ်ခံရင်ဖြင့် အနစ်နာကြီး နစ်နာကြရတယ်လို့ ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့တာပေါ့။

ဗုဒ္ဓဝင်ထဲက ဆရာဒေဝဒတ်နဲ့ တပည့်အဇာတသတ်တို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာဖြင့် နောင်လာနောက်သားတို့

အတွက် သင်ခန်းစာယူလို့ မကုန်နိုင်တဲ့ အထောက်အထား သာကေကြီးတစ်ခုပါပဲ။

အတိတ်ကံသတ္တိရယ်၊ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ဘဝ အကျင့် တရားရယ် ပေါင်းစပ်မိတဲ့အခါ ဆရာသမားနေရာကို မမျှော် လင့်ဘဲ ရောက်လာကြတဲ့ သူတွေအဖို့ တကယ့်ကို သတိထား ရမယ့် အရေးအကြီးဆုံးအချက်က ကိုယ်ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် ဓမ္မဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက် ပါပဲ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဓမ္မဖြစ်နေမှတော့ ကိုယ့်တပည့်တွေ လည်း ဓမ္မပဲ ဖြစ်နေတော့မပေါ့။ သည်နေရာမှာ သက်တော် ထင်ရှားရှိဆဲဖြစ်တဲ့ ပခုက္ကူဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးကုဏ္ဍ- ဘာသရဲ့ အဆုံးအမကို အလေးအနက် နှလုံးသွင်းမိလိုက်ပါနဲ့ ...။

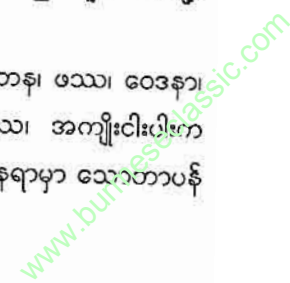
“သတ္တဝါနဲ့ သင်္ခါရ၊ ကြားတာ၊ မြင်တာတွေက သင်္ခါရနော်။ သတ္တဝါဘက်ကို စိတ်အရောက်နည်းမယ့် သင်္ခါရ ဘက်ကို စိတ်အရောက်များမယ်။ သင်္ခါရဘက်ကို စိတ်အရောက်များရင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဘက်ကို

အရောက်များမယ်။ စိတ်ထဲမှာ သတ္တဝါတွေ၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမတွေ မပါတော့ ရင်ထဲမှာ အေးတယ်၊ အဲဒါမျိုးကို နိဗ္ဗာန်ခေါ်တယ်။ သတ္တဝါတွေ မပါတဲနေမှ စိတ်ထဲအေး တယ်။ အဲဒါကို နိရောဓသစ္စာလို့ ခေါ်တယ်။ သတ္တဝါတွေကို ခန္ဓာအစဉ်လို့ ခေါ်တယ်။ ခန္ဓာအစဉ်ရှိမှ သတ္တဝါဖြစ် တယ်။ အစဉ်မရှိလို့ ပြတ်သွားတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်သွား တယ်။

မျက်စိက မြင်၊ မနှိုင်းယှဉ်၊ ဤတွင်တရားရ။
ချစ်ရင်ဒုက္ခ ချုပ်မှနိဗ္ဗာန်။
ခန္ဓာဆိုတာ ဖြစ်တဲ့သဘော၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ချုပ်

တဲ့ သဘော။
မျက်စိနဲ့မြင်ပြီး ဆက်မတွေးဘဲနေရင် ပုဂ္ဂိုလ် ခဖြစ်ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်မဖြစ်ရင် အဝိဇ္ဇာ မဖြစ်ဘူး။ အဝိဇ္ဇာ ခဖြစ်ရင် တဏှာမဖြစ်ဘူး။

ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါနံ၊ ကံ၊ ဖဿ၊ အကျိုးငါးပါးက အကြောင်းငါးပါးကို မဆက်ရင် အဲဒီနေရာမှာ သောတာပန်

ဖြစ်သွားတယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်လည်း ဓမ္မလို့ မြင်ထားပြီး တပည့်ဒကာတွေအပေါ်မှာလည်း ဓမ္မလို့မြင်ရင်းက ဓမ္မသက်သက်ကိုသာ ချီးမြှင့်တတ်တဲ့ ပခုက္ကူဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ ချဉ်းကပ်အဆုံးအမခံလေတိုင်း စင်ကြယ်တဲ့ ပညတ်တန်းတင် ဓမ္မစကားလုံးတွေသာ ကြားနာခဲ့ရတဲ့အတွက် “လောကကြီးမှာ ဆရာသမား မရှိဘဲနဲ့ နေရတဲ့ဘဝဟာ မတင့်တယ်ဘူး” ဆိုတဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ရပြီးခါစ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆရာသမားရှာပုံတော် စကားတစ်ခွန်းဟာဖြင့် တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက် အသက်ဝင်နေတော့တာပါပဲ ... ။

၃-၁၂-၀၉

အစုံနဲ့စိတ် အဆင်ပြေလေမှ

အဝိဇ္ဇာဦးစီးတဲ့စိတ်နဲ့ အာရုံတွေကို ထိတွေ့ခဲ့သမျှ ဝိဇ္ဇာဉာဏ် တည်ဆောက်တဲ့အချိန်မှာ အလူးအလဲခံရတော့တာပါပဲ။ အကြောင်းတရား လုပ်ခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းက သတိမပါခဲ့လေတော့ အကျိုးတရား ဖြစ်လာတဲ့အခါ မနိုင်မနင်း ဖြစ်တတ်ကြစမြဲပါပဲ။

သည်တော့ကာ အပြစ်တင်တတ်တဲ့စိတ်ဟာ တည်ကြည်မှုကို မရလေတော့၊ တည်ကြည်မှုရဲ့ ရန်သူဖြစ်တဲ့ အာရုံတွေကို အပြစ်တင်မိပြန်ရော။ ယောဂီခမျာ ကိုယ်စိုက်ထားတဲ့ အပင်ရဲ့ အသီးကို ကိုယ်ပြန်စားနေရပါလားလို့တောင် မခိုပိမိတော့ဘူး။

ဘုရားထိုင်နေတုန်း လိုချင်တာက တည်ကြည်မှု။
သုခလက်ငင်းကြုံနေရတာက လှုပ်ရှားမှုမငြိမ်မသက်
ဖြစ်မှု၊ ဂယောက်ဂယက်နိုင်မှု၊ ဣန္ဒြေ မရမှုတွေ။

ဆရာလုပ်သူက ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ တစ်
နေရာမှာ စူးစိုက်ပြီး အာရုံပြုဖို့ အလုပ်ပေးထားပေမယ့် တပည့်
ဖြစ်တဲ့သူက ဆရာခိုင်းထားသလို လိုက်မလုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေ
တယ်။

အားမလို အားမရနဲ့ ဖိပြီးကြိုးစားလေ လွဲချော်လေ
ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ စိတ်ဟာ နေရာတစ်ခုနဲ့ ရှုကွက်တစ်ခု ပုံသေပေး
ထားတဲ့အပေါ်မှာ မမေ့လျော်ချင်ဘူး။ အဝေးကို လှမ်းပြီး
အာရုံပြုဖြစ်နေတာက များတယ်။

နဂိုကတည်းကိုက ကိုယ့်ရဲ့အပြင်ပ အာရုံတွေဆီမှာ
ပဲ ကျက်စားကျင့်လည်နေမှု များခဲ့လေတော့ ကိုယ်ပေါ်ရောက်ဖို့
အဲဒီကနေ ကိုယ်အတွင်းရောက်ဖို့ အဲဒီကမှ နာမ်ရုပ်တို့၊ ခန္ဓာ
ငါးပါးတို့အပေါ် ရောက်ဖို့ဆိုတာက မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်
မကိုက်သလို ဖြစ်နေတော့တယ်။

ဒါကိုကြည့်ရင် တရားရှေ့မှောက် ရောက်နေပါလျက်

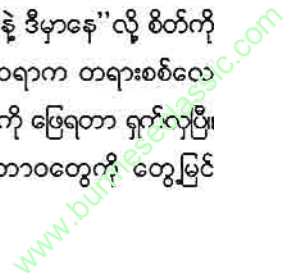
နဲ့ ဘာကြောင့် တရားပျောက်နေရသလဲဆိုတာ အထင်းသား
ပေါ်လွင်နေတယ်။

တရားအားမထုတ်ခင် အချိန်တုန်းက ပြင်ပအာရုံ
တွေအပေါ် လိုချင်တပ်မက်မှုနဲ့ အလေ့အထုံများခဲ့သမျှဟာ
တရားအားထုတ်ပြီလည်းဆိုရော အဲဒီလိုချင် တပ်မက်တဲ့ စိတ်
အကျင့်ဆိုးကြီးဟာ တရားရှေ့မှောက်ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး
ဝင်လာတော့တာပေါ့။

စိတ်ဆိုတာက အရှိန်ရရင် ရသလို သတိမပါ။ ဉာဏ်
မပါနဲ့ ပစ်စလက်ခတ်နေရတဲ့ သဘာဝကို ကြိုက်တာ။

အခုဟာက သတိနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ အလုပ်စခန်းနဲ့ စည်းနဲ့
ဘောင်နဲ့ ကန်သတ်ထားလိုက်တော့ သူမကြိုက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။ သည်တော့ သူနေနေကျ အာရုံတွေဆီ
ကိုပဲ ပြန်ဦးတည် အရှိန်ယူနေတော့မှာပေါ့။

သည်တော့ကာ “မင်းမသွားနဲ့ ဒီမှာနေ” လို့ စိတ်ကို
အတင်းအမိန့်ပေးမိပြန်ရော။ ဟိုမှာ ဆရာက တရားစစ်လေ
တိုင်း စိတ်ဂယောက်ဂယက် ဖြစ်နေတာကို ဖြေရတာ ရှက်လှပြီ။
သူများတွေလို ရုပ်သဘာဝ၊ နာမ်သဘာဝတွေကို တွေ့မြင်

လျှောက်ထားချင်လိုက်စမ်းပါဘိ။ တရားစခန်းဝင်လာတာချင်း အတူတူ သူများတွေက ရကုန်ကြပြီ။ ငါ့မှာတော့ မင်းကို ထိန်းရ၊ သိမ်းရ၊ ပြန်ခေါ်ရ၊ နေရာချပေးနေရတာနဲ့တွင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေရပြီ။

သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ အာရုံတစ်ခုပေါ်မှာ စူးစူးနစ်နစ် တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိနိုင်မှသာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ အတွင်း သဘာဝတွေကို ထင်ထင်လင်းလင်း ရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်မှာ။ သို့မဟုတ်ရင် “ပိုးသာကုန် မောင်ပုံစောင်းမတတ်” ဘဝနဲ့ပဲ ရက်စေ့လို့ အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရုံကလွဲလို့ ဘာမျှထူးခြားလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

သူပြုခဲ့သမျှ အာရုံတွေဟာ သူ့ကို ဆိုးကျိုးတွေ ပေးနေပါရော့လားဆိုတာ တရားခွင်ထဲရောက်နေတဲ့စိတ်မှာ အထင်းသားပေါ်လွင်နေပါပြီ။

အဲဒီအခါ တည်ကြည်မှု၊ ငြိမ်သက်မှု၊ အေးချမ်းမှု၊ ချုပ်ငြိမ်းမှု အဆင့်ဆင့်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ တရားဓမ္မဆိုတဲ့ အာရုံကို ဘယ်တော့မှ သက်ဝင်နိုင်ပါတော့မလဲဆိုပြီး နောင်တတွေ ဝင်လာရပြန်ရော။

အာရုံတို့ရဲ့ လွတ်မြောက်ရာ။

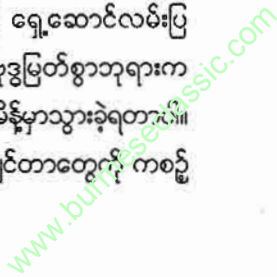
အာရုံတို့ ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့ သဘာဝတစ်ခုကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ဖို့ဆိုတာ လက်ရှိကိုယ့်အနေအထားတွေကို စွမ်းစွမ်းတမံပြင်ဆင်နိုင်မှ ရပေလိမ့်မယ်။

သီလပိုင်းတွေကို အဆင့်မြင့်မြင့် တိုးတက်လာအောင် ဖြည့်ဆည်းရမယ်။ ဒါဆိုရင် သမာဓိပိုင်းတွေလည်း တိုးတက်လာမှာ မလွဲပါပဲ။ အဲဒီအခါ ပညာပိုင်းတွေလည်း သီးပွင့်ဝေဆာလာမှာ မလွဲပါပဲ။

ဒီလို သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ သိက္ခာသုံးပါးကို ကိုယ့်စိတ်သန္တာန်မှာ ဟန်ချက်ညီညီတိုးတက်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးမှာက ကုသိုလ်အာရုံမှာသာ ဓမ္မထုံတတ်တဲ့ အပ္ပမာဒ သတိတရားပါပဲ။

ဒါကြောင့် စားစားသွားသွား၊ နားနားနေနေ၊ အမှုကိစ္စမှန်သမျှမှာ အပ္ပမာဒသတိတရားကို ရှေ့ဆောင်လမ်းပြအဖြစ်ထားဖို့ သုံးလောကထွတ်ထား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက ပန်နိဗ္ဗာန်ပြုလုဆဲမှာတောင် တခုတ်တရ မိန့်မှာသွားခဲ့ရတာပါ။

သာမန် လူမှုကိစ္စတွေမှာ လုပ်ချင်တာတွေကို ကစဉ်

ကလျားလွင့်စဉ်ပြန်ကျတဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့မိသမျှဟာ တရားခွင်
ထဲရောက်တဲ့ အချိန်မှာ အကြီးအကျယ် ခံရတော့မှာပါလား
ဆိုတာ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သူတို့ရဲ့ ပြန်ပြောစကားအရ သိခဲ့ရပြီး
ရင် ကိုယ့်အလှည့်မှာ ကြိုမမှားကြဖို့ ပိုထားရမယ့် သတိတွေကို
ယခုကတည်းက စနစ်တကျ စုဆောင်းထားဖို့ လိုအပ်ပါကြောင်း
စေတနာကောင်းနဲ့ 'သတိ' ပေးလိုက်ပါရစေ ...။

၂၉-၁၂-၂၀၀၅

**ဆရာကလည်း တစ်ခုတည်း
နည်းလမ်းကလည်း တစ်ခုတည်း**

“လောကသို့-လောက၌၊ ကိစ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ
န စ မမာယေထ -မြတ်နိုးသမှု မပြုရာသည်သာတည်း”
ဆိုတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို ထပ်ကာတလဲလဲ စဉ်းစား
နေမိပါတယ်။

ဘုရားရှင်တို့မည်သည် လောကသုံးပါးစလုံးကို သဗ္ဗ-
ညုတ ဉာဏ်တော်ကြီးနဲ့ အတားအဆီး အပိတ်အပင်မရှိ မြင်
တော်မူပြီးဖြစ်တဲ့အပြင် မြင်သမျှ၊ သိသမျှတရားတွေကို သုဂ-
တောဂုဏ်တော်ကြီးနဲ့အညီ သတ္တဝါအားလုံးအကျိုးငှာ ကောင်း
စွာဟောကြားတော်မူတတ်တဲ့အတွက် အဆုံးအမ စကား

www.burmeseclassic.com

တစ်ခွန်းကို အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ဆိုလေ့မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ ရွှေနှုတ်တော်ကနေပြီး အသံ
တော်အဖြစ် ထွက်ပေါ်လာသမျှ စကားရပ်တိုင်းဟာ အဖိုးဖြတ်
လို့ မရအောင် တန်ဖိုးကြီးမားလှပါတယ်။

တကယ်တော့ လောကကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ
ကျယ်ကျယ်၊ စကြဝဠာကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အနန္တဖြစ်
ဖြစ်၊ ချုပ်လိုက်ရင်တော့ 'သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ'ထဲမှာ
အကျုံးဝင်သွားတာချည်းပါပဲ။ အလုံးစုံသော ပြုပြင်စီရင်အပ်
သော တရားတို့သည် မမြဲခြင်းသာရှိသည် ဆိုတာကို ဘုရား
ရှင်သာ အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။

ကိုယ်က အဂ္ဂသာဝကလည်းမဟုတ်၊ မဟာသာဝက
လည်းမဟုတ်၊ ယုတ်စွအဆုံး ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူတုန်းက
ပေါ်ခဲ့တဲ့ ပကတိသာဝကလည်း မဟုတ်ပါဘဲ။ နှောင်းခေတ်မှာမှ
လူလာဖြစ်ရပြီး အင်မတန်သဒ္ဓါတရားထက်ထက်နဲ့ ကြိုးစားမှ
တရားတော်ကို သိမြင်ခံစားခွင့်ရနိုင်မယ့် နေယျပုဂ္ဂိုလ်အမျိုး
အစားထဲ ရောက်နေရလေတော့ သည်လောက်နက်နဲ ခက်ခဲတဲ့
တရားတော်ကြီးကို အပြည့်အဝ သိမြင်ခံစားခွင့်ရဖို့ဆိုတာ

ဘယ်လွယ်နိုင်ပါ့မလဲ။

အလုံးစုံသော တရားတွေဟာ မမြဲဘူး။

အလုံးစုံသော တရားတွေဟာ ဒုက္ခတွေချည်းပဲ။

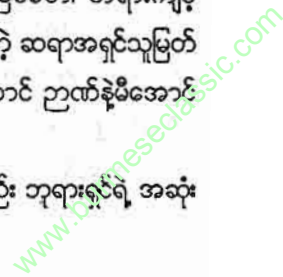
အလုံးစုံသော တရားမှန်သမျှ အစိုးမရတာချည်း

ပါပဲဆိုတာ စာနဲ့ချရေးပြလိုက်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ နားလည်
နိုင်သလို ထင်ရပေမယ့် ဘုရားရှင် သိစေချင်တဲ့တရားနဲ့ အနှစ်
သာရအပေါ် ဉာဏ်သက်ဝင်နိုင်ဖို့ ဆိုတာက အခက်သားလား။

ဟောဖော်ညွှန်ပြလိုက်သူက သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်
ရှင်အတုမရှိ ဘုရားရှင်။နားထောင်နေရသူက ဘုရားရှင် ပရိ-
ဇ္ဇာန်ပြုတော်မူပြီး နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)ကျော်မှ တရားနိုး
သူလာဖြစ်ရတဲ့သူ။ ပကတိသာဝကအဖြစ် သမုတ်ခံဖို့တောင်
အတော်ကြိုးစားရဦးမှာ။

သည်မှာတွင် ကိုယ့်ထက် လူဖြစ်စေ၊ တရားကျင့်
စာပြီး ပကတိသာဝက စာရင်းဝင်သွားတဲ့ ဆရာအရှင်သူမြတ်
တွေရဲ့ တစ်ဆင့်ခံ အဆုံးအမတွေကိုတောင် ဉာဏ်နဲ့မိအောင်
နည်းလိုက်နေရတော့တာ။

ဆရာအရှင်သူမြတ်တွေကလည်း ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံး

အမအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံပြီးသကာလ ဆိုက်ရောက်ခဲ့တဲ့ အသိဉာဏ်နယ်ပယ်ကနေပြီး ကိုယ်အကျင့်သန်ရာအလိုက် ဟောကြ၊ ပြောကြ၊ ဆုံးမကြလေတော့ ဉာဏ်နဲ့တဲ့ တပည့်ဒကာ ဒကာမတွေအနေနဲ့ "တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်း တည်းသောလမ်း" ကို မမြင်ကြတော့ဘဲ၊ ကိုယ့်ဆရာ၊ သူ့ဆရာ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပညတ်ကို ရှေ့တန်းတင်ရင်းက လမ်းတွေ အများ ကြီးလို့ ထင်နေကြလေရဲ့။

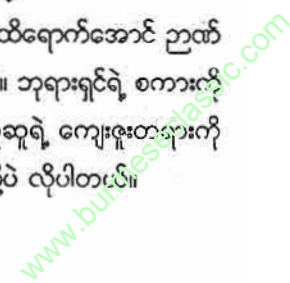
ဒါဟာ တရားရှာ၊ တရားအားထုတ်တဲ့နယ်ပယ်မှာ ယောဂီတိုင်း ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ပါပဲ။

ဒီကိစ္စဟာ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်တော့ ဘာမျှမဖြစ် လောက်ပါဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ့်တကယ် ပန်းဝင်ခါနီး ကျရင် စိတ်ထဲမှာ ငုပ်နေတဲ့အစွဲဟာ သိသိသာသာလာတာ ပါလိမ့်မယ်။

ငါ့ဆရာကလွဲလို့ ဘယ်ဆရာရဲ့တရားမျှ အဆင်မပြေ ပါဘူးဆိုတဲ့ အစွဲဟာ လောကကြီးသုံးပါးရဲ့ တစ်ဆူတည်းသော ဆရာအရှင် ဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို မေ့ပစ်လိုက်တာ တူနေပါတယ်။

ဘုရားရှင်ဟာ ဗုဒ္ဓစက္ခု ရှိတော်မူတဲ့အတွက် သတ္တဝါ တွေရဲ့ အလိုဆန္ဒ အာသာစရိုက်နဲ့ ဣန္ဒြေအနုအရင့် တွေအပေါ် မှာကြည့်ပြီး တပည့်ဒကာတွေရဲ့ ဉာဏ်အဆင့်အတန်းနဲ့ လျော် ညီတဲ့တရားတွေကို နေရာအမျိုးမျိုး၊ အချိန်အမျိုးမျိုးမှာ ဟောခဲ့ တာတွေကို အရှင်အာနန္ဒာက မှတ်ထားခဲ့သမျှ စုပေါင်းပြီး သင်္ဂါယနာ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့လိုက်တာ မေ့ကွန္ဒာ (၈၄၀၀၀) ဆိုတဲ့ ပိဋကသုံးပုံ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ သည်အထဲကမှ ပကတိ သာဝက ဆရာအရှင်တွေဟာ ကိုယ်အားသန်ရာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရင်း ကိုယ်သိခဲ့သလို ဟောခဲ့ကြတာပါ။ ဆရာအရှင် တွေရဲ့ ဉာဉ်၊ စရိုက်၊ ဝါသနာ၊ ပါရမီတွေမတူကြသလို၊ သူ့ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြတဲ့ မေ့ကွန္ဒာ အစိတ်အပိုင်းတွေလည်း မတူကြ ဘူးပေါ့။ သည်တော့ ဟောတရားတွေဟာလည်း ရုတ်တရက် ဆိုတော့ မှုကွဲသလို ထင်ရတော့မှာပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ အရင်းအမြစ်အထိရောက်အောင် ဉာဏ် ကို ဆန့်ကြည့်ကြမို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ စကားကို နားထောင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာအရှင် အဆူဆူရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို အောက်မေ့၊ သတိရ၊ ကြည်ညိုတတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်တွေကို ကိုယ်နားလည် လွယ်အောင် လက်ဆင့်ကမ်းအမွေပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားကို အာရုံပြုပြီးရင်တော့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

ငါ့ဆရာအရှင်ဟာ မြတ်နိုးဖွယ်ရာကြီးပါလား။ ဂုဏ် ခြပ်တွေဟာ ချီးကျူးလို့ မကုန်နိုင်အောင်ပါပဲလား။ သူများတွေနဲ့ မတူနိုင်ပါလားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ တသသဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကြီး ဟာ သမုဒယသစ္စာနယ်ပယ်မှာပဲ ရှိနေပါသေးလားဆိုတာကို လည်း မြင်တတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဘုရားရှင်ဟာ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် တွယ်တာ မြတ်နိုးတဲ့ စိတ်ကို မပြောနဲ့ ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်း အကျင့်တရား တွေကိုပင်လျှင် မြစ်ထဲမှာ ရေနစ်မလို့ဖြစ်နေတုန်းမှာ မမှီ မဖြစ်လို့သာ အမှီပြုရတဲ့ ခွေးသေကောင်ပုပ်နဲ့ တင်စား ပြောဆိုခဲ့ပြီး နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တဲ့ အခါ ထားခဲ့ရမှာအတွက် ဗျာမများကြဖို့ ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါတယ်။

သည်လိုပြောလိုက်ပြန်တော့ အဓိပ္ပါယ်ကောက်လို့ပြီး ပရမတ်အစွန်း ရောက်တယ်လို့ အထင်ခံရတတ်ပြန်ပါသေး တယ်။ ကိုယ့်ဆရာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂလပညတ်ကိုလည်း မပယ်ပါနဲ့။

ကျေးဇူးတရားကိုလည်း သတိရပါ။ အောက်မေ့ပါ။ ဆရာ့ ကျေးဇူးကို အကျင့်တရားနဲ့ပဲ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါ။

သို့ပေမယ့် သူ ဝေနေယျသူအုပ်စု၊ သူ့အကြောင်း အကျိုးအဆက်နဲ့ ရှိခဲ့ကြတဲ့ သူတစ်ပါးတွေရဲ့ ဆရာကိုလည်း မပုတ်ခတ်ဖို့၊ မဝေဖန်ဖို့၊ အပြစ်မပြောဖို့၊ ကိုယ့်ဆရာနဲ့လည်း မနှိုင်းယှဉ်ဖို့ရာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။

ဆရာဆိုတဲ့ ရှေ့မှာ 'ငါ' တွေ၊ 'သူ' တွေ တပ်လိုက် ရင် ကွဲပြားမှုတွေ ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး သံဃာ သင်းခွဲတဲ့သဘော သက်ရောက်သည်အထိ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေ ကျူးလွန်နေမိရင် မဂ်ပေါက်၊ ဖိုလ်ဝင် နိဗ္ဗာန်မြင် နိုင်ဖို့အတွက် ကြီးစွာသော အတားကြီးဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သတိကြီးစွာထားကြစေချင်ပါတယ်။

ဘယ်နေရာက ဘယ်ဆရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာတရား တို့ပဲ ဟောဟော၊ မူလတရားပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဘုရားရှင် ကိုယ် တော်မြတ်ကြီးရဲ့ တရားတွေပါလားဆိုတာကို အာရုံပြု နှလုံး သွင်းတတ်ရင် စိတ်ဟာ တရားနဲ့ ထိတွေ့ဖို့ အတော် အဆင်ပြေ သွားပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်တွေကို တစ်ဆင့်ဟောဖော် ညွှန်ပြပေးတဲ့ ဆရာအသီးသီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တတ်လာ ရင် ကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ပြီး တရားတော်တွေကို ပိုပြီး အဆင့်မြင့်မြင့် သိခွင့်ရလာမှာပါ။

တကယ်တော့ လောကမှာ မြတ်နိုးစရာဆိုတာ တစ်ခု မျှမရှိပါလားဆိုတာ အနိစ္စသဘောကို အမြဲထင်ဟပ်ပြနေတဲ့ သင်္ခါရတရားတွေကို အဆင့်မြင့်ဉာဏ်နဲ့ သိမြင်လာမှ အဓိပ္ပါယ် သက်ဝင်လာမှာပါ။

အဲဒီအခါ ငါမရှိ၊ ငါ့ ဆရာလည်းမရှိသူ ဆရာသမား လည်း မရှိ။ အားလုံး သင်္ခါရတွေချည်းပါလားဆိုတာကို ဉာဏ် က လက်ခံပြီးရင်း လက်ခံနေမိမှာပါ .....။

၁၅-၁-၀၆

တွင်း-ပြင်း၊ ကင်းစင်-နိဗ္ဗာန်ခွင့်

အသံဆိုတာက ပြင်ပကနေ လာတဲ့အရာ ဖြစ်လေ တော့ အသံဖြစ်ရာ အရာဝတ္ထု၊ အသံဖြစ်ရာ အရပ်ဟာ ကိုယ့် ကိုယ်ရဲ့ အပြင်မှာလို့ပဲ သိခဲ့ကြတာ မဆန်းပါဘူး။

အဲဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အသံထွက်ဖတ် သိုက်တဲ့အခါ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာက ကိုယ့်ကိုယ်ရဲ့ အပြင်မှာလို့ ထင်နေမိကြတာကလည်း အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။

ဒါ့အပြင် ပရမတ်တရားတွေကို စကားလုံးပညတ် တွေနဲ့ အသံထွက်ရွတ်ဆို ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြပြန်တော့လည်း ပရမတ်တရားရဲ့ အဓိပ္ပါယ် တွေသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ရဲ့ အပြင်မှာလို့ ထင်ယောင်မှားမိကြပြန်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်တရားတွေ၊ သဒ္ဓါ၊ ဝိရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ သီးခြား ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်နေတဲ့ အရာတွေပဲလို့လည်း ထင်နေမိကြပါ သေးတယ်။

အပြင်က ကြားတဲ့အသံကြောင့် အပြင်မှာပဲ သည် တရားတွေရှိလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အထင်ဟာ စိတ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်း တာရှည်ခဲ့တော့ တရားရှု၊ တရားအားထုတ်တဲ့ အချိန်မှာလည်း စိတ်ဟာ တရားကို အပြင်မှာ ရှာနေဖြစ်တာ များပါတယ်။

အဲဒီ အစွဲစိတ်ဟာ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ အဆုံးအမစကားတွေကို တလွဲနားလည်စေခဲ့တယ်။ ဆရာ သမားက “သမာဓိ ထူထောင်ပါ”လို့ ပြောလိုက်ရင် သမာဓိ ဆိုတာကြီးကို သီးခြားပြင်ပစွမ်းရည်ထူးကြီး တစ်ရပ်အနေနဲ့ အတင်းနင်းကန်ရှာဖြစ်နေကြတာ များပါတယ်။

အဲဒီတော့ လက်ငင်းဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ရှုမှတ်နေတဲ့စိတ်က ရာခိုင်နှုန်း(၅၀)၊ သမာဓိကြီး ရောက်လာဖို့ မျှော်လင့်နေတဲ့စိတ်က ရာခိုင်နှုန်း(၅၀)နဲ့ စိတ်ဟာ မော့မှန်းမသိ မောနေတော့တယ်။

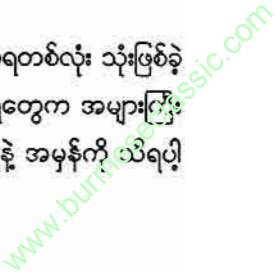
အချို့က လက်ငင်းဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အာရုံပေါ်တောင် စိတ်က မရောက်တော့ဘူး။ သမာဓိကြီး မြန်မြန်လာပါတော့လို့ ရှေ့စိတ်စောပြီး မျှော်နေဖြစ်တာက များတယ်။

အဲဒီလို လူတွေဟာ စိတ်မော၊ လူမောနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း လူထွက်ကြီးဘဝကို မြန်မြန်ရောက်သွားတော့တယ်။

တကယ်ဖြစ်ရမှာက ခေါင်းအေးအေး စိတ်အထိုင် ကျကျ ရှုမှတ်နေဖြစ်ဖို့ပါ။ ကိုယ့်ခန္ဓာကို ဝှိုပြီးဖြစ်တဲ့ အသက်ရှူမှု၊ ထုတ်မှု ဖြစ်စဉ်ကို ရိုးရိုးကလေးသိနေဖို့ပါ။

သည်နေရာမှာ မြန်မာစကားကလည်း ဝေါဟာရတွေ များလှတော့ တော်တော်ရှုထွေးနေပြန်ပါတယ်။ ရှုတာ၊ မှတ် တာ၊ သိတာ၊ မြင်တာ၊ ဆင်ခြင်တာ၊ အာရုံပြုတာ၊ ပစ္စုပ္ပန်တည့် အောင်ကြည့်တာ၊ သတိထားတာ၊ အောက်မေ့တာ၊ အမှတ်ရ တာ၊ သတိဉာဏ်နဲ့ကြည့်တာ၊ ဉာဏ်သွင်းတာ စသဖြင့် ဝေါဟာရ တွေက များလှပါတီ။

ဆရာတစ်ပါးက သန်ရာဝေါဟာရတစ်လုံး သုံးဖြစ်ခဲ့ တော့ နှောင်းလူတွေအတွက်က ဝေါဟာရတွေက အများကြီး တွန့်ရစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ဘယ်ဝေါဟာရနဲ့ အမှန်ကို သိရပါ့

မလဲလို့တောင် နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်ရပါသေးတယ်။

အဲဒီတော့ ဗြတ်စဗျင်းတောင်းဖြစ်နေတဲ့ ဝေါဟာရ ပင်လယ်ကြီးထဲက ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ဝေါဟာရတစ်လုံးကို ထုတ်ယူသုံးစွဲမိပြန်တော့လည်း “ဟာ .. မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီလိုဆို နေရာမကျနိုင်ဘူး။ ဒီလိုသုံးစွဲဖွဲ့ဖြစ်မှာ” လို့ စောဒကသံ တွေက ပလူပျံလာပြန်တော့တယ်။

ဒီမှာက ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ အမြဲတစေရိုးရိုးလေး ဖြစ်နေတဲ့ အသက်ရှူမှု ထုတ်မှုအာရုံကို စိတ်ကလေးက သိသိ နေဖို့အတွက် မနည်းတည့်မတ်နေရတဲ့ကြားထဲ “ဟိုလိုမလုပ်နဲ့ သည်လိုလုပ်” ဆိုတဲ့ ဝေဖန်သံ၊ ညွှန်ကြားသံတွေကလည်း ထပ် ကြားနေရပြန်တော့ တစ်ခါ တစ်ခါ ဘာလုပ်လို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ကို ဖြစ်နေကြတော့တယ်။

တစ်ချိန်မှာ တစ်ခုပဲ သိခွင့်ရတဲ့စိတ်ကို ကုသိုလ်ဖြစ် မယ့် အာရုံအပေါ်မှာ အထိုင်ကျကျနဲ့ ခပ်ကြာကြာလေးထား နိုင်ဖို့ရာ အရေးအကြီးဆုံးပါ။ သည်တော့မှ တရားမဂ္ဂမှတ်ခင် တုန်းက ဗျာများနေတဲ့ စိတ်ကလေးရဲ့ သဘာဝဟာ အထင်း သားပေါ်လာမှာပါ။

စိတ်ဟာ တရားမဂ္ဂမှတ်ခင်တုန်းက ဖွဲ့လွင့်ဗျာများ ဘဲ အလေ့အကျင့်ဆိုးနဲ့ အနေကြာလာတော့ တရားမဂ္ဂမှတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်း ပရိဝုဏ်ထဲမှာ သိပ်မပျော်မွေ့ဘူး။

ဒါကိုပဲ စိတ်ရှည်ရှည်၊ ဇွဲသန်သန်နဲ့ သည်းခံခြင်း ဘရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး ကိုယ့်စိတ်မဟုတ်တဲ့ စိတ်သဘာဝ ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရင်ကို ပညာဉာဏ်ဟာ ထက်သန် နန်းမသိ ထက်သန်လာမှာပါပဲ။

အဲဒီ စူးစူးစိုက်စိုက် စိတ်ပါဝင်စားကြည့်ဖြစ်နေတာ ကိုက သမာဓိပါပဲ။

အဲဒီတော့ ဖွဲ့လွင့်လှုပ်ရှား ပြေးကစားနေတဲ့ စိတ် ဘာလည်း အထည်ခြပ်မရှိ၊ သမာဓိဆိုတာကလည်း အထည် ခြိပ်မဟုတ်၊ မဂ္ဂမှတ်ရမယ့် အာရုံလေးအပေါ်မှာ အမှတ်ရအောက် ဆူးနေတဲ့ သတိကလည်း အထည်ခြိပ်မဟုတ်၊ ထက်ထက် သန်သန်နဲ့ အဆက်မပြတ်ပွားများနေတဲ့ ဝိရိယဆိုတာကရော အထည်ခြိပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြာရင် ရိပ်မိလာလိမ့်မယ်။

နောက်တော့ အာရုံမှန်သမျှဟာလည်း အထည်ခြိပ် မဟုတ်၊ စိတ်ဟာလည်း အထည်ခြိပ်မဟုတ်တာကို သဲသံကွဲကွဲ

သိမြင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား၊ ခန္ဓာ
ငါးပါးတို့ဟာလည်း အထည်ခြပ် မဟုတ်၊ ဒုက္ခသစ္စာသရုပ်ပြတွေ
ပဲဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား သိမြင်လာမှာပါ။

သည်တော့မှ သည်လို မပြတ်ဖြစ်ပေါ်၊ ကွယ်ပျောက်
ကုန်ဆုံးနေတဲ့ အထည်ခြပ်မဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြီးကို ငါဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်
ကြီးတပ်ပြီး အလကားရတိုင်း စွဲလမ်းနေတတ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ်
မဲ့တဲ့ စိတ်ကူးတွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေကို ရွံရှာစက်ဆုပ်လာ
လိမ့်မယ်။

အဲဒီအခါ သည်လိုအဓိပ္ပါယ်မဲ့တဲ့ အရာတွေကို လက်
ဆုပ်လက်ကိုင်ထားပြီး "ပိုင်ရှင်ရှိသည်" လို့ ဘာဖြစ်လို့ ကြေညာ
နေချင်သေးတာလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးခွန်းတွေထုတ်လာဦး
လိမ့်မယ်။

သည်မေးခွန်းတွေကို အမှတ်ပြည့်ရတဲ့အထိ အခြေ
ပေးလိုက်နိုင်တဲ့အခါ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးက ကိုယ့်ရင်ထဲ
မှာ (ကိုယ့်စိတ်သန္တာန်ထဲမှာ)ပဲ သိသိသာသာကြီး ဖြစ်ထွန်း
လာပေတော့မယ်။

အဲဒီအခါ နိဗ္ဗာန်ဟာ အပြင်ပကလာတဲ့ အသံရဲ့

စကားလုံးအဓိပ္ပါယ်လား၊ အကျင့်တရားနဲ့ ထူထောင်ခဲ့တဲ့ ဉာဏ်
နဲ့ သိခွင့်ရလိုက်တဲ့ စကားလုံးမဲ့ အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုလားဆိုတာ
ကွဲကွဲပြားပြားသိမြင် နေပါလိမ့်မယ်။

အချိန်ဖြည့် အလုပ်လေးတစ်ခု

နောက်ခံအကြောင်းအရာမျိုးစုံ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စရိုက်မျိုးစုံပေါ်
မူတည်ပြီး နေရာမျိုးစုံမှာ ဘုရားရှင်ဟောကြားမိန့်မှာခဲ့တာ
တွေကို ပန်းကုံးလို သီကုံးပြီး မှတ်တမ်းတင်လိုက်တော့ ပိဋက
သုံးပုံ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။

သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ ပိဋကသုံးပုံသည်ပင်
နှောင်းခေတ် လူသားတွေအတွက် ဘုရားရှင်ကိုယ်စား အဆုံး
အမအဖြစ် ကျန်ရစ်နေလိမ့်မယ်လို့လည်း ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်
မပြုမီ အရှင်အာနန္ဒာကို မှာခဲ့ပါတယ်။

ဆိုလိုတာက လောကကြီးမှာ ပိဋကတ်သုံးပုံရှိနေခြင်း
ဟာ ကိုးကွယ်အားထားရာ ဆရာပျောက်မသွားသေးဘူးဆိုတဲ့

အဓိပ္ပါယ်ပါပဲ။ ပရိယတ္တိသာသနာ မကွယ်သေးသမျှ အနီးကပ် သွန်သင်ပြသဆုံးမမယ့်ဆရာ ပျောက်မသွားသေးဘူးပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ နှောင်းခေတ်ဝေနေယျတွေအနေနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်မှန်ဖို့အတွက် ပထမဦးစွာ အသိ မှန်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ ပဋိပတ္တိအကျင့်မှန်အတွက် ပရိယတ္တိအသိမှန်ပါမှ ပဋိဝေဓအထိ ခရီးပေါက် ခရီးရောက်ပါ လိမ့်မယ်။

ပရိယတ္တိအသိမှန်ဆိုတဲ့ အပိုင်းမှာလည်း ဘုရားရှင်က သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီးနဲ့ ဟောကြားခဲ့လေတော့ အချို့ အပိုင်းတွေဟာ ဝေနေယျတွေရဲ့ ဉာဏ်နဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ဖော် ယူဖို့ အခက်အခဲတွေ့မှာစိုးလို့ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ ဆရာ တော်၊ သမားတော်ကြီးတွေက အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတွေနဲ့ ထပ်ဆင့် ရှင်းလင်း အနက်အဓိပ္ပါယ်တွေ ဖွင့်ဆိုပေးခဲ့ကြပါသေးတယ်။

“နားမလည်မှာစိုးလို့” ဆိုတဲ့ စေတနာဟာ ခေတ် အဆက်ဆက်ကို လွန်မြောက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ နှောင်းခေတ် ဝေနေယျတွေအတွက် လေ့လာစရာ၊ စာအုပ်စာတန်း၊ ပေ ပုရပိုက်တွေ မကုန်နိုင်လောက်အောင် ထူထဲပြည့်ကျပ်လာခဲ့

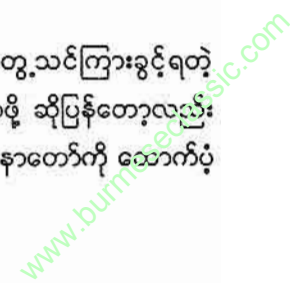
ပါပြီ။

ဒါတွေကို အကုန်နားလည်မှပဲ တရားဆိုတာကို သိခွင့်ရတော့မှာလားဆိုတဲ့ အတွေးမျှင်တွေဟာလည်း သဒ္ဓါ တရားအပြည့်နဲ့ တရားရှု၊ တရားအားထုတ်တဲ့ နယ်ပယ်ကို ချဉ်းကပ်လာတဲ့ အချို့သောဝေနေယျတွေအတွက် သို့လော သို့လောတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ဘုရားဟောကို ထပ်ဆင့်ရှင်းလင်းတဲ့ ကျမ်းဂန် အထောက်အထားတွေကလည်း များလွန်းလှသမို့ ဘယ်ကစပြီး ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုလေ့လာရမလဲတောင် မသိနိုင်တော့ပါဘူး။

ပြီးတော့ ဘာသာစကား အခက်အခဲကလည်း ကြား မှာ တံတိုင်းကြီး တစ်ခုလို တောင့်ခံထားလေတော့ မူရင်းပါဠိ ဘာသာနဲ့ သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်နေရတဲ့ ဝေနေယျတွေခမျာ ပိဋ ကတ်တော်လာ အဆုံးအမတွေရဲ့ အလယ်မှာ ချာချာလည် နေရတာတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေးပါပဲ။

ပါဠိဘာသာစကားနဲ့ ထိတွေ့သင်ကြားခွင့်ရတဲ့ ဆရာသမားတွေထံ ချဉ်းကပ်လေ့လာဖို့ ဆိုပြန်တော့လည်း ဆစ်ဖက်မှာ ပစ္စည်းလေးပါးနဲ့ သာသနာတော်ကို ထောက်ပံ့

နိုင်ဖို့ရော၊ ကိုယ့်အတွက်ရော စားဝတ်နေရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွေနဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရပြန်တော့ အချိန်က လုနေရသမို့ အချိန်ယူပြီး လေ့လာမှ သိနိုင်မယ့် ဘုရားရှင်ရဲ့ နက်နဲတဲ့ အဆုံးအမတွေကို သိခွင့်ရဖို့ရော အခွင့်အရေး နည်းသွားရပြန်တော့တယ်။

သည်တော့ကာ နီးစပ်ရာဌာနကို ချဉ်းကပ်၊ နီးစပ်ရာ ဆရာသမားထံမှတစ်ဆင့် ဘုရားဟော အဆုံးအမကို နားလည် သိမြင်နိုင်ဖို့ နားလည်းထောင်၊ ကျင့်လည်းကျင့် လုပ်တဲ့အခါ မှာလည်း “တစ်ကျောင်း တစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာ တစ်ပုဒ်ဆန်း” နဲ့ ကြုံရပြန်တော့ လမ်းဆုံးအထိ အသိဉာဏ်မရောက်သေးတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေခမျာ ဟိုဌာနကောင်းနိုးနိုး၊ သည်ဌာန ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ အချိန်လေးတွေ ထပ်ဆင့်ပွန်းပဲ့ကြ ရပြန်ပါတယ်။

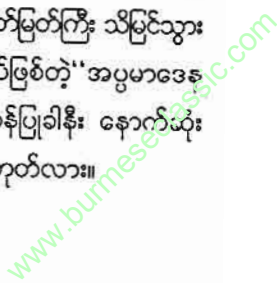
တပည့်ဒကာတွေရဲ့ အားကိုးတကြီး အချဉ်းကမ်း ရတဲ့ ဆရာသမားတွေဟာ အစွဲလွတ် သိမြင်ထားသူဆိုရင် တော်ပါသေးရဲ့။ ကိုယ်သိသိပြင်ထားသူဟာ စာတွေနဲ့ ခန္ဓာတွေထဲ သဟဇာတဖြစ်အောင် ညှိနှိုင်းပြသပေးနိုင်ကြပါတယ်။ လမ်း

ဆုံးရောက်အောင်လည်း တွန်းပို့ပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှင်တွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

သို့ပေမယ့် အဲဒီလို ဆရာသမားမျိုးကလည်း အရေ အတွက်နည်းပါးတဲ့အပြင် အဝေးကပင်၊ အနီးကပင်နဲ့ မအား မလပ်နိုင်အောင် လှည့်ပတ်ကြာချီ နေရလေတော့ တပည့်ဒကာ တွေခမျာ လက်အောက်လက်ထောက်တွေနဲ့ပဲ ကြုံရဆုံရ တော့တယ်။

လက်အောက် လက်ထောက်တွေခမျာမှာလည်း ကိုယ်တိုင်က ကျင့်ဆဲလေ့လာဆဲ၊ စာနဲ့ခန္ဓာ ညှိနှိုင်းဆဲ၊ အတွေ့ အကြုံ အသိအမြင် ရှာဖွေဆဲဆိုတော့ မပြည့်မစုံသေးတဲ့ အသိအမြင်နဲ့ပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးရလေတော့ တပည့်ဒကာတွေ ခမျာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု အပြည့်အဝ မရကြဘူးပေါ့။

ဒီလိုအခက်အခဲတွေကို နှောင်းခေတ်ဝေနေယျတွေ တွေ့ကြုံရမယ်ဆိုတာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သိမြင်သွား ခဲ့လို့ ထင်ပါရဲ့။ ပိဋကသုံးပုံရဲ့ အနှစ်ချုပ်ဖြစ်တဲ့ “အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” ဆိုတဲ့ စကားကို ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါနီး နောက်ဆုံး အဆုံးအမအဖြစ် ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

ပိဋကတ်ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ အသိအမြင်ကျယ်ပြန့်
နှံ့စပ်မှုတွေကြားမှာ အချိန်ကုန်လူပန်း၊ လက်ပန်းကျပြီး နစ်မြုပ်
မသွားရအောင် ဘုရားရှင်ရဲ့ “မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆသော
သတိတရားဖြင့် နေရစ်ကြ၊ သင်္ခါရတရား ဟူသမျှ ပျက်စီးသော
သဘောရှိကြကုန်သည်” လို့ဆိုတဲ့ အဆုံးအမဟာ နှောင်းခေတ်
ဝေနေယျတွေအတွက် တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရအောင် ကြီးမားလှတဲ့
အလုပ်လမ်းညွှန်ဖြစ်ကြောင်း အလေးအနက် သိမြင်ကြဖို့ပါ
.....။

၂၆. ၄. ၂၀၀၆

လွတ်လွတ် စွန့်လွှတ်ရအင်္ဂါ ....

“လွတ်လွတ် စွန့်လွှတ်ရအင်္ဂါ” ဆိုတဲ့စကားကို အလေး
အနက်စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ လူ့ဘောင် လူ့လောကဆိုတာ
အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေနဲ့ ပြည့်ညှပ်မွန်းကျပ်နေသလို
တွေ့ကြုံရသမျှ အာရုံတွေကို လွတ်လွတ်စွန့်လွှတ်ဖို့ရာ အင်
မတန်ခက်ခဲလှပါတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ သတိတရား ရှေ့ထားထား တစ်ခု
မဟုတ်တစ်ခုသော အာရုံအုပ်စုတွေနဲ့ ငြိတွယ်ခလုတ်တိုက်
တတ်ကြစမြဲပါပဲ။ အာရုံနဲ့ဒွါရ ထိတိုက်ကြပြီဟေ့ ဆိုတာနဲ့
ကောင်းတာ၊ ဆိုးတာ၊ မကောင်းမဆိုးတာ တစ်ခုခုတော့ ခံစား
ကြရစမြဲပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်နှလုံးသွင်းအပေါ်မူတည်ပြီး ကောင်းတာ၊ ဆိုးတာက ထင်ရှားပေါ်လွင်ပေမယ့် မကောင်းမဆိုးတာကတော့ ကောင်းတာနဲ့ဆိုးတာ မရှိတဲ့ အချိန်မှာ မထင်မရှားလေးရှိနေ တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မထင်ရှားတာ ဆိုတော့ ဘယ်သူမျှ တခုတ်တရ နှလုံးမသွင်းဖြစ်ကြပေဘူး။ အဲဒီတော့ မထင်ရှား တာကို သိခွင့်မရလိုက်ကြဘူး။

တစ်နည်းအားဖြင့် မကောင်းမဆိုး ဝေဒနာတွေကို ခံစားလိုက်ရမှန်း မသိဖြစ်ကြဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်စိတ်သန္တာန်မှာ မောဟ အမှောင်ခတ်ကြီးစိုးတဲ့ ကာလပေပဲလို့ ရှေးပညာရှိ တွေက ထောက်ပြခဲ့ကြတာပေါ့။

ကောင်းတဲ့ဝေဒနာကို ခံစားချင်သလောက် မကောင်း တဲ့ဝေဒနာကို မခံစားချင်တတ်ကြတာဟာ လူ့သဘာဝတစ်ခု ပါပဲ။ ကောင်းတဲ့ဝေဒနာကို ကြာကြာသိမ်းပိုက်ထားချင်ပေမယ့် မကောင်းတဲ့ဝေဒနာကိုတော့ မြန်မြန်ထွက်သွားစေချင်ကြ ပါတယ်။

သို့ပေမယ့် ကြားထဲမှာလစ်လပ်နေတဲ့ မကောင်း

မဆိုးဝေဒနာကိုတော့ သိဖို့ မကြိုးစားမိကြဘူး။ မကောင်းမဆိုး ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ သဘာဝတစ်ခုကို သိဖို့ရာအတွက် ဉာဏ်နဲ့ မရှာဖွေမိကြဘူး။

ဉာဏ်နဲ့ ရှာဖွေဖို့ဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း ဉာဏ်ပေါ်ဖို့ရာ အတွက် သတိဦးစီးတဲ့ ဗိုလ်ငါးပါး အားကောင်းမှဖြစ်မယ်။ သတိ ပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ နည်းစနစ်တွေအပေါ်မှာ အခြေခံတဲ့ အပ္ပမာဒ သတိတရားဟာ ကိုယ့်စိတ်သန္တာန်မှာ စွဲမြဲမြဲတည်တည်တံ့တံ့နဲ့ အားကောင်းနေတဲ့ အချိန်ကျမှ မကောင်းမဆိုးဝေဒနာ ခံစား နေရတဲ့ သဘာဝကို သိမြင်အာရုံပြုနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

သို့မဟုတ်ရင် အဲဒီ မကောင်းမဆိုး ဝေဒနာကလေး ချော ပေါ်ပြု ပျောက်ပြနေပေမယ့် အာရုံအပြုမခံရတဲ့ စွန့်ပစ်ခံ ဝေဒနာလေး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

မကောင်းမဆိုးဝေဒနာလေးကို အာရုံပြုနေပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာလည်း ကိုယ့်ရဲ့သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာသုံးပါး ဟာ အတော့်ကို အဆင့်မြင့်နေပြီလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် သိနိုင်ခဲလှတဲ့ သည်အာရုံကိုပင် စွန့်လွှတ်နိုင်ဖို့ရာ လိုအပ်နေပါ သေးတယ်။

တရားအားထုတ်ခါစ ပထမပိုင်းမှာတော့ မည်သူမဆို အဆိုးခံစားမှုနဲ့ ကြုံရတတ်တာချည်းပဲ။ အဆိုးကို ခံနိုင်ရည် ရှိလာတဲ့ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေ ပြည့်စုံလာတဲ့အခါမှာ အဆိုးကို စွန့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ရှေ့ခရီးဆက်လာလို့ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေဆိုပြီး အဆင့်မြင့်လာတဲ့အခါမှာ အကောင်းခံစားမှုတွေနဲ့ ကြုံရပြန် ရော။ ဒါကိုလည်း ဝိပဿနာ ညစ်ညူးကြောင်းတရားတွေ အဖြစ်နဲ့ သိမြင်ပြီးသကာလ ကပ်ငြိခြင်း နိကန္တိ ရေအလျှင်က ဖယ်ခွာလို့ အကောင်းကို စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ဉာဏ်ဟာ အတော့်ကို ရင့်ကျက်လာခဲ့ပြီလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

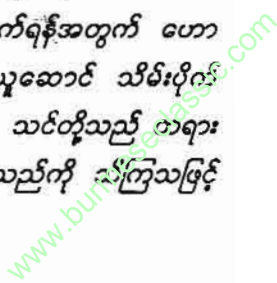
သည်လိုနဲ့ အဆင့်မြင့်ဉာဏ်နဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက် ထိုးဖောက်ကြည့်ရှုလိုက်တဲ့အခါ ခန္ဓာမှာ တစ်ခုမစဲဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ မကောင်းမဆိုးခံစားမှုကို အာရုံပြုမိနိုင်လာတယ်။ မကောင်းမဆိုးခံစားမှုရဲ့ ဖြစ်နှုန်းပျက်နှုန်း မြန်ဆန်ပုံတွေဟာ အံ့ဩလောက်အောင်ပါပဲလား ဆိုတာကိုလည်း သုံးသပ်ရှုမြင်နေမိတယ်။ မမြင်ခဲ့ဖူးသေးတာတွေကို မြင်နေရတာဆိုတော့ ချစ်ချင်းလက်ငင်းကြီး စွန့်ပစ်ဖို့ရာလည်း မစွမ်းနိုင်သေးဘူး။

ဒီနေရာဟာ တရားရှာ၊ ထင်ရှားအားထုတ်သူတွေ အတွက် အရေးအကြီးဆုံးသောချက်ပါပဲ။ ယောဂီဟာ ကိုယ်သတိဉာဏ်တွေ မြင့်မားလာပြီဆိုတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေတယ်။ အလူးလူးအလဲလဲ ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းကြီးကလည်း ရှည်လျားခဲ့ပြီမို့ ခန္ဓာမှာ ပေါ်သမျှကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေဆဲကာလပေါ့။

သည်လို ကာလမျိုးမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမ တစ်ခုဟာ ဉာဏ်ထဲကို အလျင်အမြန်ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် သွားနိုင်ခဲ့ရင် ယောဂီအတွက် ကြီးစွာသော အကျိုးရမှာ မလွဲပါပဲ။

မဇ္ဈိမနိကာယ် မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်ထဲက ဩပဗ္ဗဝဂ်၊ အလဂဒ္ဒူပမသုတ်မှာ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့တာပါ။

“ရဟန်းတို့၊ ငါသည် တရားကို ဖောင်ပမာ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက်ရန်အတွက် ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ ထမ်းရွက်ယူဆောင် သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် မဟုတ်ချေ။ ရဟန်းတို့၊ သင်တို့သည် တရားကို ဖောင်ပမာထား၍ ဟောကြားသည်ကို သိကြသဖြင့်

သမထ၊ ဝိပဿနာတရား၌တပ်သော ဆန္ဒရာဂကို ပယ်
စွန့်ကြရမည်။ ကာမဂုဏ်တို့၌တပ်သော ဆန္ဒရာဂကိုကား
အထူးပြောဖွယ်ရာမရှိ။ အဘယ်မှာ မပယ်စွန့်ဘဲနေကြ
ရမည်နည်း”

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို စွန့်ပြီး တရားအာရုံကို
အစားထိုးကျင့်ကြံလာတာကတော့ သာဓုခေါ်စရာပါပဲ။

သို့ပေမယ့် သံသရာကူးဖောင်နဲ့တူတဲ့ သမထ၊ ဝိပ-
ဿနာတရားကို အားထုတ်ပြီးပါကလည်း ဆန္ဒရာဂနဲ့ မကပ်
ငြိကြစေဖို့ ဘုရားရှင်က အလေးအနက်မှာခဲ့ပါသေးတယ်ဆိုတာ
မမေ့မလျော့တဲ့ သတိတရားရှိထားဖို့လည်း လိုနေပါသေးတယ်။

သို့မှသာ “လွတ်လွတ် စွန့်လွတ်ရာ၏” ဆိုတဲ့ စကား
ဟာ အဓိပ္ပါယ်ပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ အသက်ဝင် လူးလွန်နိုးထလာလိမ့်
မယ်ဆိုတာ .....။

၂၇-၄-၂၀၀၆

ပျို့နုစု ‘အလှည့်’ ကလေး

တရားအားထုတ်ရတယ်၊ တရားရှုမှတ်ရတယ်ဆိုတာ
ကို ကြောင့်ကြံမှုတစ်မျိုးပါပဲ။ မရောက်သေးတဲ့ ဉာဏ်ကို
တောင့်တနေရတာနဲ့ သတ်မှတ်ချက်စည်းကမ်းပုံစံတွေနဲ့
အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်အောင် ကြောင့်ကြံစိုက်နေရတာနဲ့ တကယ့်ကို
ယ်ပန်းလှပါတယ်။ လူပင်ပန်းသလို စိတ်ကလည်းပင်ပန်း နေရ
ဒါတယ်။

တစ်ခါ ဉာဏ်တွေက အံမကျဖြစ်နေသေးသရွေ့
စိတ်ပင်ပန်းသလို လူကလည်းနုံးကျလာပါတယ်။ အဲဒီအခါ
တရားအားထုတ်ရာမှာ မပျော်ပိုက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်လာ
ဆတ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

သဒ္ဓါတရားတွေ လျော့ကျသွားသလို ဆန္ဒအားတွေ လည်း ကျသွားတတ်ပါတယ်။ တရားအားမထုတ်ချင်တော့တဲ့ ဆုတ်နစ်မှုတွေပေါ်လာသလို တရားအားထုတ်ရမှာ ပျင်းလာတဲ့ ကောသဇ္ဇဓာတ်လည်း ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။

အဲဒီစိတ်တွေ၊ ဓာတ်တွေဟာ တကယ်တော့ အရှုံး လာတာပါပဲ။

တရားသမားတစ်ဦးအဖို့ ရသင့်တဲ့ ဉာဏ်ရဖို့အတွက် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ လာစစ်တဲ့သဘောပါပဲ။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရှုမှတ်ဆဲ မူလကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ၊ သတိပဋ္ဌာန်နည်းစံနစ်တွေနဲ့ ကြောင့်ကြံစိုက်အားထုတ်နေတဲ့ ပုံစံတွေကို ခဏထားပြီး အနာ မှာရောက်နေတဲ့ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့နဲ့ ကြည်ကြည်သာသာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ တွေ့လိုက်ပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါ။ သူငယ် မေးတာတွေကို လိုလိုလားလား ဖြေပေးလိုက်ပါ။

အဲဒါဟာ ပစ္စုပ္ပန်ကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။

တရားအားထုတ်တဲ့ယောဂီဟာ မိဂ်သာမှာ အချိန်ကြာ လာတော့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ဉာဏ်၊ ခံစားသင့်ခံစားထိုက်တဲ့

အခွင့်အရေးကို ရချင်လိုချင်တတ်ကြတာချည်းပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ယောဂီဟာ နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့ ကုန်ခဲ့တဲ့အချိန် တွေ မနည်းတော့ပါလား။ အခုထိ ဘာမျှလည်းမထူးသေးဘူး ဆိုပြီး နှမြောတသ၊ ဗျာပါဒတွေဝင်လာပြန်ပါရော။

ရှေ့ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ရမှရပါ မလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်သောကတွေ ထင်လာပြန်ပါရော။

ဒါဟာ တကယ်တော့ ယောဂီကို အတိတ်နဲ့အနာဂတ် ဆိုတဲ့ ကာလနှစ်ခုက နှိပ်စက်နေတာပါပဲ။ အဲဒီအတိတ်နဲ့ အနာဂတ်ကာလနှစ်ခုဟာ ကိုယ့်သန္တာန်က အတွင်းလူဖြစ်တဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိနဲ့ပေါင်းပြီး ယောဂီကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ရိုက်သတ် နေကြတာပါ။

ဒီတော့ကာ ယောဂီဟာ အပေါ်ပူအောက်ပူနဲ့ ဆန္ဒစူး စကင်း မီးဖုတ်ခံနေရသလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ဒီနေရာမှာ အရေးကြီးဆုံးသိမြင်ဖို့ရာက ယောဂီဟာ တရားအားထုတ်နေရင်းနဲ့ ဘာကြောင့်ပူဆွေးမှု၊ သောကဗျာပါဒ တွေ ဝင်လာရသလဲဆိုတာကို ဆန်းစစ်ကြည့်ဖို့ပါ။

အတိတ်ကိုကြည့်ပြီး အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်လုပ်မိလို့

www.burmeseclassic.com

အဲဒီအာရုံက ယောဂီကို နှိပ်စက်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။

တကယ်ကြည့်ရမှာက ပစ္စုပ္ပန်လေ။ ဘုရားရှင်က ဒါကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ သတိပေးတော်မူခဲ့ပါတယ်။

“အတိတ်ခန္ဓာသို့ အစဉ်မလိုက်ရာ အတိတ်ခန္ဓာသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အနာဂတ်ခန္ဓာကိုလည်း မတောင့်တရာ။ အနာဂတ် ခန္ဓာသည် ဖြစ်မလာသေး။ ပစ္စုပ္ပန်၌ပေါ်ခဲ့ဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါး ၌လည်း မတွယ်တာ မနစ်မွန်းရာ” တဲ့။

ဒီအဆုံးအမကို ရှုမှတ်ဆဲတရားခွင်ထဲကို ဆွဲယူလိုက် ပါ။ အကျိုးတရားတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရရင် အဲဒီအကျိုးတရား ဖြစ်လာဖို့အတွက် နောက်ခံဘာအကြောင်းတွေရှိလဲလို့ ဆန်စစ်ကြည့်တဲ့အကျင့်ကို မွေးပါ။

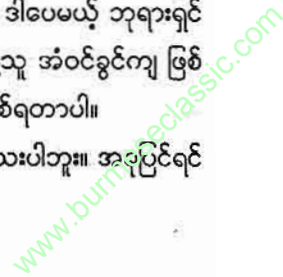
ဟော့.. ယောဂီဟာ အခုလက်ငင်း တရားအားထုတ် နေရင်းနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ ပူဆွေးမှု၊ သောကဗျာပါဒတွေနဲ့ တွေ့နေရပြီ။ ဒါဟာအကျိုးတရား။ ကောင်းပြီ ဒါဖြင့်ရင် ဒီ အကျိုးတရားဖြစ်ပေါ်လာစေတဲ့ နောက်ခံအကြောင်းတရား တွေကို ရှာကြည့်။ ဟော့.. တွေ့ပါပြီ။ ယောဂီရဲ့အတိတ်က ပြန်တွေ့။ အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်လိုက်တဲ့ အာရုံပြုမှု

ခန္ဓာငါးပါးပေါ်ပြီ။ သင်္ခါရက စုစည်းပေးလိုက်တယ်။ အာရုံ လှမ်းပြုလိုက်တယ်။ အာရုံနဲ့ထိတွေ့လိုက်တယ်။ ဟော့ .. ခံစားမှုလာပြီ။ ထပ်ကာထပ်ကာ ခံစားမိပြီ။ ဟော့ ... မနောက် တွေ့ အထပ်ထပ်တောင်ပုံရားပုံလာပြီ နောက်ဆက်တွဲ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿတွေ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကြီး လည်ပါရော့လား။

“ငါမို့ မရတာထင်ပါရဲ့။ ငါဖြင့် ညံ့လိုက်လေခြင်း”။ ယောဂီရဲ့ ကြိတ်ပုန်းအပြစ်တင်သံဟာ ယောဂီရဲ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကျယ်လောင်မြည်ဟိန်းနေတော့တယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကိုလည်း ဘာလျှောက်ရမလဲတောင် မသိတော့တဲ့ စိတ်အခြေအနေတွေ ဖြစ်လာတယ်။

ယောဂီဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တာတော့ မှန်ပါတယ်။ သည့်အတွက်လည်း သာသနာခေါ်ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားရှင် ဟောမိန့်ခဲ့တာတွေကိုတော့ သူ့နေရာနဲ့သူ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်အောင် သုံးတတ်ဖို့ လိုသေးလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။

ထားတော့။ အချိန်မနှောင်းသေးပါဘူး။ အခုပြင်ရင်

အခုရပါတယ်။ ယောဂီမှာ အားထုတ်လက်စအရှိန်တွေ ရှိနေပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲ၊ ခြုံရွာထဲက လူတွေလို သားရေး၊ သမီးရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတဲ့သူ မဟုတ်လေတော့ သူတို့တွေနဲ့စာရင် ယောဂီဟာ အများကြီး သာနေပါသေးတယ်။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ တရားရေးနဲ့ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချနေသူလို့ ခေါ်ရင်လည်းရပါတယ်။ အများကြီးနီးစပ်နေပါသေးတယ်။

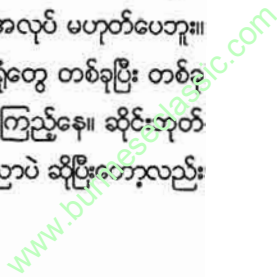
ဒီတော့ကာ ဒီနေရာမှာ 'အလှည့်'ကလေးပဲ လိုပါတော့တယ်။ အတိတ်ကို တွေးနေတဲ့ စိတ်ကို ပြန်ရှုမှတ်ပစ်လိုက်၊ အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်နေတဲ့ စိတ်ကိုရှုမှတ်ပစ်။ ပြီးရင်ခုနစ်ကသောက ဗျာပါဒတွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့စိတ်ကြောင့် ကိုယ့်စိတ်သန္တာန်မှာ ကြွင်းကျန်ရစ်နေတဲ့ အပူလှိုင်းတွေကို ရှုမှတ်ပစ်။ ရှုမှတ်ရင်းနဲ့ မေးကြည့်။ 'ရှိသေးလား'လို့။ ပြီးတော့ မြင်အောင်ထိုးထွင်းကြည့်။ 'မရှိတော့ဘူး' ဆိုတဲ့ အဖြေရမု မူလကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြန်ကိုင်း။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝင်လေထွက်လေပဲဖြစ်ဖြစ်။ ကိုယ်သန်ရာရှုမှတ်။ ခေါင်းအေးအေးထား။ စိတ်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံပေါ်မှာ အထိုင်ကျအောင် သာသာညင်ညင်

ကလေးကြိုးစား။ အရမ်းကြီး မဖီလိုက်နဲ့။ အရမ်းကြီးလည်း လွှတ်မပစ်လိုက်နဲ့။ သတိသမ္ပဇဉ် ဟန်ချက်ညီပါစေ။

အာရုံဆိုတာ အနီးကပ်ကြည့်လွန်းရင်လည်း မမြင်ရတတ်ဘူး။ သိပ်ဝေးသွားပြန်ရင်လည်း မသိမကွဲဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မနီးမဝေးလေး။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို သူစိမ်းပြင်ပြင်သဘောထား။ တစ်ချက်ရှုမှတ်လိုက်တိုင်း ခန္ဓာငါးပါးမီးတွေ တရှိန်ရှိန်၊ တသုတ်သုတ် လောင်နေပါလားလို့ နှလုံးသွင်းကြည့်။ ပြန်မရနိုင်တော့တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်မှာ ဘာမျှလိုက်ပြီး မသိမ်းပိုက်ချင်နဲ့။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် လိုက်မစုဆောင်းချင်နဲ့။

စိတ်က ညင်သာသိမ်မွေ့လာရင် အာရုံကလည်း ညင်သာသိမ်မွေ့လာလိမ့်မယ်။

ဘယ်ညာဏ်တော့ရောက်ပြီ၊ ဘယ်လိုဆက်တက်လိုက်ဦးမှလို့ တွေးလည်းမတွေးနဲ့။ အဲဒါကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ပေဘူး။ ဆောက်ချင်တဲ့ညာဏ် ရောက်ပါစေ။ အာရုံတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြောင်းသွားတဲ့အပေါ်မှာသာ သတိထားကြည့်နေ။ ဆိုင်းဘုတ်တွေ လိုက်ဖတ်မနေနဲ့။ ကိုယ်ဟာ ဘာပဲညာပဲ ဆိုပြီးတော့လည်း

ဆိုင်းဘုတ် အချိတ်မခံချင်ပါနဲ့။ ကိုယ်ဟာ ဘယ်ဉာဏ်ရောက်
နေပြီ။ဘာအာရုံတွေ တွေ့နေပြီဆိုပြီးလည်း သာယာမနစ်မွန်း
နေပါနဲ့။ဉာဏ်ကဲ့ 'ငါ' သွားပေါင်းလိုက်ရင် ကြန့်ကြာနေပါလိမ့်
မယ်။ အာရုံတွေပြောင်းရင် ဉာဏ်တွေလည်း သူ့ဘာသာသူ
ပြောင်းနေပြီးသားပါ။

သည်လိုသာ ခေါင်းအေးအေး၊ စိတ်အထိုင်ကျကျနဲ့
ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ကိုသာ ရှုမှတ်မြဲရှုမှတ်သွားရင် “ရှုမှတ်ရင်း
ပင်၊ နိဗ္ဗာန်ခွင်၊ ပြေးဝင်ဆိုက်ရောက်သည်” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို
ယောဂီကိုယ်တိုင် နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။ သည်နေရာမှာ
“ပြေးဝင်” ဆိုတဲ့ အရိပ်ကလေးကိုပါ ယောဂီရဲ့ဉာဏ်က ရိပ်မိ
သွားတဲ့အထိ ဘုရားဟောတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားက ရဲရဲကြီး
အာမခံနေပါလားဆိုတာကိုပါ ယောဂီ ပူးတွဲနားလည်သွားဖို့
လိမ့်မယ်။

၇၀၅-၂၀၀၆

မခံစားရခြင်း၏ချမ်းသာ

ငြိမ်းအေးတယ်ဆိုတာ တကယ့်ကို လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

အနှောင်အဖွဲ့အားလုံးက တကယ့်ကို လွတ်မြောက်
သွားတာပါ။

ပြင်ပသာဓကနဲ့ ပမာတင်ပြီးပြောရရင် တိုင်းပြည်
အစစ်ပြည် သူ့ကျွန်ဘဝ ရောက်နေတယ်။ တိုင်းတစ်ပါးသား
တွေက ကိုယ့်တိုင်းပြည်လာပြီး အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတယ်။
သူတို့ ခိုင်းသမျှ လုပ်ရတယ်။ သူတို့ လိုချင်သလို ဆောင်ရွက်
ခွင့်ပေးနေရတယ်။ ပုံဖော်ပေးနေရတယ်။ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ဘာမျှ

www.burmeseclassic.com

လုပ်ခွင့်မရဘူး။ သူတစ်ပါးရဲ့ လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်မှုအောက်မှာ မွန်းကျပ်ပြီး ငံ့ခံနေရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ သူ့စိတ်လို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို မလွတ်မလပ်နဲ့ နေနေရတာ ကြာလာတော့ လွတ်လပ်ချင်လာတယ်။ အသက်ပေးပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အသက်ပေးပြီး တိုက်ပွဲဝင်လာသူကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်လိုသူမှန်သမျှဟာ အလျော့ပေးရစမြဲပါ။ လွတ်လပ်ရေး ပေးရစမြဲပါ။

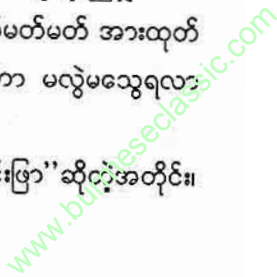
ဒီလိုပါပဲ။ ကိလေသာ အနှောင်အဖွဲ့တွေကြောင့် မလွတ်မလပ်ဖြစ်နေရတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ရိပ်မိလာကြသူတိုင်း တရားရှာ၊ တရားအားထုတ်ခြင်းဆိုတဲ့ တိုက်ပွဲခွင့်ထဲ ဝင်ရောက်လာကြစမြဲပါ။ ကိလေသာဟာ တိုင်းတစ်ပါးသားလိုပဲ ဉာဏ်များတယ်။ ကောက်ကျစ်တယ်။ လှည့်စားတယ်။ ပရိယာယ်များတယ်။ တရားအားထုတ်ခြင်း၊ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်အောင် ကြိုးစားခြင်းဆိုတဲ့ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင် သူရဲကောင်းတွေကတော့ ရိုးဖြောင့်တယ်။ နှုတ်မှုကို လိုလားတယ်။ သစ္စာရှိတယ်။ ပရိယာယ်မများဘူး။ လွတ်လပ်ရေး ရဖို့ကလွဲလို့ အခြားအာရုံမျှမရှိဘူး။

အဲဒါကြောင့် ကိလေသာနဲ့ တရားအားထုတ်မှုဟာ ဘယ်တော့မှ သဟဇာတဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မထည့် အတူနေ'ဆိုတဲ့အတိုင်း ယောဂီရဲ့ သန္တာန်ထဲမှာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေမှာပါပဲ။

မလွတ်လပ်မှု အနှောင်အဖွဲ့တန်းလန်းနဲ့ ကြိုးစားနေရတာဆိုတော့ ကြောင့်ကြမှု၊ တောင့်တမှုတွေ ရှိစမြဲပါပဲ။ မလွတ်လပ်မှုနဲ့ယှဉ်ပြီး လုပ်နေရတာမှန်သမျှ ကြောင့်ကြမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာချည်းပဲ။ လွတ်လပ်မှုကို မျှော်လင့် ဦးတည်ပြီး လုပ်ရတာဆိုတော့လည်း တောင့်တမှုတွေ ရှိနေစမြဲပါပဲ။

တောင့်တမှုနဲ့ ကြောင့်ကြမှု ရှိနေသေးသရွေ့ ငြိမ်းအေးတယ်။ လွတ်လပ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က အသက်ဝင်လောနိုင်သေးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ခိုင်မာပြတ်သားတဲ့ သန္တန်စိတ်နဲ့ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာဓိလ်တွေကို ညီမျှအောင် ညှိ၊ သူတို့ကို တပ်ဦးမှာတင်ပြီး တစိုက်မတ်မတ် အားထုတ် ဆိုက်တဲ့အခါမှာတော့ လွတ်လပ်ရေးဟာ မလွဲမသွေရလား ဆော့တာပါပဲ။

“စွန့်ခွဲသူသာ အောင်ကြောင်းဖြာ” ဆိုတဲ့အတိုင်း။

“ကိုယ်နှင့် အသက်၊ မငဲ့ကွက်၊ရက်စက်နိုင်ရမည်” ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကို လက်ကိုင်ထားတဲ့ တရားသမားတစ်ဦးကို ကိလေသာတွေက ကြောက်ကြပါတယ်။ နောက်ဆုတ်ဖယ်ခွာပေးကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လွတ်လပ်ရေးအရသာကို ယောဂီကိုယ်တွေကြုံခွင့်ရပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်ရတဲ့ လွတ်လပ်ရေးဟာ ရွှေရည်စိမ်လွတ်လပ်ရေးလား၊ ရွှေအစစ်လား ဆိုတာကိုတော့ ဆန်းစစ်လေ့လာဖို့တော့ လိုပါလိမ့်မယ်။ သို့မဟုတ်ရင် စိတ်ကူးယဉ်လွတ်လပ်ရေးဟာ ကြာကြာမခံပါဘူး။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ခဏနောက်ဆုတ် ရှုပေးလိုက်တဲ့ ကိလေသာတွေက အလုံးအရင်းနဲ့ ပြန်ဝင်လာပြီး နောင်ဖွဲ့ချုပ်ကိုင်မှုတွေကို ပြန်လုပ်ကြဦးမှာပါပဲ။

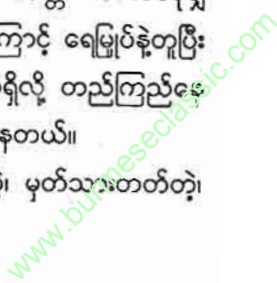
ဒီနေရာမှာ ရွှေရည်စိမ်လား၊ ရွှေအစစ်လား ဆန်းစစ်လေ့လာဖို့ရာ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ကြီးနဲ့ အဆုံးအမလက်ကလေးဟာ တိုတိုနဲ့ ထိထိမိမိရှိလှပါတယ်။ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲတုန်းက ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “စာနဲ့အလုပ်နဲ့တွဲပြီး ပြောဟောပြတဲ့နေရာမှာ

ဒီကရှေ့ မဟာစည်ဆရာတော်ထက် သာတဲ့သူမပြောနဲ့ တူတဲ့သူတောင်ရှိဖို့ မလွယ်လှဘူး” လို့ မိန့်မှာခွဲတာကိုလည်း ပြန်သတိရမိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အလုပ်ထဲကလာတဲ့ အနှစ်ချုပ်အဆုံးအမနဲ့ ရွှေစစ်ဟုတ် မဟုတ်ချိန်ထိုးကြည့်ကြည့်ရအောင် ...

“ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက် ပြတ်လျက်ငြိမ်းသည်၊
ရွေ့လျားသေခြင်း၊ ကင်းရှင်းပေသည်၊
သဏ္ဍာန်နိမိတ်၊ ကင်းဆိတ်ထင်သည်၊
နိဗ္ဗာန ရောက်က သိမြင်သည်။”

ငြိမ်းအေးမှုမှာ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ ရုပ်သဘာဝတွေ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခွင့် မရှိတော့ဘူး။ မာတာ-ပျောတာ၊ ယိုစီး-ဖွဲ့စေးတာ၊ ပူတာ-အေးတာ၊ ထောက်ကန်-လှုပ်ရှားတာ၊ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာ၊ သတ္တိ၊ ဘာတစ်ခုမျှ ဝင်ပြီး အစွမ်းပြခွင့်မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရေမြုပ်နဲ့တူပြီး ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ ရုပ်သဘာဝတွေမရှိလို့ တည်ကြည်နေတယ်။ ငြိမ်သက်နေတယ်။ အေးချမ်းနေတယ်။

ငြိမ်းအေးမှုမှာ ခံစားတတ်တဲ့၊ မှတ်သားတတ်တဲ့၊

ပြုပြင်လို့ဆော်တတ်တဲ့၊ သိတတ်တဲ့ နာမ်သဘောတွေလည်း ကင်းလွတ်နေတယ်။ သူတို့ရဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တွေကင်းနေတဲ့ အတွက် ငြိမ်းအေးမှုဟာ ငြိမ်းအေးမှုသက်သက်ပဲ။ သူ့ဘာသာသူ သီးခြားရပ်တည်နေတယ်။ နာမ်သဘာဝတွေလို 'ခု-စာကလေးကြော်၊ ခု-ဆီထမင်း' ဆိုတဲ့ အပြောင်းအလဲမြန်တာတွေ မရှိတော့ဘူး။ ရေပွက်နဲ့တူတဲ့ ဝေဒနာ၊ တံလျှပ်နဲ့တူတဲ့ သညာ၊ ငှက်ပျောက်နဲ့တူတဲ့ သင်္ခါရ၊ မျက်လှည့်နဲ့တူတဲ့ ဝိညာဏ်တွေလည်း တစ်ခါပြတစ်မျိုး မရှိနိုင်အောင် အလှည့်ကျ ဦးဆောင်ပြီး အသုံးတော်ခံရတာတွေဟာ ဆိတ်သုဉ်းသွားတယ်။

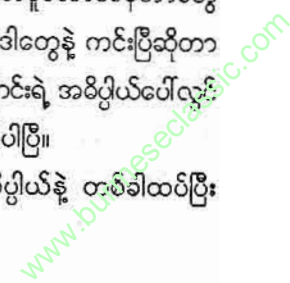
တစ်နည်းအားဖြင့် ယောဂီဟာ တောင့်တမှု ကြောင့် ကြံစိုက်မှုနဲ့ ယှဉ်ပြီး အားထုတ်နေရဆဲကာလမှာ ရေမြိုင်၊ ရေပွက်၊ တံလျှပ်၊ ငှက်ပျောက်၊ မျက်လှည့်တွေနဲ့ လှည့်ပတ်တွေနဲ့ ရမှာပါပဲ။ ဒါတွေဟာ ခန္ဓာငါးပါးပါပဲ။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာမှီပြီး ဒါတွေဟာ မပြတ်လှည့်ပတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့တာ ကြာလှပေါ့ ဆိုပြီး ယောဂီဟာ ဉာဏ်အောက်သက်ကျေခဲ့ရမှာပါ။

ဒီတော့ တွေ့ခဲ့၊ အာရုံပြုခဲ့ပြီး သဘာဝနဲ့ ယှဉ်ထိုးနှိုင်းယှဉ်ကြည့်တော့ အခုအာရုံပြုခွင့်ရနေတဲ့ ငြိမ်းအေးမှုမှာ

အဲဒီသဘာဝတွေ ကင်းဆိတ်နေပါလား ဆိုတာကို ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းသိရင် ပထမစာကြောင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လွင်မှုမှာ ယောဂီဟာ အမှတ်ပြည့်ရပါပြီ။

ဒုတိယစာကြောင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ဆက်ပြီး အာရုံပြုကြည့်လိုက်ပါဦး။ အခုအာရုံပြုခွင့်ရနေတဲ့ ငြိမ်းအေးမှုဟာ ရွေ့လျားခြင်းသဘာဝ ရှိနေလား။ ဒီကဟို၊ ဟိုကဒီ၊ တောင်ကမြောက်၊ မြောက်ကတောင်နဲ့ တိမ်တိုက်၊ တိမ်စိုင့်တွေလို လေဝှေ့ရာ ရွေ့နေသေးလား။ 'ဟဲ့... နေပါဦးဟဲ့၊ ရွှေ့မသွားပါနဲ့ဦးဟဲ့' လို့ အမိန့်ပေး တားမြစ်နေရသေးလား။ ဆန်းစစ်ကြည့်ပါ။ အဲဒါတွေ မလုပ်ရဘူးဆိုရင်တော့ ငြိမ်သက်တည်တံ့နေတဲ့ သဘာဝဟာ ငြိမ်းအေးမှုဆိုတာ သေချာလာပါပြီ။ ပြီးရင် သူ့မှာ သေခြင်းတရားရှိသေးလား။ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်။ မွေးဟ-သေဟနဲ့ ဗျာများပြီး ပျားပန်းခတ်ပူလောင်နေတာတွေ ခိုးသေးလား။ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်။ အဲဒါတွေနဲ့ ကင်းပြီဆိုတာ ဉာဏ်ထဲမှာရှင်းသွားရင် ဒုတိယစာကြောင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လွင်မှုမှာ ယောဂီ အမှတ်ပြည့် ထပ်ရပြန်ပါပြီ။

တတိယစာကြောင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ တစ်ခါထပ်ပြီး

အာရုံပြု ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အာရုံပြုခွင့်ရနေတဲ့ ငြိမ်းအေးမှုဟာ လုံးလုံးကြီးလား၊ ဝိုင်းဝိုင်းကြီးလား၊ တြိဂံပုံလား၊ လေးထောင့်ပုံလား၊ ဖြူနေသလား၊ မည်းနေသလား၊ ဝါနေသလား၊ နီနေသလား၊ ပုံသဏ္ဍာန်တွေ၊ နိမိတ်တွေရဲ့ လွှမ်းမိုးထားမှုတွေ သက်ဝင်နေသလား။ ဒါတွေနဲ့ ကင်းလွတ်ပြီ ဆိုရင်တော့ ယောဂီဟာ တတိယစာကြောင်းအတွက် အမှတ်ပြည့်ရသွားပါပြီ။

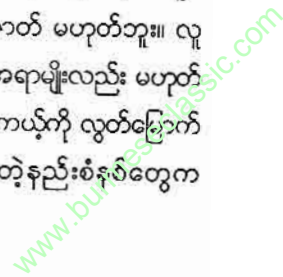
ပြီးရင် တတိယစာကြောင်းကနေ ဒုတိယ၊ ပထမစာကြောင်းတွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဆီကို ပဋိလုံအပြန်အလှန်ဝင်စားအဓိပ္ပါယ်ဖော်ကြည့်။ မပြောင်းမလဲ၊ မရွေ့မလျား၊ ရပ်တည်ခိုင်မာနေပြီဆိုရင်တော့ စတုတ္ထစာကြောင်းမှာ မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး မှတ်ချက်ပြုထားသလို ယောဂီဟာ အစစ်အမှန် ငြိမ်းအေးမှုကို အာရုံပြုခွင့်ရနေပါပြီ။

ကောင်းပြီ။ ယောဂီ အဲဒီလို ရွှေအစစ်လွတ်လပ်နေမှုကို အာရုံပြုနေတာကို ဘုရား၊ ပစ္စေကဒုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတွေနဲ့ အဘိညာဉ်ရတဲ့ အနာဂါမ် အရိယာအရှင်မြတ်ကြီးတွေက သိနေပါတယ်။ ငြိမ်းအေးမှုဆိုတာ ဉာဏ်နဲ့မှသာ

သိမြင်နိုင်တဲ့ ပရမတ္ထသဘာဝမို့ ဉာဏ်ရှိတဲ့သူတွေမှသာ သိနိုင်မှာပါ။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ဆီကမှ ထောက်ခံစာတောင်းဖို့ မလိုပါဘူး။ အသိအမှတ်ပြုလက်မှတ်တွေကိုလည်း ဘယ်သူကမျှ ထုတ်ပေးမှာမဟုတ်လို့ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားဖို့လည်း စိတ်မကူးလိုက်ပါနဲ့။

ယောဂီအနေနဲ့ ငြိမ်းအေးမှုကို ထပ်ကာထပ်ကာ အာရုံပြုဖြစ်ဖို့သာ ကြိုးစားပါ။ 'ချမ်းသာခံစားရလေလေ၊ ဆင်းရဲထင်ရှားလေလေ' ဆိုတဲ့အတိုင်း ငြိမ်အေးတာကို အာရုံပြုရာကနေ ပြင်ပကို ပြန်အာရုံပြုမိတဲ့အခါ ဆင်းရဲမှုကို ပိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ခန္ဓာဒုက္ခ၊ သံသရာဒုက္ခက အပြီးတိုင် လွတ်အောင် ဆက်ရုန်းဖို့ အဲဒီငြိမ်းအေးမှုကပဲ ယောဂီကို တိုက်တွန်းနေပါလိမ့်မယ်။

ငြိမ်းအေးသွားတာဟာ စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်ဘူး။ အတွေးအတော မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ကြံဇာတ် မဟုတ်ဘူး။ လူ့အထင်ကြီးအောင် ဆွဲထုတ်ပြီးပြလိုရတဲ့ အရာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဂ္ဂုမှတ်ဆဲ အာရုံကနေ ဉာဏ်က တကယ့်ကို လွတ်မြောက်သွားတာ။ ဂ္ဂုမှတ်နေတဲ့လူနဲ့ ဂ္ဂုမှတ်တဲ့နည်းစံနစ်တွေက

တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကျန်ခဲ့ကြတာ။ သူတို့က 'ဉာဏ်' ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားပေါ်လာအောင် လုပ်ပေးခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်း တရားတွေကို။ 'ဉာဏ်'ကလည်း တကယ်ရင့်လာတဲ့အခါ သူ့ကို ဖြစ်လာအောင် ပံ့ပိုးပေးလိုက်တဲ့ 'လူ'နဲ့ 'ရှုမှတ်နည်း' စနစ်တွေကို အားမနာနိုင်တော့ပါ ဘူး။ တကယ့်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် စွန့်ခွာသွားတာ။ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမျှ မကြည့်တော့ဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်သွားတော့တာ။

အဲဒီအခါ ကာဠဒါယိ မထေရ်က 'နိဗ္ဗာန်'ဆိုတာ ခံစား စရာ မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလဲ အရှင်ဘုရား'လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မေးတဲ့အခါ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပြန် ဖြေခဲ့တဲ့ 'အေး... အဲဒီလို ခံစားစရာမရှိလို့ကိုပဲ ချမ်းသာတာ' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ယောဂီ အလေးအနက် သဘောပေါက် နေပါလိမ့်မယ် .....။

၁၇-၅-၂၀၀၆

လွတ်မြောက်သူတို့၏ စဗိုက်အချို့

ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိခဲ့စဉ်တုန်းက ဘုရား ရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင်သတ်မှတ်ပေးခဲ့တဲ့ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ် တွေရဲ့ စဗိုက်ကို စာပေထဲကနေ တစ်ဆင့်လှမ်းကြည့်ဖြစ် ပါတယ်။

သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာက ရဟန္တာမှတစ်ပါးသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်(၇)ယောက်ကို ခေါ်တာပါလို့ ပါဠိဝေါဟာရ အဘိဓာန်ထဲမှာ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ပါတယ်။ တစ်ဖန် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာလည်း အရိယာပုဂ္ဂိုလ်(၈)ယောက်ထဲမှာ အရဟတ္တဖိုလ် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာလျှင် ခေါ်ဝေါ်နိုင်ကြောင်း ထပ်ဆင့်အဓိပ္ပါယ် တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ အရဟတ္တဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ပင်လျှင်

www.burmeseclassic.com

အသေကွပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျေးဇူးတော်ရှင် မင်းကွန်းတိပိဋကဓရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တိုတိုနဲ့ရှင်းရှင်း ဟောပြောခဲ့ပုံက အဓိပ္ပါယ်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းနဲ့ ထင်သာမြင်သာစေပါတယ်။

“ရဟန္တာဆိုတာ ရှုဆဲအချိန်မှာသာ ခေါ်နိုင်တာပါ။”

ဒါကို အထက်စာပိုဒ်က အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေနဲ့ ချိန်ထိုးကြည့်ရင် အဓိပ္ပါယ်က တစ်ထပ်တည်းပါပဲ။ ဆိုလိုတာက အရဟတ္တမဂ်ကျပြီးရင်တောင်မှ ဖိုလ်မဝင်စားဘဲနေတဲ့အချိန်မှာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်လို့ခေါ်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပါ။

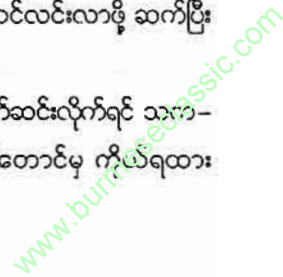
သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဆိုတဲ့ အရိယာ(၄)မျိုးထဲမှာ စွမ်းရည်အမြင့်မားဆုံးဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့ အရိယာသူတော်စင်ကြီးတွေတောင်မှ ရပြီးတဲ့မဂ်ကို ဖိုလ်နဲ့ပြန်မဝင်စားဖြစ်သေးတဲ့အချိန်မှာ ရထားတဲ့ ဂုဏ်ထူးနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့တောင် သမုတ်လို့ မရပါဘူးတဲ့။

ကိလေသာကုန်ခန်းပြီးတဲ့ အဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အဖို့မှာက ကိလေသာကိန်းနိုင်တဲ့ အခံသတ္တိတွေ မရှိတော့တာနဲ့

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၊အသေကွပုဂ္ဂိုလ်လို့ သမုတ်မခံရလည်း အရေး မကြီးပါဘူး။ သည်ဘဝ သည်ခန္ဓာကုန်ဆုံးတာနဲ့ အနုပါဒီ- သေသနိဗ္ဗာန်ကို အပြီးတိုင်မျက်မှောက်ပြုကြရမှာပါ။

ခက်နေတာက အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ အောက်မှာရှိနေတဲ့ ကျန်အရိယာအဆင့်သုံးဆင့်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ ဒါတောင်မှ အနာဂါမ်အရိယာတွေ အဖို့ရာ ကာမရာဂနဲ့ဒေါသတွေ ဖယ်သတ်ပြီးဖြစ်တော့ အတော့ကို အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင် သွားပါပြီ။ ခန္ဓာငါးပါး ပေါင်းတဲ့အချိန်မှာ ငါယောင်ယောင် အထင်ကလေးနဲ့ ဘုံဘဝလက်ကျန်ကို ခပ်ပါးပါးလေးမျှော်လင့် တဲ့ စိတ်တွေဟာ သိပ်ကြီးမားတဲ့ ဒုက္ခတော့ မဟုတ်ပေတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက “အနာဂါမ်အရိယာ ဖြစ်ပြီဆိုပြီးတော့လည်း ကျေနပ်မနေနဲ့။ စင်စစ် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ် မရမချင်း မအေးငြိမ်းသေးရာ” လို့ ဆုံးမထားခဲ့တဲ့ အတွက် ဒုက္ခသစ္စာကို ဉာဏ်ထဲမှာ ပိုထင်လင်းလာဖို့ ဆက်ပြီး အားထုတ်ရဦးမှာပါ။

ဒီကတစ်ဆင့် အောက်ကိုဆက်ဆင်းလိုက်ရင် သကဒါဂါမ်နဲ့ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ (ဒါတောင်မှ ကိုယ်ရထား

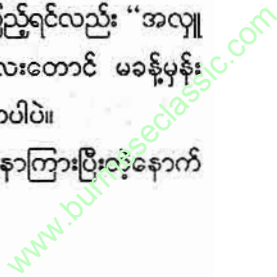
တဲ့မင်ကို ဖိုလ်ပြန်မဝင်စားနိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ မခေါ်နိုင်သေးပြန်ဘူး) သူတို့ဟာ ကာမရာဂနဲ့ ဒေါသတွေကို လည်း အပြီးတိုင်မပယ်သတ်နိုင်သေးပြန်။ နေနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကိလေသာတွေ အမြဲမပြတ်ပေးဝေနေတဲ့ အိမ်ထောင်သားမွေး လူမှုရေးနယ်ပယ်မှာဆိုတော့ ဘယ်လောက်အနေခက်ကြမလဲလို့ တွေးကြည့်မိပါတယ်။

အများသိကြတဲ့ ဝိသာခါကျောင်းအစ်မကြီးဟာ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့တဲ့ ပါရမီ၊ ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကံ၊ ကုသိုလ်ယှဉ်ပြီး တောင်းခဲ့တဲ့ ဆုတောင်းတွေကြောင့် (၇)နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက သောတာပန်အရိယာဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ စာထဲမှာဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝိသာခါကျောင်းအစ်မကြီးဟာ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ကလေးတွေရတယ်။ မြေးတွေရတယ်။ အချစ်ဆုံးမြေးမလေးသေတော့ မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ငိုပွဲဆင်ခဲ့တယ်။ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကြီးပြီးလို့ အလှူရေစက်ချပြန်တော့ ကွေးနေအောင် ကပြန်ရော။ ကာမဂုဏ်အာရုံခံစားမှုတွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေပြီး ဝမ်းနည်း၊ ဝမ်းသာ ခံစားမှုအတက်အကျတွေကို မြင်နေရတော့ ဘုရားရှင်ကသာ ထုတ်ဖော် မသတ်မှတ်ပေးခဲ့

“ဒါဟာ၊ အရိယာတဲ့လား” ဆိုပြီးတော့တောင်မှ မျက်စိလည်လောက်စရာပါပဲ။ အထင်မှတ်မှားလောက်စရာပါပဲ။

ဒီလိုပါပဲ။ အနာထပိဏ်သူဌေးဟာ သောတာပန်အရိယာဖြစ်ခဲ့ပြီးသားပေါ့။ ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုတဲ့စိတ် အရှိန်အဟုန်ဟာ ညအမှောင်မိုက်ကြီးကို နေ့အချိန်ကဲ့သို့ ထွန်းလင်းစေခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သာသနာတော်အတွက် အလှူအတန်းရက်ရောတဲ့နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးဖြစ်သူ သုမနာမင်းသမီး ဆုံးခါနီးမှာ သူ့ကို ‘မောင်လေး’ လို့ ခေါ်သွားတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သမီးဆုံးရှုံးလို့ ဝီရတာထက် ရတနာသုံးပါးအပေါ် ကြည်ညိုတဲ့သမီးလေးခမျာကတိများလွဲသွားပြီလားလို့ ပိုပြီးပူဆွေးခဲ့ရတယ်။ ဘုရားရှင်က သမီးလေးဟာ သကဒါဂါမ်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်လို့ သောတာပန်အခင်ကြီးကို သတိသံဝေဂရဖို့ သတိပေးသွားခဲ့တာပါလို့ ဖြေတော့မှ ဘဝင်အေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကို ကြည့်ရင်လည်း “အလှူဆုချွန်ဆုရတဲ့ အရိယာကြီးတဲ့။ ဒါလေးတောင် မခန့်မှန်းနိုင်တော့ဘူးလား” လို့ ထင်မှတ်မှားစရာပါပဲ။

ဘုရားရှင်ရဲ့တရားတော်ကို နာကြားပြီးတဲ့နောက်

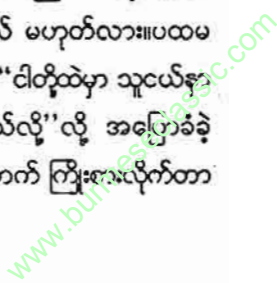
သကဒါဂါမ်ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ မဟာနာမ်မင်းကြီးရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာနေတုန်းကတော့ အဟုတ်၊ တိုင်းခန်းလည်း လှည့်လည်ရော ရာဂစိတ်တွေ ထောင်းခနဲပေါ်လာပြန်ရော။ အဲဒီအချိန်မှာ တည်ထားတဲ့ သရဏဂုံတွေလည်း ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပျောက်မှန်းမသိလေတော့ အလွန်တကြားနဲ့ ဘုရားရှင်ထံ အပြေးဝန်ခံရပါလေရော။ ဘုရားရှင်က ထောပတ်အိုးကဲ့သို့ ဥပမာနဲ့ ဖြေရှင်းဟောပြုမှ ဘဝင်အေးသွားခဲ့ရတာပါ။

“ဒကာတော်မင်းကြီး၊ ခန္ဓာနဲ့တူတဲ့ အိုးကတော့ ပင်လယ်ရေအောက်ကိုကျပြီး အိုးကွဲစတွေအဖြစ် နစ်မြုပ်သွားပေမယ့် သင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့တူတဲ့ ထောပတ်ဆီတွေကတော့ ရေပေါ်ကိုပဲ ပြန်တက်လာကြမှာပဲ မပူပါနဲ့”

ဒါတွေကိုကြည့်ရင် နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် မျက်မှောက်ပြုပြီးခဲ့ကြပါရဲ့။ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း သိမြင်ခဲ့ကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် နေရ ထိုင်ရတာက ကာမဂုဏ်အာရုံရဲ့နယ်ပယ်၊ တွေ့ထိနေရတာက များသောအားဖြင့်

ကိလေသာဓာတ်ဆိုတော့ မီးများတဲ့အခါ မီးနိုင်သလို၊ နိဗ္ဗာန်ကို သတိတရ ပြန်အာရုံပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါကျမှ ရေများတဲ့အခါ ရေနိုင်ဖြစ်ရင်းနဲ့ ‘ပုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်’ ပုံစံမျိုး ဝဲလည်ဝဲလည်ဖြစ်ခဲ့ကြတာကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။

လူပုဂ္ဂိုလ်မပြောနဲ့ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်လည်းဖြစ်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလုပ်အကျွေးလည်းဖြစ်တဲ့ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်တောင်မှ သောတာပန်အရိယာဘဝနဲ့ နှစ်ရှည်ကြာ ဘယ်လိုနေခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဝင်ကို ဖတ်ကြည့်ရင် အသေးစိတ်သိနိုင်မှာပါ။ လက်ဝဲရံ လက်ယာရံကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတွေ၊ ရှင်ရာဟုလာ၊ မိထွေးတော်ဂေါတမိ စတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း ရဟန္တာ၊ ရဟန္တာထေရီ မကြီးတွေ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတဲ့အချိန်၊ ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တဲ့ အချိန်တွေမှာ မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရလွန်းလို့ အချို့က မရဲတရဲနဲ့ “အလွမ်းမင်းသားကြီး” လို့တောင် တီးတိုးခေါ်ဝေါ် သမုတ်ခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား။ ပထမ သင်္ဂါယနာတင်မယ် ဆိုပြန်တော့လည်း “ငါတို့ထဲမှာ သူငယ်နှစ်ဦးစင်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါနေတယ်လို့” လို့ အပြောခံခဲ့ရသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အားကြီးမာန်တက် ကြီးစားလိုက်တာ

နောက်ဆုံး သဒ္ဓါ၊ဝိရိယ၊သတိ၊သမာဓိ၊ပညာချိန်ခွင် လျှာညီ သွားတဲ့အခါမှ ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့ရတာ။ ပထမသင်္ဂါယနာတင်ပွဲ အတွက်လည်း မိသွားခဲ့တာပေါ့လေ။

ဆိုတော့ကာ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်မို့ ဘုရားရှင် သိမြင်၊ ထောက်ခံ ထုတ်ပြောခဲ့လိုသာ ဝိသာခါ၊ အနာထဝိဇာ၊ မဟာနာမ်၊အရှင်အာနန္ဒာစတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘယ်လိုအဆင့်ဆိုတာ သိနိုင်ပေမယ့် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးတဲ့ နှောင်းခေတ်ကာလတွေမှာ ဝိသာခါ၊ အနာထဝိဇာ၊ မဟာနာမ်၊ အရှင်အာနန္ဒာတို့လောက် ပါရမီမကြီးမားပေမယ့် သူ့ဆရာ၊ သူ့ ဝေနေယျ၊ သူ့နည်းသူ့ဟန်၊ သူ့ပါရမီ၊ သူ့သဒ္ဓါ၊ သူ့ကံ၊ သူ့ဉာဏ်စွမ်းအားနဲ့ ရှေးရှေးပုဂ္ဂိုလ်တွေကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေမျိုး သည်ခေတ်ကြီးထဲမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြော နိုင်ပါဘူး။

ထောက်ခံချက် ရထားပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတောင်မှ မျက်စိလည်စရာ၊ အထင်မှတ်မှားစရာတွေ ရှိနေနိုင်သေးရင်၊ ထောက်ခံချက် မရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဖို့ရာမှာလည်း မျက်စိ လည်စရာ၊ အထင်မှတ်မှားစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိနေနိုင်

တာပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီနေရာမှာ သူ့ကို ကိုယ်၊ ကိုယ့်ကို သူ၊ အထင်မှတ်မှား၊ သံသယပွားနေကြမယ့်အစား ဝါးချက်မင်း ကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ “ဘုရားဟော နည်းလမ်း အမှန် သတိပဋ္ဌာန်တရားအတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ၊ အားလုံးနိဗ္ဗာန်ရောက်မှ ဆုံးပြီးရှင်းကြစို့ရဲ့” အဆုံးအမအတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါကြောင်း စေတနာကောင်းတို့ဖြင့် တိုက်တွန်းနှိုးဆော် လိုက်ရကြောင်းပါ

.....။

၃၁-၇-၂၀၀၆

ချိုသော် - ညွတ်ကားမညွတ် ...

ဝိဿနာတရား အတွေ့အကြုံနဲ့ပတ်သက်လို့ စာအုပ်တွေ အတော်များများရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ အပူမာဒဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်းမှာတော့ ခေါင်းကြီးပိုင်း စကားဦးအနေနဲ့ တစ်လတစ်ပုဒ်ရေးဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ တရားရိပ်သာ အတော်များများမှာလည်း ယောဂီတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ အချိန်ပေးလေ့ကျင့်ခဲ့တာလည်း များပါပြီ။ စာတွေ၊ ခန္ဓာတွေ အတွေ့အကြုံမှန်သမျှကို ခြုံငုံသုံးသပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ရော၊ အချို့အချို့သော ယောဂီများမှာပါ ဉာဏ်အောက်သက်မကျေသေးတာကို သင်္ကေတထားမိလာတယ်။ အပြစ်တင်တဲ့ သဘောမျိုး ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကို စေတနာအရင်းခံနဲ့ ပြောတာပါ။

www.burmeseclassic.com

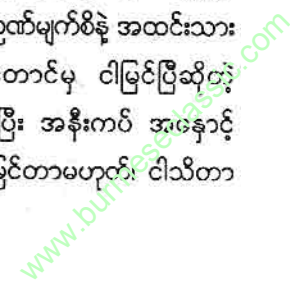
ကျွန်တော်တို့ စိတ်တွေဟာ ပစ္စုပ္ပန်တည့်ဖို့ လေ့ကျင့်
နေရင်းနဲ့ အတိတ်နဲ့ အနာဂတ်မှာပဲ နေဖြစ်ကြတာ များပါတယ်။ ဒီတော့ကာ ငါ့ ဝိပဿနာရရေး၊ ငါ့ ဝိပဿနာဉာဏ်
မြင့်မားရေးနဲ့ စိတ်ဟာ ရှေ့အနာဂတ်ကိုပဲ ဦးတည်ထားလိုက်
တာ လက်ရှိရှိပဲ ပစ္စုပ္ပန်အာရုံအပေါ်မှာ သတိဉာဏ် မဝင်မိတော့
ဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ကာ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာ အာရုံဘက်က
ပြနေတဲ့ ဖြစ်-ပျက်သဘော၊ စိတ်ဘက်က ပြနေတဲ့ ဖြစ်-ပျက်
သဘောတွေကို မသိလိုက်တော့ဘူးပေါ့။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သဘာဝ
တရားတွေအပေါ် ဉာဏ်မရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

တစ်ခါ ငါတော့ ဘယ်လောက်အားထုတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ၊
ငါ့ရဲ့ တရားအားထုတ်တဲ့ သက်တမ်းက ဘယ်လောက်၊ ရိပ်သာ
ဝင်ခဲ့တာက ဘယ်နှကြိမ်၊ (၁၀)ရက်စခန်းဘယ်နှခု၊ တစ်လခန့်
ဘယ်နှကြိမ်နဲ့ အတိတ်မှာ စိုက်ထူခဲ့တဲ့ မှတ်တိုင်တွေကို ပြန်ပြန်
လှမ်းကြည့်နေရတာနဲ့ စိတ်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်အပေါ်မှာ အာရုံ
မရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ဆရာသမားတွေကတော့ တရားကို သိမြင်ပါစေ
တော့ရယ်လို့ ဟောကြ၊ ပြောကြ၊ ရေးကြ၊ သားကြနဲ့ ဆုံးမကြ

တာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က လက်ခံပုံက မူမမှန်
တော့ တည့်တည့်လာတဲ့တရားဟာ ကိုယ့်ဆီရောက်မှ စောင်း
စောင်းကြီး ဖြစ်သွားရပါတယ်။ အဓိက ကတော့ 'ငါ' ဆိုတဲ့
သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မပြုတ်တာပါဘဲ။ ဒါကြောင့်မို့ မိုးကုတ်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို အသိနဲ့ အရင်ဖြုတ်ပြီးမှ တရား
ထိုင်ကြဖို့ အာပေါက်အောင် ပြောဟောခဲ့ရတာ။ အားလုံး
နားလည်လွယ်အောင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကြီး တီထွင်ရေးဆွဲ၊
ရုပ်လည်းမြင် အသံလည်းကြားပါစေ။ ဒါမှ တရားရှာယောဂီ
တွေ အဆင်ပြေမယ်ဆိုတဲ့ ကရုဏာတရားဟာ ဘယ်လောက်
ကြီးမားလိုက်သလဲ၊ ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်၊ သိတတ်ရင် အားနာ
စရာကောင်းလှပါတယ်။

သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ဗိုလ်ငါးပါး
လက်ကိုင်ထားပြီး ရှုမှတ်မှု ဟန်ချက်ညီသွားရင် ပစ္စုပ္ပန်
တည့်တည့်က ရုပ်နာမ်သဘာဝကို ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ အထင်းသား
တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမြင်တာတောင်မှ ငါမြင်ပြီဆိုတဲ့
အစွဲစိတ်ကလေးက အတွင်းထဲဝင်ပြီး အနီးကပ် အနှောင့်
အယှက်ပေးတတ်ပါသေးတယ်။ ငါမြင်တာမဟုတ်၊ ငါသိတာ

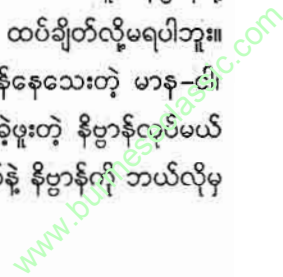
မဟုတ်၊ ခန္ဓာငါးပါးအစုအဝေးထဲက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ အလုပ်လုပ်
နေတာပါ။ သင်္ခါရတရားက သင်္ခါရတရားကို ရှုမြင်နေတာပါလို့
ဆက်ပြီး သုံးသပ်ဆင်ခြင်နိုင်ရမယ်။ ဒါမှသာ လွတ်လွတ်လပ်
လပ်ဖြစ်သွားမယ်။ သို့မဟုတ်ရင် တက်မယ်မကြံသေးဘူး။
ကိုယ့်ဉာဏ်အညွန့်ကို ကိုယ်ပြန်ချိုးသလို ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့တွေရဲ့ စိတ်ဟာလေ၊ အရာရာကို ကိုယ်
ပိုင်ပစ္စည်းလို သိမ်းပိုက်ချင်နေတာ။ ခန္ဓာငါးပါးကိုမှီပြီး ဖြစ်
လာတဲ့ဉာဏ်ကိုတောင်မှ ငါ့ဉာဏ် လုပ်ချင်သေးတာ။ ဒါကလည်း
မဆန်းပါဘူး။ ပြင်ပက အရာဝတ္ထု ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ငါပိုင်၊
ငါဆိုင်လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်က ပါနေတာကိုး။

ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားရှင်က ဒါနကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး
ပါရမီလမ်းကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်လျှောက်ပြခဲ့တာ။ ကိုယ့်
ကိုယ်ပြင်ပပစ္စည်း(ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း
တွေ) စွန့်ရကနေ၊ ကိုယ့်အသွေးအသား စွန့်ရတဲ့အထိ၊
နောက်ဆုံး ကိုယ့်အသက် စွန့်ရတဲ့အထိ အလေ့အကျင့် လုပ်ပြ
ခဲ့တာ။ အဲဒီလိုစွန့်ရလို့လည်း အစွမ်းထက်တဲ့ သဗ္ဗညုတ
ရွှေဉာဏ်တော်ကြီးကို ရခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရဲ့ ငါပိုင်၊ ငါဆိုင်လုပ်တတ်ပုံများ
ကတော့ ပြော၊ မပြောပါနဲ့လို့ ပြောရမလားပဲ။ အချို့သော
ယောဂီတွေဟာ အတိတ်ကံ အားကောင်းခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။
ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း ဆရာသမားရဲ့စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း
နားထောင်ပြီး သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ သတိပဋ္ဌာန်
တရားကို ကြိုးစားပွားများလိုက်ကြတာ မဂ်ပေါက်ဖိုလ်ဝင် နိဗ္ဗာန်
မြင်သွားခဲ့ကြသူတွေလည်း ရှိခဲ့ကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီထူးချွန်
ယောဂီတွေကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်ပြန်သလဲဆိုတော့ 'ငါနိဗ္ဗာန်'ဆိုတဲ့
အစွဲကလေးက ဝင်လာပြန်ပါရော။ ဘယ်လောက် ခွကျလိုက်
သလဲနော်။

ဒါပေမယ့် နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ တရားက တကယ့်ကို သမာ
ဿမတ်ကျပါတယ်။ သူ့ကို 'ငါ'နဲ့ အစွဲမခံပါဘူး။ ဆိုရရင်
နိဗ္ဗာန်ရဲ့ရှေ့မှာ ဘာစကားလုံးမျှ အတပ်မခံပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရဲ့
နောက်မှာလည်း ဘာစကားလုံးမျှ ထပ်ချိတ်လို့မရပါဘူး။
အရိယာမဂ်အဆင့်ဆင့်ဆိုတော့ ကျန်နေသေးတဲ့ မာန-ငါ၊
ဩဏာ-ငါ တွေနဲ့စွဲပြီး ငါ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ နိဗ္ဗာန်လုပ်မယ်
ကြပါနဲ့။ အဲဒီ 'ငါ'လွှမ်းမိုးနေတဲ့စိတ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ဘယ်လိုမှ

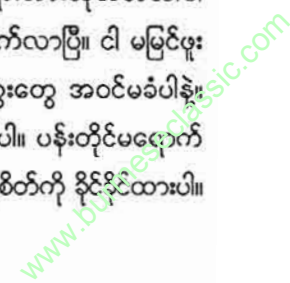
မကြည့်မမြင်နိုင်ပါဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းက အစွဲစိတ်ကင်းတဲ့အချိန်၊
ငါပျောက်နေတဲ့အချိန်၊ နှလုံးသွင်းမှန်နေတဲ့အချိန်မို့ နိဗ္ဗာန်ကို
မြင်ခဲ့၊ မျက်မှောက်ပြုခဲ့ပေမယ့် ငါပိုင်၊ ငါဆိုင် ပြန်လုပ်ဖို့တော့
မစဉ်းစားလိုက်ပါနဲ့။ တကယ်မျက်မှောက် ပြုခဲ့ဖူးတဲ့သူရဲ့ သန္တာန်
မှာတောင် 'ငါ' ခံနေတဲ့အခါ နိဗ္ဗာန်ရဲ့သတ္တိဟာ ပေါ်မလာပါဘူး။
(စာပြောပြောရရင် ဖလသမာပတ်ဝင်စားလို့ မရဘူးပေါ့)။

ထူးချွန်ယောဂီတွေမှာတောင် ဒီလိုဖြစ်တတ်သေးရင်
မဂ်ပေါက်ဖို့လိင် နိဗ္ဗာန်မမြင်သေးတဲ့ သာမန်ယောဂီတွေ၊
သာမန်အောက်ယောဂီတွေမှာဆိုရင်တော့ မပြောပါနဲ့တော့။
အလင်းရောင်လေး မမြင်လိုက်နဲ့၊ ငါမြင်ပြန်ပြီ။ စိတ်ကလေး
မအေးချမ်းလိုက်နဲ့၊ ငါအေးချမ်းနေပြန်ပြီ။ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယတွေ
မထက်သန်လိုက်နဲ့၊ ငါ့လောက် သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယတွေ ရှိ-ရှိနိုင်မယ်
မထင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်က နေရာယူလာပြန်ပြီ။ သမာဓိလေး
ကောင်းလို့ ရုပ်-နာမ်သဘာဝတွေကို မမြင်လိုက်နဲ့ ငါမြင်ပြန်ပြီ
နဲ့ကို ချာလည်ပတ်လည် ရှုပ်ထွေးနေတာ။ လမ်းလျှောက်ရင်း
ကိုယ့်ပုဆိုးစကို ကိုယ်နင်းပြီးချော်လဲ၊ ပြန်ထ ပြန်လျှောက်
ကိုယ့်ပုဆိုးစကို ကိုယ်ပြန်နင်း လဲကျ၊ ပြန်ထ ပြန်လျှောက်နဲ့

ခရီးတွေ ဖင့်မှန်းမသိ ဖင့်နေကြတာ။ ပုဆိုးစကို ခြေလှမ်းနဲ့
လွတ်အောင် တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်ဖို့ သတိမထားမိကြဘူး။
ဒါကြောင့်မို့ ဉာဏ်အောက်သက်မကျေဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပေါ့။

ဉာဏ်အောက်သေကျေဖို့အတွက် ဘုရားဟောတရား
တစ်ခုခုကို နာရကြားရ၊ သိရပြီဆိုရင် သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်
စိုက်၊ စိတ်ပါဝင်စားစွာနဲ့ လေ့လာမှတ်သားပြီး စဉ်းစားပါ။
ပြီးမှ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်နဲ့တွဲပြီး စနစ်တကျလေ့ကျင့်ပါ။ လုပ်
နည်း လုပ်ဟန်အနေနဲ့က ဘုရားရှင်ရဲ့ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်
တော်လာ သမ္မဇညတရားတွေမှာ အပြည့်အစုံပါပြီးသားပါ။
သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကြီးနဲ့ ဟောမိန့်ခဲ့တာတွေဟာ အပို
အလိုမရှိ ကွက်တိပါပဲ။ 'ငါ' စွဲသာ မပါစေနဲ့။ အတိအကျပန်းဝင်
မှာ မလွဲပါပဲ။

ငါ တရားထိုင်တယ်၊ ငါ တရားအားထုတ်တယ်၊ ငါ
သမာဓိကောင်းနေပြီ၊ ငါ ဉာဏ်တွေတက်လာပြီ။ ငါ မမြင်ဖူး
သေးတာတွေ မြင်နေရပြီဆိုတဲ့ အတွေးတွေ အဝင်မခံပါနဲ့။
ဝင်လာရင်လည်း ရှုမှတ်ပြီး အမြန်ပယ်ပါ။ ပန်းတိုင်မထောက်
ချင်း နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သန္တိဋ္ဌာန်စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားပါ။

ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ၏ ဦးခေါင်းတို့သည် သွေးချင်းချင်းတို့ဖြင့် နီရဲလျက် ရှိနေပြီ။ သို့သော် ညွတ်ကားမညွတ် ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမွေးထား နိုင်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်။ သို့မဟုတ်ရင် ရုပ်ရဲ့ဖောက်ပြန်ပုံ သိပ်ကြမ်းလာတဲ့အခါ၊ ခံစားမှုဝေဒနာရဲ့ ဆိုးဝါးမှုတွေ သိပ်ပြင်း ထန်လာတဲ့အခါ နောက်တွန့်သွားတတ်ကြလို့ပါ။ အကူး အပြောင်း ပွဲကြမ်းလွန်းရင် ကြားကလူ မစားသာတတ်တော့ ကိုယ့်ခန္ဓာ၊ ကိုယ့်ရုပ်၊ ကိုယ့်နာမ်ဆိုတဲ့အစွဲကလေး နည်းနည်းရှိ တာနဲ့ တပ်လန်သွားပြီး မုခ်ဦးဝအောက်က လှည့်ပြန်ရတဲ့ ယောဂီတွေ ရှိနေတတ်လို့ပါ။

ဒါကြောင့် ဉာဏ်အောက်သက်ကျေမှသာ သည်ဘဝ သည်ခန္ဓာ ရလာခြင်းသည် နောက်ဆုံးဘဝ၊ နောက်ဆုံးခန္ဓာ ဖြစ်ဖို့အတွက် ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာ ကို ယုံယုံကြည်ကြည်၊ စွဲစွဲမြဲမြဲနဲ့ သဲသဲမဲမဲ အားထုတ်ကြပါလို့ (၃)နှစ်မြောက် အပ္ပမာဒခရီးအမှတ်တရအဖြစ် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်ကြောင်းပါ...။

၁၈-၈-၂၀၀၆